

SOUVENIR

3RD

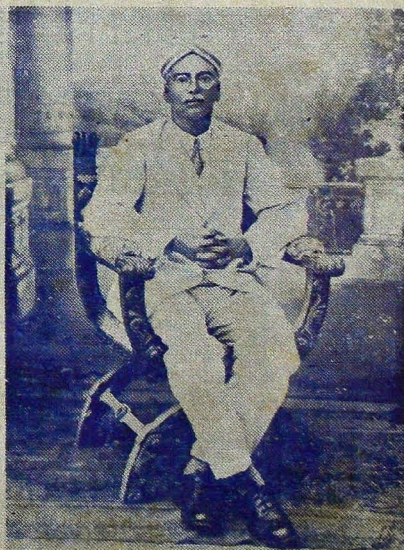
TANJORE DISTRICT
CONFERENCE 1955

Mr. Hameed Hassan, B.A., L.L.B.

Mr. M. S. Sundareswaran, B.A., L.T.

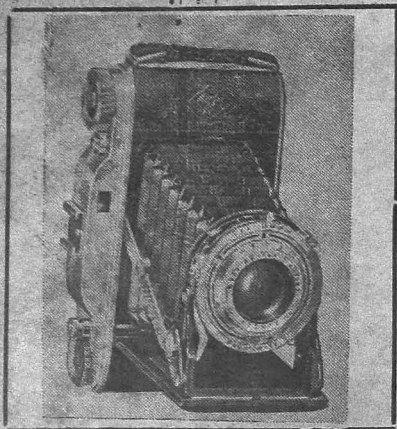

Mr. M. D. Sironmani.

THE NON-GAZETTED OFFICERS' ASSOCIATION, TANJORE.

13-3-1955.

C.P.S.

Famous for
Group, Flash photos
Enlargements,
Cinema Slides,
Blocks etc.,

சு. ★
பி. கேமராஸ், ரோல் பீலிம்ஸ்,
எஸ். மற்றும் எல்லா போட்டோ
சாமான்களும் கிடைக்கும்.

* FOR CHEAP!
* EFFICIENT!!
* QUICK EXECUTION!!!
of All Kinds of Contract Works,
Especially Buildings.

★
Consult:-

S. Natarajamanickka Nattar,

Engineering Contractor,

SELVANAGAR,

—

TANJORE.

SOUVENIR

OF THE

Non-Gazetted Government Officers' Association,

TANJORE DISTRICT.

Published on the occasion of the
3rd Tanjore District Conference of
THE NON - GAZETTED OFFICERS'
ON 13 - 3 - 55.

*Victory to life, to joy, to love, to eternal light,
The night shall wane, the darkness shall vanish,
Have faith brave hearts,
Wake up from sleep, from languor of despair,
Receive the light of new dawn with a song.*

—TAGORE.

1955.

கலைவாணி—துதி.

*

மண்கண்ட வெண்குடைக் கீழாக
மேற்பட்ட மன்னரும் என்
பண்கண் டளவில் பணியச் செய்
வாய் படைப்போன் முதலாம்
விண்கண்ட தெய்வம் பல்கோடி
யுண்டேனும் விளம்பில் உன்போல்
கண்கண்ட தெய்வம் உளதோ
சகல கலா வல்லியே.

History of the Founders of the N. G. G. O's Association.

The Great war of 1914 and the high prices which followed in its wake affected most detrimentally the public servants who were in receipt of fixed wages. When the price level became abnormal and living became impossible even the dumb and voiceless Non-Gazetted Officers were obliged to make a move and it was in these circumstances that a few stalwarts took upon themselves the responsibility for forming the Non-Gazetted Government Officers' Association for the purposes of promoting the moral, material and social welfare of the members. On the historic day of 31st January 1920, the Association was ushered into existence. Mr. A. Hameed Hasan, B. A., L. L. B., Persian Interpreter, High Court of Madras, was elected as the first President of the Association.

The acuteness and intensity of the suffering induced the Non-Gazetted officers to evince keen interest and enthusiasm for the Association so that it grew stronger and stronger day by day and the membership soon went into several hundreds. Within the next few years, the infant Association which was first confined to Madras City became a Presidency Association with many District Centres affiliated to it. Among those who were responsible for making the Association strong and stable must be mentioned the Immortal Trio, Mr. Hameed Hasan, Mr. M. S. Sundareswaran and Mr. M. D. Sironmani. Under the fostering care of this immortal trio, the Association became a strong and stable institution by the end of 1924 and the recognition of the Government was secured in the same year.

CONTENTS.

PAGE

கலைவாணி துதி	அன்புழைப்பு	By ஸ்ரீ சி. நா. வெங்கடேசன்	35
Cover Page			
Programme	திருவாசகத்தில் ஒருவாசகம்	By Sri K. Venkatachary	36
Introduction	"A Satisfactory Explanation"	By Sri Nana Muna	37
Collector's Message	செந்நாப்போதில் ஊறிய தேனமுது	By Sri என். சின்னப்பன்	38
Reception Committee	இன்பமும் துன்பமும்	By Sri வ. சேதுராமன்	40
Welcome Address	கவிக்ஸ்	By Sri வெ. வேதுராமன்	41
By Sri R. Pandarinathan	Extract from the dairy of A. N. G. O.	By Sri R. Gopal Rao	42
Presidential Address	மண்ணில்—உம்பர் உலகினைக் காணுவோம்	By Sri ப. வீரப்பிள்ளை	44
By Sri R. Balakrishna Naidu	சர்க்கார் ஊழியரும் சட்டமும்	By Sri K. ராகவன்	45
Some Suggestions	The clock Struck Eleven	By Srimathi R. Meenaxi	49
By Sri S. Ramachandran	நினைப்பும் நிலையும்	By Sri S. Amirthalingam	50
இருபத்தைந்து ரூபாய்	திருந்திய மனது	By "சீரான்"	54
By Sri N. Subramanian	அரசினர் அலுவலர் நிலை	By Sri வ. சேதுராமன்	56
தியாகம்	The Magic Powder	By Kumari Parimala	57
By Sri V. சேதுராமன், P. W. D.	சரோஜாவின் தியாகம்	By Srimathi Nagam	59
ஏதாவது ஒரு கட்டுரை	என். ஜி. ஒ.க்கள் செய்யவேண்டியவை	By Sri Y. கணபதி	62
ஒரு என். ஜி. ஒ.	ஆவியுலகில் அஸ்திவார உத்தியோகஸ்தர்	By திருமதி கமலா சுப்ரமணியம்	63
Boss is advised	தம்பிகளுக்கு	By. அண்ணன்	65
முதல் தேதியா?			
By Sri கிருஷ்ணன்			
Our Lot			
By Sri V. Srinivasan			
Food for Thought			
By Sri P. Chockalinga Mudaliar, B. A.			
மலர்க் நற்காலம்			
By Sri K. Singaravelu			
என். ஜி. ஒ.வின் குரல்			
By Sri கி. சுப்பிரமணியன்			
A Common occurrence			
By Sri Ramadoss			
காதலர் கனவு			
By Sri N. T. Arasu			
வேறுவழி உண்டோ விளம்பிடுவீர்!			
By Sri V. P. முருகானந்தம்			
Needs of N. G. G. Os.			
By Sri E. Venugopal			
Recreation Facilities			
By Sri N. Sundaresan			

PROGRAMME.

13—3—55

8-15 a. m. to 9-0 a. m. Procession.

9-0 „ to 9-10 „ Prayer.

9-10 „ to 9-30 „ Welcome address by
—**Sri R. Pandarinathan**, *Chairman, Reception Committee.*

9-30 „ to 10-15 a. m. Inaugural Address by
—**Sri C. A. Ramakrishnan**, *M. A., I. C. S., Collector of Tanjore.*

10-15 „ to 10-30 a. m. Reading of Messages.

10-30 „ to 11-15 a. m. Presidential address by
—**Sri R. Balakrishna Naidu**, *Tahsildar on leave.*

11-15 „ to 12 „ Speeches by distinguished
Visitors and Members.

12-0 „ to 12-15 p. m. Vote of thanks.

AFTER NOON SESSION.

2-30 p. m. Presentation of annual report and accounts for 1954
by the Secretary.

2-45 „ Election of office bearers for 1955.

3-15 „ Resolutions.

4-0 „ Tea.

4-20 „ Speeches by Taluk Presidents, Secretaries and
Representatives.

5-20 „ Music.

6-30 „ Vote of thanks.

Introduction.

The Reception Committee has great pleasure in presenting this Souvenir on this historic occasion of the 3rd Dt. Conference of the Non-Gazetted Officers' Association of the Tanjore District.

We take this opportunity to thank all the distinguished visitors who have honoured us on this memorable day.

We thank our Generous and considerate District Collector for giving a message to publish in the Souvenir.

We are very grateful to the Gentlemen and Businessmen who have kindly given advertisements for this Souvenir.

To our surprise, we have known to-day that there are good writers and composers in our midst who are equal to the famous and professional writers of this Country. We tender our sincere thanks to all contributors who have sent articles stories etc., in different tastes.

We once again thank all who are responsible for the publication of this beautiful Souvenir, especially the Central Photo Studio and the proprietor of the Mahalingam Power Press, and staff who are already popular among us after the publication of the N. G. Os'. Calendar 1955.

RECEPTION COMMITTEE.

சகலவித ஆயில், ஸ்டீம் டீஸல் இன்ஜின் ரிப்பேர்களும்,
ஸ்பேர்களும், பாய்லர் ஸ்பேர்களும், மிஷினரி ரிப்பேர்களும்,
ஸ்பேர்களும் மிகச் சிறந்த முறையில் குறித்த காலத்தில்
செய்து கொடுக்கப்படும்.

✽

இரும்பு வார்ப்பட வேலைகளும், வெட்டிங் வேலைகளும்
செய்யப்படும்.

ஒரு அங்குலம் முதல் 12 அங்குலம் வரை விவசாயத்திற்கேற்ற
பம்புகள் கிடைக்கும்.

விபரங்கட்கு :

மதனகோபால் காப்பர் ஒர்க்ஸ்.

குமரகோவில் தெரு,
சீர்காழி, (தஞ்சை ஜில்லா.)

ஸ்தாபிதம் : 1942.

தந்தி : "COPPERKKS" சீர்காழி.

== ANANDA LODGE, ==
GANDHIJI ROAD,
Near Ry. Station :: TANJORE.

Your perfect place for everything in Hotel Comfort & parties.

BRANCH:

RAJA'S REST HOUSE CANTEEN,
TANJORE.

A. C. C. CEMENT STOCKIST

K. S. Gopalasami Iyer,
ANANDA LODGE :: TANJORE.

MESSAGE.

Any body who has practical experience of present day administration will readily concede that the Non - Gazetted Officers form an essential, indispensable and integral part of Governmental activities, and that without their active co-operation unflinching loyalty and hard work, it will be impossible to carry on day-to-day administration. It is good that the Non - Gazetted Officers should meet periodically to exchange views and formulate proposals for the betterment of their lot. These proposals, however, have to be framed taking into account the multifarious responsibilities and obligations of the Government to all sections of the people at large. Proposals so framed will, I have no doubt whatever, receive the most careful and sympathetic consideration from all authorities concerned.

C. A. Ramakrishnan,

4-3-55.
COLLECTOR.

RECEPTION COMMITTEE.

1.	Sri R. Pandarinathan	—	CHAIRMAN.
2.	„ K. Mathuranayagam	—	VICE CHAIRMAN.
3.	„ P. Munusamy	—	SECRETARY.
4.	„ T. N. Ramachandra Sirkey Rao	—	TREASURER.

COMMITTEE MEMBERS.

1.	Sri A. Chakravarthy Mudaliar,	(Revenue)
2.	„ K. M. Sarangan Chettiar,	„
3.	„ N. C. Pandurangan,	„
4.	„ A. Lakshmanan,	„
5.	„ S. Nagabushanam Pillai	„
6.	„ N. Sivavadivelu,	(Police)
7.	„ T. S. Krishnamurthi Iyer.	(Judicial)
8.	„ R. Rajagopala Iyengar,	(P. W. D.)
9.	„ T. V. Rathinavelu Pillai,	„
10.	„ M. K. Rajagopala Iyengar,	„
11.	„ H. R. S. Arumainayagam,	(R. T. O.)
12.	„ Govindarajalu Mudaliar,	(C. T. O.)
13.	„ N. Ramadoss Naidu,	(Medical)
14.	„ R. Kunjithapatham,	(Co-op.)
15.	„ V. Sethuraman,	(G. T. S.)
16.	„ K. Sachidanandam Pillai,	(Highways)
17.	„ C. Sundaresan,	(Revenue)
18.	„ S. K. Naganathan,	„
19.	„ R. Gopal Rao,	(Judicial)
20.	„ V. Venkatasubramania Sastri,	(Dy. Tahsildar)
21.	„ S. Dorairaj,	(Police)
22.	„ K. Raghavan,	(Registration)
23.	„ A. K. Rajagopal,	(D. C. T. O.)
24.	„ J. Lakshmanan,	(Co-op.)
25.	„ S. Narayanan,	(H. R. E.)
26.	„ E. Dorairaj Nadar,	(Agriculture)
27.	„ T. V. Rajaram Rao,	(Anti. Malarial)
28.	„ T. P. Ramasamy,	(R. T. O.)
29.	„ K. Rengasamy,	(P. W. D.)
30.	„ D. Seetharaman,	(Revenue)
31.	„ G. Veera Pillai,	(Medical)
32.	„ M. R. Srinivasan,	(Education)
33.	„ S. Ramachandra Naidu,	(Tahsildar)

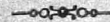

The Third Dt. Conference of the
N. G. G. Os' 2 at Tanjore

WELCOME ADDRESS

by

SRI R. PANDARINATHAN,
CHAIRMAN, RECEPTION COMMITTEE.

Esteemed President, Distinguished guests, brother N. G. Os., my friends,

I deem it a great privilege and a pleasure to stand before you this morning and extend a most cordial welcome to you all on behalf of the reception committee. We feel greatly honoured by your presence and it is with exhuberence of joy that I welcome you to our midst. You have all come here after a weeks labour on a holiday. to convert the holiday into a day of serious thought and discussion. It is really a sacrifice on your part and we are much indebted to you.

We are proud to have in our midst our esteemed Collector Sri **C. A. Ramakrishnan**, I. C. S., for inaugurating the conference. The Collector had been a member of the Committee set up by the Government for toning up the administration of the Revenue Department and had in that capacity studied the conditions of the N. G. Os. of the Revenue Department more in detail and suggested ways and means to better their lot. We are most fortunate in having him to inaugurate our conference. I extend a hearty welcome to him on behalf of the Reception Committee.

Another distinguishing feature of the conference is that we are having today as our President of the conference, Sri **R. Balakrishna Naidu**, Tahsildar on the eve of his retirement. He is an officer who has risen from the ranks and quite aware of the difficulties and sufferings of N. G. Os. As one who had the fortune to serve under him and move with him closely, I could boldly say, he is one of the few officers who had won the love and admiration of his subordinates and at the same time discharged his duties to the entire satisfaction of his superiors. It is only in the fitness of things that we are having him as our President, so that we can be benefitted by his mature experience and sane council. We are thankful to him for having readily responded to our invitation to preside over our conference and on behalf of the Reception Committee, I extend a hearty welcome to him.

With warmest feelings I welcome you one and all. Now coming to the vexed problems of N. G. Os. they are too many to be catalogued. The problems of the N. G. Os. are of unique nature. They cannot be compared with that of others, those who can join an organisation in vast Numbers with brothers and sisters and friends and relatives, with chances to work together, to earn together and move together. But ordinarily one member of the N. G. Os' family alone can work and share his earnings with others. He is too overworking to attend even to his urgent family conveniences. He is fighting his way out to have a decent living with the salary he gets. For all our demands the reply we get from the Govt. is "No finance". I leave it to you to decide whether our demands are such formal ones as to be discarded on the mere plea of "No finance". No doubt the Govt. have given us educational and medical concessions. We are also thankful to Government. for having enhanced the period of accumulation of earned leave from 90 days to 120 days and for having ordered the calculation of average pay on the average of 12 months pay instead of 36 months as at present. We hope that all our demands will eventually be considered as they are only right and just demands. We are conscious of the fact that we are servants of a welfare state, where the lot of everyone is trying to be improved and we are sure that we will not be exception at the hands of the Government.

Having been a member, representing this district, in the deputation which met the Chief Minister of this State on deputation on the 10th of this month, I would just say a few words about it before finishing my speech. The Honourable Chief Minister was very cordial to the deputationists and gave a very patient hearing to all our grievances. All our basic demands were stressed during the deputation, and the Chief Minister has promised to look into them. He has given a definite promise regarding provision of house sites to N. G. O's and has stated that if concrete proposals are received through the Association, he would pass favourable orders. Finally he has promised to do some thing. We hope that something will come out of this effort. Atleast we are glad that we had an occasion when the entire position regarding the sufferings of the N. G. Os' were explained in full to the Chief Minister calmly and clearly.

On behalf of the Reception Committee I would only request you to overlook any shortcomings in the arrangements, and make the conference a success. I do not wish to occupy much of the precious time at our disposal any further. With this I conclude, and once again extend my cordial welcome to one and all.

The Non-Gazetted Government Officers' Association

3rd. DISTRICT CONFERENCE. 13—3—55 TANJORE.

PRESIDENTIAL ADDRESS

BY

SRI. R. BALAKRISHNA NAIDU.

(Tahsildar on leave)

Ladies, Gentlemen and Friends,

A few days back, I got a letter from my friend,—the Secretary of the District Association that the committee had resolved to request me to preside over this day's function. I was really stunned on receiving this letter. I do not know what made the committee to choose my name for this job, when better qualified and more efficient men are available. I may be frank in saying that I am not well versed in giving speeches in platforms. Most of you know fully well that for the past 8 years, I have been trained only in patiently listening to the speeches (arguments) and coming to a decision. Though I have not taken very active part in the recent years in the affairs of the Association, I have always a warm heart for my brother N. G. Os. I think this should be the reason for the committee to propose my name for the Presidentship and do me honour at the fag end of my service. I whole-heartedly thank the committee and all others responsible for this unexpected honour done to me and I feel proud to preside over this 3rd. District Conference of the N. G. Os. Association. I am conscious of my poor knowledge and limitations. I hope you would forgive me for my shortcomings and request one and all to co-operate with me and make the conference a grand success.

Loyalty to Government.

I have been a Non-Gazetted Officer for the past 36 years. The N. G. O. Association was first started in 1920 at the time of the British Rule.

We were passing resolutions pledging our loyalty to the then Government formerly. We attained freedom in 1947. Since then, we are passing resolutions pledging our loyalty to the present Government. Though the Governments have changed, we Non-Gazetted Officers cling to our posts and we have never failed in discharging our duties according to the policies of the Government. After Independence, we have got our own brothers at the helm who are able to appreciate our difficulties and we can expect them to solve our difficulties—why they are solving one by one now. The present Government under the able guidance of the Chief Minister, Sri K. Kamaraja Nadar poor men's friend will surely solve all the difficulties and problems very soon. We take this opportunity to pledge our spontaneous loyalty to serve the present Govt, and serve through them the public, honestly, truthfully and wholeheartedly.

Homage to the Founders.

Friends, as an elderly man, I know something about the past history of the Non-Gazetted Officers' Association. As stated by me already, the Association was first started in Madras in 1920. The immortal trio who were responsible for starting this Association were Janab Hameed Hassan, Sri M. S. Sundareswaran and Sri M. D. Sironmani. I had the proud privilege of attending the Provincial Conference held in Nellore in 1935 when a Tanjore N. G. O. late Sri S. R. Moses, presided and also their speeches are still dinning in my ears. I pay my, as well as your respectful homage to them with all the solemnity it deserves.

History and Achievements.

Our association exists for the past 35 years and by the strenuous efforts taken by the Association, we are able to achieve one by one but rather slowly. Prior to 1918, the basic pay of a clerk was Rs. 15/- In 1918, it was Rs. 20/- Then it was raised to Rs. 30/- and then to the present rate which is Rs. 45/- I do not mean to say that this rate is sufficient. I shall deal with it later on. There are also other achievements made by us. Some of them are Introduction of the compulsory Provident Fund cum Insurance Fund, Grant of Educational concessions to our children and Grant of medical relief to us and our family. We take this opportunity to openly and wholeheartedly acknowledge our deep debt of gratitude for the concessions so far made. Friends, do you think that you could have achieved these but for the efforts of our leaders through the association? Certainly not. But what is the reason for the slow progress? I should say that we are responsible for this. Because we have not mustered strong and raised our voice. In this district, there are about two thousand non-gazetted posts of various categories. But what is the strength of our Association? It is only small. If the head of each and every office and each section takes upon their shoulders the burden of enrolling each and every clerk in his office or section as members, we can by all means make the Government hear our grievances and redress them quickly. Tanjore is said to be the premier district in Madras State. The Provincial Conference

was held thrice in this District. The first was in 1921 under the presidentship of late Janab Hameed Hassan, the second was in 1933 under Sri P. Ramanujalu Naidu and the third was in 1951 under Sri K. Lakshmanan. In no other district in the residuary state of Madras, the provincial Conference was held thrice except in the city of Madras. Friends just think over whether the strength enrolled is sufficient when compared to the efforts taken in convening so many conferences. Some of my brothers are under the impression that the Association is intended only for the youngsters. They are certainly mistaken. The association is a common one which is intended for the welfare of one and all N. G. Os. whether they are in the clerical cadre or in the Officers' cadre. There are lot of things concerning both elders and youngsters to be solved through our Association. I therefore, earnestly appeal to you all to make up your mind to enrol all the members of each and every office in the district as members of our Association. Please do not forget the maxim "Union is strength". The subscription fixed by the central Association is only a Rupee per annum for the clerks and Rs. Two only for persons drawing more than Rs 100/-. The rate fixed is not too much after all. My personal view about the fixation of the rate of subscription is a different one. Our brothers think of the Association only when someone comes to demand the subscription annually and at the time of the Conferences like this. I think it would be better if the subscription is fixed at a monthly reduced rate say 0—4—0 and convene monthly committee meetings to consider the grievances of the N. G. Os. If monthly subscriptions are collected, they would always remember that there is an association for them and that they could put forth their legitimate grievances before the Association. I do not think any N. G. O. would grudge to part with 0—4—0 every month for the sake of the Association. But the matter has to be decided by the Central Association and I leave it to you to decide whether it would be worth while to take it before the Central Association.

Our Present State.

We continue to live in a miserable plight. The cost of living is far beyond our means. We are quite unable to make both ends meet. Friends, on the pay-day of every month we see the sorry spectacles of some creditors coming to the office to demand their dues and some brothers trying to avoid them. Even before the pay day, the offices get a list of defaulters from the co-operative societies for the collection of dues. Even if our brothers go home with full pay with them, on the 3rd, they have to go in forgetting some hand-loans. This is the state not only with the N. G. Os who are in clerical cadre but also in the case of men who are in the officers' cadre. Some may think that officers drawing more than Rs 150/- can have no difficulty. But they are wrong. I am a man who started service as a clerk and rose up to the Officer's rank. By experience, I say that more we get more we have to spend, to maintain status in life. When we get more, we get too many dependants. On the whole, the plight of the N. G. Os. is miserable whether they are in clerical cadre or in officers' cadre. We are unable to have enough

food to keep our body and soul together. Vitamins and balanced diets are unknown to us. Our health is deteriorating. It is a melancholy misfortune that the N. G. Os who are acknowledged on all hands as a most important factor of administration are beginning to sink inch by inch. This may not be applicable to some who have some hereditary properties to fall back upon. But generally speaking, the N. G. Os are poor and they suffer a good lot. It is high time, Government realise the gravity of the situation. Many leaders used to compare the position of Govt. and the N. G. Os as 'Employer and Employees.' I do not want to say so. The N. G. Os are part and parcel of the administrative Machinery of the State. If there is a crack in the engine, is it not the duty of the driver to apply necessary lubricating oil or fuel so that the machine may be kept pick and trim? Constitutions are framed, franchise is given, elections are held, legislators are chosen and Ministries are formed - all for what purpose? To serve the public! How to serve the public if there is no healthy, strong, efficient and contented administrative machinery? The problem of the N. G. Os should be appreciated and tackled with this background. I may also say that the N. G. Os form part of the family of Government. If some members of the family starve, would it be fair on the part of the head of the family to see some members of the family starving? Even if a few crores of rupees are necessary, they are worth spending because every pie spent on this account is a premium paid for the welfare of the state. Are not Government spending crores and crores of rupees in Planning and Development schemes and other schemes to improve the condition of the masses? Is it not necessary to develop the condition of the poverty-stricken N. G. Os who are only part and parcel of the Administrative Machinery? This should be treated as an imperative and an inevitable item of expenditure which cannot and should not wait any longer. Do not think that Govt. would give the usual excuse "*No Finance*" this year, when they are going to collect "*Land Revenue Sur-charge*". We have never asked for any luxury. We want only the salaries and Allowances that are laid down as legitimate after an exhaustive, careful and scientific study of the questions in all its aspects by a commission appointed by the Central Govt. A Clerk in the Madras State Service gets a salary of Rs 45/- plus Rs. 22/- while a Clerk of the Central Service living in the same locality and under the same conditions, gets a salary of Rs. 55/- plus Rs. 50/-. A Sweeper in the Railway, gets an emolument of Rs. 70/- or so, while an educated clerk is not able to get it! I do not mean to say that the pay of the Central Service should be brought down. We require only a living wage which has been determined by the Central Pay Commission. It is opposed to all the fundamental canons of economic propriety to pay different scales of pay for people stationed in one and the same locality doing equal work. The Central Govt. Employees and the Provincial Government Employees in a locality doing the same kind of work have the same physiological structure of the body, to go to the same market, pay the same price, pay the same rate of house rent and yet why should there be a disparity in the matter of their pay and allowances. The

disparity exists not only in this. Before separation of Judiciary, a Sub-Magistrate with additional executive work was started on Rs. 150/-. But after separation, a Sub-Magistrate who is not having additional executive work is started on Rs. 200/-. When more money is put in the hands of one set of people and not in the hands of others of the same category, will it not produce a sort of unhealthy superiority and inferiority complex? Such a state of affairs is neither desirable nor conducive for the social harmony and well being of the State. I may say that keeping to different scales in the same place would affect the State Administration. For, when a man gets a footing as clerk in the Madras State Service, he tries to get a footing in the Central Govt. Service on account of meagre pay he gets in Madras State Service. Immediately when he gets a footing in the Central Service like Post Office or Railway, he walks away to that service and a new man gets into that place. If such things happen, will not the efficiency of the administration go down? If Govt. are not prepared to follow the recommendations of the Central Pay-Commission, they have to appoint a non-official committee with wide terms of reference to examine the conditions of Service (including revision of salaries) of the N. G. Os. and to make recommendations after giving adequate appointment to the services to represent their case. This, I think, would involve in unnecessary expenditure to the State Govt., not only that. It would make the already starving N. G. Os. to suffer for some more time. So we have to make an appeal to Govt. That the pay of the N. G. Os. should be revised at an early date as recommended by the Central Pay commission as followed by some of the other States in India. In this connection, I wish to state that the N. G. Os. of the Madras State Services are not only ill-paid but also over-worked. If you go to an office of the Central Govt. the members working there have only limited hours of working. But if you go to an office of the Madras State Service, almost every clerk has got lot of papers to be attended to. So much so, even though the office hour is fixed as between 11 A. M. and 5 P. M., he has to work for more hours to the detriment of his health. In the Revenue Dept., recently a Committee of which our revered Collector was one of the members, made enquiries into all these matters and we are anxiously awaiting the results of the enquiry.

Government Servants Conduct Rules.

The Govt. Servants conduct Rules, as they exist to-day are anachronisms and they need revision immediately to suit the dignity of services in a Free Republican Country. Under the constitution, freedom of speech has been guaranteed to every citizen. But as N. G. O. even for a talk in the Radio, we have to obtain previous sanction of Government. The rules require thorough revision. The sooner they are made, the better.

Personal Files.

Very often resolutions are passed and sent to Govt. by our Friends that the system of maintaining personal files and confidential sheets should be

abolished. It is often said that some unscrupulous officers make adverse remarks in the personal files without the knowledge of the concerned persons in a frantic mood and spoil the career of the persons. Friends, all officers whether they are gazetted or non-gazetted are expected to be honest. I do not think the adverse remark of a single officer would spoil the career of a man. Supposing a clerk had served half-a-dozen officers and at the time of promotion he had put only a few months service under the last officer, how can he form an opinion about that clerk's work? Naturally, he has to look for the previous remarks in the file. I do not think an officer will be carried away by the previous remarks written in the personal file. Promotion does not depend upon the remarks in the personal file alone. If you work hard honestly, consciously and in a straight forward manner, you will certainly be rewarded. At the same time, I appeal to my brother N. G. Os in the officer's cadre to think of God when they begin to write remarks in the personal files of their shaft as their remarks may carry some weight in deciding the future of the N. G. Os. There are instructions that adverse remarks written should be communicated to the persons concerned. But these instructions are not generally followed by many. We may appeal to Govt. that pending final decision about doing away with the personal file system, instructions may be issued to all heads of offices that the instructions should be strictly followed. What I have said about personal files may not be palatable to many of my friends but I wish to place my view before you and it is for the Association to decide the matter.

Provision of Residential Quarters for N. G. Os.

The difficulty of getting living accomodation everywhere had become so very acute that the owners of the very few houses that are available for the purpose are exploiting the situation by demanding exorbitant rent. The houseless middle class N. G. Os are therefore, put to untold miseries as they have to shell out a large portion of their meager salaries towards rent. A Clerk who gets a house rent allowance of Rs. 7/- has to shell out Rs. 15/- to 20 - as house rent thus cutting down the amount that he gets for the maintenance of his family. The Central Govt. has come forward to contribute 50% of the cost of local development works such as School buildings and Hospital buildings. The other 50% has to be contributed by the beneficiaries. If provision is made to include the construction of quarters for the N. G. Os under Local Development works, the other half may be contributed by the State as the N. G. Os form part of the administrative Machinery. The houses thus constructed may be given to the N. G. Os free of rent. The money spent on such constructions would not be a bad investment. The house rent allowance now given may be savings to Government. If this is not possible, the N. G. Os. should be paid adequate House Rent Allowance taking into consideration of the house rent prevalent in the place and the H. R. Allowance should not be restricted to persons drawing Rs. 150/- and below alone. Persons drawing more than Rs. 150/- have to pay more rent and it is therefore necessary that the house rent

allowance should be paid to all the N. G. Os. irrespective of the pay they draw. In the recent Budget Speech given by the Hon'ble Finance Minister, there seems to be some ray of hope in the matter of providing quarters for the N. G. Os.

Leave Rules.

The revision of the Madras Leave Rules has been one of our long-standing requests. Under these rules, leave period can accumulate upto a period of 90 days. The recent budget speech of the Hon'ble Finance Minister shows that the period would be raised to 120 days. We heartily welcome the change. Leave is intended to enable an officer to take rest and to enable him to attend to some family functions. Periodical rest is absolutely necessary for each and every N. G. O. so that he can maintain his health. Some of our brothers are not in the habit of taking rest and when some apply for leave, it is refused at times. My own personal view is that when a N. G. O. has accumulated leave for the maximum period, he should be sent on leave automatically even without his application. I leave it to the association to consider this matter if necessary.

Transfers.

This is a vital question for each and every N. G. O. especially for persons who have some children. Frequent transfers dislocate the children's education. We live and earn only for the sake of our children. If we are transferred in the middle of a school term, the education of our children is spoiled. I do not think there is any need for Government to pass on any order about this. It would be enough if the appointing authorities take a sympathetic attitude in ordering transfers. If a person has worked in a place for more than 3 years, it is good for the officers themselves to get themselves transferred so that they can acquire friendship in other places also, and show their ability in work there.

Friends, I have taken much of your time in picturing before you only some of the problems with a view that our future should be carried on sound lines with a realistic approach uninfluenced by any distant Utopian dreams. The Gita exhorts "One should raise oneself". There are no short cuts to prosperity we have therefore to think hard to devise a suitable plan to overcome the impasse. I can stress that the present situation emphatically underlines the compelling necessity for the reconsolidation of our rank and file and enlisting the public sympathy. "Any step you may take to achieve your object PROVIDED YOU CARRY THE PUBLIC WITH YOU". So asserted the Vice-Chancellor of Madras University while inaugurating the Special Convention of the Association in 1951. Let us cast off the old ideals of silence and seclusion, mingle with our countrymen freely and affectionately and wipe out their misapprehensions about us. If every N. G. O. who comes into contact with the public is able to implement

this ideal in his own way and within his bounds, the question of securing public sympathy towards the entire N. G. O. community will be partly achieved. We have got lot of problems to be solved. To achieve all these, I appeal to you first to strengthen the association by enrolling at least 90% of the staff as members of the Association, secondly, to have Non-Gazetted Homes at each and every taluk centre and thirdly to be courteous to the public when they approach you. As servants of Free India, we must take genuine pride in serving our own people. Our Chief Minister is a man of action and brief expression. He has sacrificed much for the welfare of the people. In the last Provincial Conference held at Coimbatore, he assured us that he was aware of the difficulties and the prevalent discontentments. He has promised to do what lies in his power. I take this opportunity to make an earnest appeal to him on behalf of the conference to take very early steps to remove the discrimination between in Central and State Services and to solve all other problems confronting us, so that the services may rightly feel that they also work for the cause of the people.

Friends, I have taken much of your valuable time. Please forgive me if I had not been able to place my thoughts cogently or coherently before you. But I have attempted with all the frankness at my command to portray to Government a bit of the agonised heart of the poor N. G. O. and to impress upon them the immediate and the compelling need to concede our fundamental demand not to alleviate our own suffering but also in the interest of good and efficient service to the public. I thank you all once again for your patient hearing and conclude with a fervant prayer that the Almighty may shower choicest blessings on our association by helping us soon to get our demands achieved quickly.

JAI HIND.

R. Balakrishnan,

Tahsildar on leave,

TANJORE.

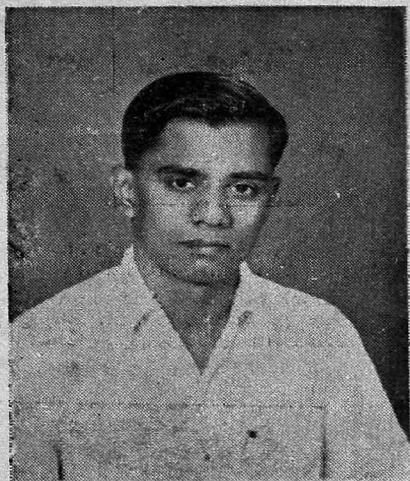
THE NON-GAZETTED GOVERNMENT OFFICERS' ASSOCIATION, MADRAS.
OFFICE BEARERS.

T. Thangavelachari,
President.

K. C. Velayutham,
Vice-President.

T. S. Krishnaiah,
Treasurer.

V. Venkatarethinam,
General Secretary.

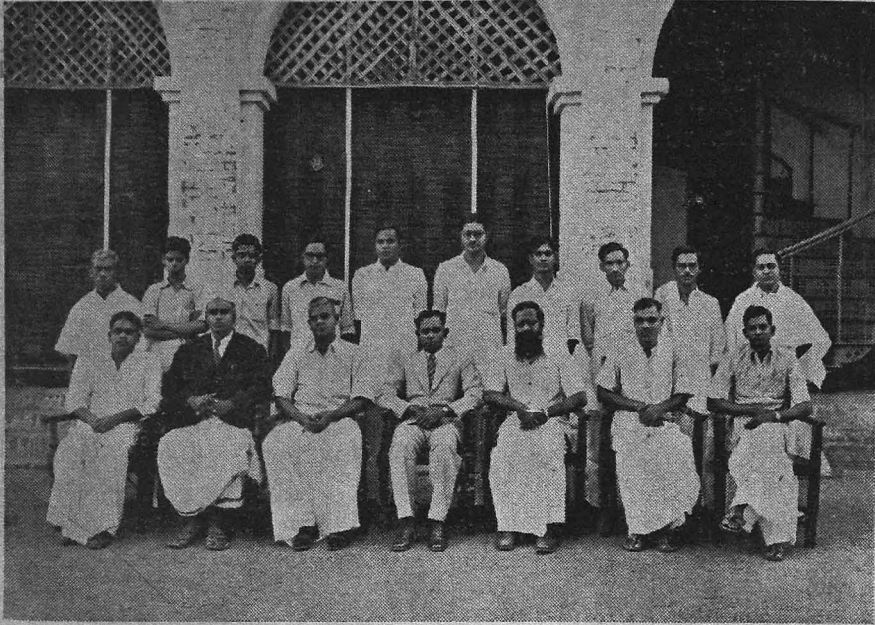

R. Pandarinathan,
President, Tanjore Dt. Centre.

K. Maruthanayagam,
Vice-President.
Tanjore Dt. Centre.

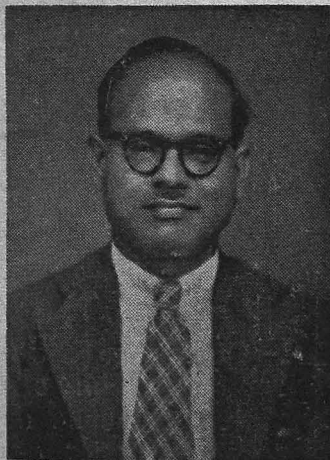
NON-GAZETTED GOVERNMENT OFFICERS' ASSOCIATION,
TANJORE DISTRICT CENTRE, OFFICE BEARERS.

Sitting : (Left to right) Sri A. Radhakrishnan (Secretary) Nagapattinam Centre, Sri T. S. Krishnamoorthi Iyer, Sri K. Marudanayagam Pillai (Vice-President), Sri R. Pandarinathan (President) Sri P. Muniswamy (Secretary), Sri T. N. Ramachandra Sirkey (Treasurer) and Sri J. Lakshmanan,
Standing : (Left to right) Sri E. Dorairaj Nadar, R. Gopal Rao, K. Rengaswamy, A. K. Rajagopal, S. Dorairaj, C. Sundaresan, S. K. Naganathan, K. Gopalakrishnan (Secretary) Nannilam Centre, K. Raghavan and D. Seetharaman,

K. Kannankutty Menon,
Ex. President.
Madras State.

S. S. A. Nayagam,
Ex. General Secretary
Madras State.

T. D. Varadha Rao,
Ex-Vice President,
Madras State.

SOME SUGGESTIONS.

[by S. Ramachandran, Revenue.]

THOUGH no one has called for my suggestions, I offer them for what they are worth hoping that the Non-Gazetted Government Officers' Association and others who read them will consider them. The suggestions are frank but are in general terms and should be taken only as such.

The plight of an N. G. O. is well-known. It is an irony of Fate that the lower is his grade, the higher is the number of his children and the higher is his debts! Most of us cannot clear off our debts in our life-time. It would be a great boon of the Government grants some additional allowance for those who have got more than a prescribed number of children—just as the Government prescribed a scale of allowance for the Burma and Malaya Evacuees during the War. If a bonus of two months' pay is given at the time of Deepavali or Ramzan or Christmas or Onam, as the case may be, it would be a very great relief. Further, instead of granting a House Rent Allowance which has no bearing on the actual House Rent that an N. G. O. is forced to pay, quarters may be provided for them (atleast for the Clerks) as in the case of Police Constables or a fair rent may be fixed for each N. G. O.'s residence and paid by Government.

It is well known that N. G. Os. (especially those who have not got peons to attend on them) have no time to attend to their private work on any day. Even if they work in the Office till midnight, there are arrears of work. It is a pity that they are not allowed

to attend to their work even on Sundays and other Holidays. Either they have to clear off their arrears on those days or they have to attend to some urgent paper received on those days, on receipt of an urgent call from their Boss. Even on days of Religious functions and ceremonies, the N. G. Os. are not spared. What a good thing it would be if all Officers make it a point not to disturb their subordinates on Holidays! Even The Almighty God is said to have taken rest for one full day after six days work. Is it not necessary for a human being? Working on Holidays should be strictly prohibited except where it is necessary to adopt the shift system. Similarly, Casual leave should not be refused to anyone. These things will certainly make the subordinates happy and they will be more loyal.

How can a Clerk loaded with heavy work and who is therefore forced to work continuously without making any difference between Day and Night be expected to have good health and longevity? How can efficiency be expected from them if they do not have time to relax and to think? How efficient will they be if the staff is increased in proportion to the actual volume of work and the work equitably distributed? To gauge the work turned out by an Office, it is not sufficient if the number of papers dealt with alone is taken into account. The actual volume of work involved and the time required for each paper have also to be considered. It would be better if the staff in each Office is made up of Lower Division Clerks, Upper Division Clerks

and Superintendents in a fixed proportion (e. g. 3:1:1) and whenever additional staff is appointed it may also be in the same proportion. Merely increasing the Supervisory staff without increasing the number of Clerks correspondingly only adds more work to the over-worked clerks. Further, over-time pay should be paid to clerks who are forced to work out of Office hours in any emergency.

No N. G. O. likes a transfer except when he is transferred on promotion or when he himself wanted it. Especially when he is transferred during the academic year disturbing his children's studies, he is perplexed as to what to do. The pity is that generally those who want a transfer do not get it while those who do not want it get transferred! To avoid hardship to the N. G. Os. and expenditure to the Government, it would be better if they are not disturbed for atleast three years unless they themselves want a transfer or they are promoted.

Of all the inconveniences experienced by an N. G. O., the most-felt one (especially in the Revenue Department) is the non-supply of adequate quantities of writing paper, stationery articles and furniture. Many Clerks are purchasing paper, pencil, pen, Ink, thread, needle, carbon paper and even Typewriter Ribbons from private money. How long can the clerks afford to do so? Though special staff for special items of work is being sanctioned, no special furniture is given. Even the old ones supplied many decades ago are unfit for use, as most of them are broken and all of them are brimming with bugs-which the poor N. G. O. has to take home on his shirt! They may be varnished at least once in two years so that the bugs may vanish. Old and

broken articles may be condemned and adequate supplies made to cope with the expanding staff. At present, even prominent persons who come to the Office on any business could not be offered a seat for want of furniture.

For better efficiency, a comprehensive questionnaire, on all the relevant particulars required on each subject may be prescribed (separately for each subject), standardised, printed and supplied by the Officers who pass final orders, to their subordinates, so that the subordinate Officers can submit their proposals in a complete form without omitting any relevant point, at the first instance itself and thus save delay, unnecessary further correspondence, labour and postage. Not only will this expedite matters but it will also enable even new-comers to handle the subject easily.

Sometimes, a Clerk who conceives a very good idea or suggestion, has to keep it to himself without giving expression to it lest his boss should feel 'infra dig' to hear it or to accept it. Only a very few officers really appreciate such things and hence in most other cases, valuable ideas are thus being buried. At times, when a subordinate definitely knows that his boss is wrong in any thing, he could not point out the error out of fear or respect. Will it not be better if the subordinates are encouraged to give their views freely and frankly without any fear, and if the officers arrive at a conclusion after hearing them (even though they may be his subordinates) without insisting that their own views should be accepted by others also? Again, if a subordinate errs, he should be corrected.

It is a well-known secret that any encomium given to an Officer is taken

by him solely without giving a share of it to his subordinates who were also responsible for getting it, except in rare cases. But when an adverse remark is made about the Officer by his superiors, he immediately throws the blame on his subordinates. Why this partiality? Both credit and blame should be shared by all these responsible. Only if their good work is appreciated, the subordinates will strive to earn more emoluments for them and for their master.

We have every right to ask for increase in our Pay, etc. but that does not mean that we should be indecently dressed to show that we are low-paid or that we should shirk in our duty till we are adequately paid.

When I say the truth it may be unpalatable to them, but it is a fact that some of the new-comers to our fold are wanting in manners and in discipline. They should follow the Rules of Procedure or the Office Orders scrupulously. Even a negative reply should be given politely. Not only the prestige of the individual but that of the Office also should be maintained. There must be inclination to learn things and to work.

When there is no prohibition for the son of an N. G. O. taking up any profession he chooses, why not the N. G. O. wife or he himself be allowed to augment his income by taking up some Agency business (Insurance, National Savings Scheme, News Agency etc.)?

The charm in Government service and the mania for Government service are going away and only those who do not get better jobs will come in for Government service hereafter. Naturally they cannot be expected to be first-rate

people. In fact, most of us will not like our children also to become an N. G. O. and suffer like us. Hence it is absolutely necessary that Government Service should be made more attractive in the interest of efficiency.

Lastly, it is suggested to the N. G. O. Association that it may print and supply the G. P. F. Rules C. P. P. F. Rules and the Government Servants' Conduct Rule in the form of a Booklet to all the N. G. O. at cheap rates, as these Rules are not readily available to them whenever required and as they are to be conversant with them.

I am an optimist; so also you, and all of you whether you like it or not. Were we not so, we couldn't have continued or hope to continue as what we are. Therefore, hope, chum, hope.

* * *

The near is not always necessarily dear or vice versa. One bears no proportion to the other. In the magic of money, distance disappears, dearness dissolves and grinning gives way to smiles. The magic of money does not bamboozle a NGO nor loss it make him crest-fallen. He strives for parity and not for superiority. Strive, chum, strive.

* * *

Efficiency, Mr. Mudaliar, my friend often defines, is an art of making one's boss believe that he is hardworking. No matter if the stage for the display of that art is not the office or the official field, where you might be a big zero. If you are bit of a cook, errand boy, tale-bearer, ready-to-lick-your boots type... Therefore bear tales, chum bear more tales. The next chance is yours.....

— K. P. K. UNNI

இருபத்தைந்து ரூபாய்.

[N. Subramanian, Regn. Dept.]

“ஆருயிர் அத்தானுக்கு, என் பணிவான வணக்கங்கள். நலம். தங்கள் நலனுக்கு அடிக்கடி கடிதம் எழுதவும். இங்குள்ள சிரமமனைத்தும் உங்களுக்குத் தெரியாததல்ல. அப்பா எவ்வளவோ சமாளித்துத்தான் பார்க்கிறார். ஆனாலும் குடும்ப நிலை மிகமிக அவலமான நிலைக்குத் தான் சென்றுகொண்டிருக்கிறது. டாக்டர் என் உடலைப் பரிசோதித்துவிட்டு இரத்தம் மிக மிகக் குறைவாயிருக்கிறதென்றும், இந்நிலை இப்படியே நீடித்தால் பிரசவம் மிகவும் சிரமப்படுமென்றும், சிலசமயம் உயிருக்கே ஆபத்து என்றும் கூறியதைக்கேட்டு அப்பா அயர்ந்துபோய் விட்டார். ஏனெனில் டாக்டர் எழுதிக் கொடுத்திருந்த மருந்தின் விலை இருபத்தைந்து ரூபாய். இதுவரையில் உங்களைக் கேட்கக்கூடாதென்று தானிருந்தேன். ஆனால் என் உடல் நிலை நாளுக்கு நாள் நலிவதைக் கண்டால் எனக்கே பயமாக இருக்கிறது.

“வருத்தப்படாதே லக்ஷ்மி! பேசாமல் இங்கேயே இருந்துவிடலாம். தலைப்பிரசவத்திற்குத் தாய் விட்டிருக்குத் தான் போகவேண்டுமென்றுகூறுகிறார் உன்தந்தை, பிடிவாதமாக அவர் நிலையையும் மறந்து. அங்கே உனக்கு ஏதாவது தேவைப்பட்டால் எனக்குக் கடிதம் எழுது. உடம்பைக் கவனத்துடன் பார்த்துக்கொள். சுகமுடன் குழந்தையுடன் திரும்பி வா.....” நான் புறப்படும்போது நீங்கள் கூறியவை இன்னும் என்காதில் ஒலித்துக்கொண்டுதானிருக்கிறது. ஆனால் நீங்கள் பணத்திற்கு எங்கே செல்வீர்கள்? உங்கள் நிலை.....! உங்கள் நண்பர்கள் எவரிடமாவது கடன் வாங்கியாவது அனுப்புவிர்கள் எனும் தைரியத்தில் தான் எழுதுகின்றேன்; அப்பாவிற்கும் தெரியாமல்.

உங்களைப் பார்க்கவேண்டுமென்று பெரிதும் துடித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். கடந்த ஒரு மாதமும் எத்தனையோ ஆண்டுகளாகத்தான் தோன்றிற்று. முடிந்தால் பணத்துடன் அவசியம் வரவும். சிரமத்திற்கு மன்னிக்கவும். உங்கள் உடம்பை ஜாக்கிரதையாகப் பார்த்துக் கொள்ளவும். தங்கள் வரவை எதிர்பார்க்கும்,

உங்கள் அன்பு மனைவி,

“லக்ஷ்மி”

குறைந்தது பத்து முறையாவது படித்திருப்பான் பார்தாமன் அந்தப் பரிதாபத்திற்குரிய கடிதத்தை அவன் ஓர் சென்னை அரசாங்க சிப்பந்தி அகவே மேலும் அவனைப் பற்றிக் கூறவேண்டியதில்லை அல்லவா! தேதியோ இருபத்தைந்து, தேவையோ இருபத்தைந்து,

“தமலதுகண்ட மெழுகது போலத் தொழுதுளமுருகி யழுதுடல் கம்மித் தாடியு மலறியும்.....”

பதறியும் போய்விட்டான், தன் அருமை மனைவி மனங்கசிந்து எழுதிய மடலைக்கண்டு அந்நிலையில் யாசைச் சென்று கடன் கேட்பது. வாங்கும் சம்பளத்தை வழியிலேயே கொடுத்துச் செல்லும் பரம்பரையாயிற்றே.

இருபத்தைந்துக்கு இந்த இருபத்தைந்தில் எங்கு செல்வது. “இடுக்கண் வருங்கால் நருக...” என பன்முறை பிறர்க்கு உபதேசம் செய்திருக்கிறான். ஆனால் இப்பொழுது அவதிக்கு ஆளான போது அவ்வடியின் அர்த்தத்தை யார் ரசிக்க முடிந்தது! ஓடினான் ஒவ்வொரு நண்பரிடமும்; கெஞ்சினான் கேட்காதவர்கள் முன்பெல்லாம். அவர்களுள் அவன் பரம்பரைதானே. அனுதாபத்தைத் தெரிவித்தார்களே யன்றி அவதியை நீக்க முடியவில்லை. அன்று முழுவதும் ஒரு வேலையும் செய்ய முடியாமல் திக்கு முக்காடிப் போய்விட்டான்.

வேறுவழி வகையில்லாது போகவே மார்வாடி கடையை நோக்கி நடந்தான். பார்தாமன் அரசாங்க உத்தியோகஸ்தன் எனக் கூறிய உடனே அவனும் தயங்கிவிட்டான். படாத பாடெல்லாம் பட்டு இரண்டு நாள் ஓயாது நடந்து வேண்டிய தொகையைப் பெற்றுக்கொண்டான். முப்பது ரூபாய்க்கு நோட்டு எழுதிக் கொடுத்துவிட்டு, அந்த முப்பது ரூபாயும் முதல் தேதியன்றே கொடுபடவேண்டுமென்ற நிபந்தனையின் பேரில் அச்சமயத்தில் அது இருபத்தைந்து பொன் நாணயங்களாகவே அவனுக்கு இருந்தன. வாயா வாழ்த்தினான் சேட்ஜியை,

அன்று மாலை ஊருக்குக் கிளம்பினால் மறுநாள்விட்டு அடுத்தநாள் காலையில் சற்று தாம

தமாகவாவது திரும்பிவிடலாமென்று ஒரு நாளைக்கு மட்டும் லீவு கேட்டான் அதிகாரியை. அவர் அவன் நிலையையார் அறிவார். அன்று மாத இறுதியாயிருந்தபடியால் வேலை சற்று அதிகம் தான். ஆயினும் அவன் நிலையில்? உள்ள நிலையை விளக்கிய உடன் அவர் மனமும் உருகிவிட்டது. ஆயினும் அன்று லீவு கிடைக்கவில்லை. மறுநாள் அதுவும் ஒரே ஒரு நாள் மட்டும் கொடுப்பதாக ஒப்புக்கொண்டார்.

அவன் செல்லவேண்டிய ஊரோ போக்கு வரத்து வசதி ஒரு சிறிதுமில்லா சிற்றூர். ஆறு மைல் நடந்துசெல்லவேண்டும். 15 மைல் பஸ்ஸில் போகவேண்டும். அதுவும் ஒரே பஸ். மிகுந்த 10 மைலை ரயிலில் கடக்கவேண்டும்.

அன்று இரவே புறப்பட்டும் முதல் பஸ் அவனுக்குக் கிடைக்கவில்லை. இரண்டாவது பஸ் இனி (மாலை) 2 மணிக்குத்தான். அங்கிருந்து வீடு செல்வதற்குள் இருட்டிவிடும். மறுநாள் வேலைக்கு திரும்ப முடியாத நிலையிலிருக்கவே அங்கேயே மீண்டும் ஒரு நாளைக்கு லீவு எழுதிப் போட்டான் தன் நிலையை விளக்கி.

இரண்டாவது பஸ்ஸில் மிகவும் சிரமப்பட்டு இடம் கிடைத்துவிட்டது. ஆயினும் பாதி தூரம் சென்றதும் இயந்திரம் பழுதுபட்டுவிட்டது எவ்வளவோ முயன்றும் பஸ் புறப்படவே இல்லை. அதற்குள் மணி 4-க்கும் அதிகமாகிவிட்டது. இன்னும் அங்கிருந்து 13 மைல் நடந்தே செல்ல வேண்டுமென்பதையும் பாராது துணிந்து நடக்க ஆரம்பித்தான். 7 மைல் நடக்கு முன்பே நன்றாக இருட்டிவிட்டது. அவன் கால்களும் மேலும் நடக்க இடந்தரவில்லை. இரவை அங்கேயே கழித்துவிட்டு, விடியமுன்னரே ஓடோடியும் சென்றான்.

அங்கே அவன் கண்ட காட்சி. அம்மம்மா! கொடுமை!! கொடுமை!!! அவன் ஆசை மனைவி அன்புக்காசி, அவனின் ஒரே துணை, அறிந்து பட்டுவிட்டாள், உடனடியாக வைத்திய வசதியில்லாத அத்திடர் மாணத்தைக்குறித்து அவனுக்குத் தந்தியும் கொடுத்திருக்கின்றார்கள், உடனே புறப்பட்டு வரும்படி. அவளது மோசமான உடல் நிலையைக் கண்டஞ்சி அதிக நேரம் தாமதிக்காது அவளை அக்னிக்கும் இரையாக்கி விட்டிருந்தார்கள். அந்தோ பரிதாபம்! அவன் என்ன செய்வான்? கதறினான், கல்லிலே முட்டிக் கொண்டான், கால்களுக்கு ஓடினான் இடுகாட்

டிற்கு. அவனுடன் சென்றவர்கள் தடுத்து நிறுத்தியிராவிட்டால் அவனும் அக்னியிலேயே ஐக்கியமாயிருப்பான் அவ்வன்புக்காசியுடனே.

“இலக்கு இலக்கு! மறைந்துவிட்டாயா! என் மாணிக்க மணியே! அழகுக் கோகிலமே! அகிலத்தைவிட்டே அகன்று விட்டாயா அன்பிற்காசியே! என்னை அல்லலில் ஆளாய்ப் பறக்க விட்டு அழியாத நித்திரையில் ஆழ்ந்துவிட்டாயா கண்ணே! கட்டிக் கரும்பே! விட்டுப் பிரிந்து விட்டாயா, என்னைத் தரணியில் தட்டுத் தடுமாற விட்டு, அழகுக் கொப்பளிக்கு முன் அன்புடலில் அனலையா எறிந்தனர் இவ்விரக்கமற்ற அரக்கர்கள். கண்ணின் கருவியே! கற்பனைக்கும் எட்டாத என் காவியக் களஞ்சியமே! நீ மனமுருகிக் கேட்ட பணத்தைப் பார்க்காமலே பறந்துவிட்டதா உன் உயிர். கொழுந்து விட்டு எறியும் தீ தந்த தழும்புதானு உனக்குக்கிடைத்த இறுதிப் பரிசு. இந்தப் பாவியுடன் வாழ்ந்தால் தினமுந்தான் இறந்துகொண்டே யிருக்கவேண்டுமே என்று எண்ணி நீ மட்டும் நிரந்தரமாகவே இறந்துவிட்டாயா இலக்கு! இனி நான் என்ன செய்வேன் இலக்கு! இலக்கு!.....” எனப் பலவாறு புலம்பி அங்கேயே மயக்கமுற்ற விழுந்துவிட்டான்.

மயக்கத்தைத் தெளியவைத்து, அருகிலுள்ளோர் அனைவரும் அவனை ஆற்றித் தேற்றி னார்கள். அதனால் ஆறுதலடையுமா அல்லல் நிறைந்த அவன் உள்ளம். எரிமலைக் குழம்பென அவன் உள்ளம் குமுறிக்கொண்டிருந்தது. இந்நிலையில் அவன் கடமை குறுக்கே வந்தது. மறுநாள் அலுவலகத்திற்குச் செல்லவேண்டுமே! இதற்கென்ன செய்வது. மேலும் இரு நாட்களுக்கு லீவு எழுதிப் போட்டுவிட்டு மற்ற சடங்குகளையும் முடித்துவிட்டு மீண்டும் வேலைக்குத் திரும்பினான் பரந்தாமன்.

அங்கே அவனை ஆவலுடன் வரவேற்றது அவன் மேஜையின் மேலுள்ள, அதிகாரியின் சமாதானம் (explanation) அவன் இரண்டாம் முறை லீவிற்கு எழுதியதற்கும், அந்த லீவு இரண்டு நாள் தாமதித்து வந்ததற்காகவும் தான் அந்த சமாதானம். நொந்த மனதிலே நோய், வெந்த புண்ணிலே வேல் போல் குத்தியது அவனுக்கு.

அதிகாரியிடம் சென்று தன் பரிதாபத்திற்குரிய சோகக் கதையைக் கூறி முடிப்பதற்குள்

துக்கம் நெஞ்சை அடைக்க, வாய்விட்டே கதறி கிட்டான். இந்நிலையில் இரங்காத மனிதரும் உளரோ! அவரும் மனம் கசிந்து அவனை மன்னித்து விட்டார். பெரிய பாரம் இறக்கப்பட்ட தென எண்ணி தன் இருக்கைக்குத் திரும்பினான் பார்தாமன். அங்கே சேட்ஜீ தீ பறக்கும் கண்களுடன் காட்சியளித்தான். உதிர்ந்த கண்ணீர் உலரு முன்னர், மற்றொரு பேரிடியா! “ஆவீன மழை பொழிய, இல்லம் வீழ, அகத்தடியான் மெய்நோவ.....” என்றெல்லாம் பாடினாரே இராமச்சந்திர கவிராயர், இதைப்பார்த்திருந்தால் ஓர் காவியமே தீட்டியிருப்பாரே.

அவன் உயிரோவியம் உயிரற்றுப் போய் விட்டதைவிட வருந்தக் கூடியது வேறொன்றும் இல்லை என்றுதான் எண்ணினான். ஆனால் இப்போது.....? அங்கு நடைபெற்ற எல்லாச் சடங்குகளும், கொண்டுபோயிருந்த பணத்தைக் கொண்டுதான். எஞ்சியவற்றை ஊருக்குச் சென்றவுடன் அனுப்புவதாகக் கூறிவிட்டு வந்தான். ஆனால் இங்கு.....? பேசாது சேட்ஜீ யிடம் முப்பது ரூபாயைக் கொடுத்துவிட்டு, தன்

மாமனாருக்கு அனுப்பவேண்டியதையும் அனுப்பி விட்டு மீதியை எண்ணினான். மீதமிருந்தது சரியாக இருபது ரூபாய் தான். இந்த மாதம் அவன் என்ன செய்வான், அந்தப் பணத்தை வைத்துக் கொண்டு?

இந்நிலை இந்த மாதம் மட்டுமல்ல. ஒவ்வொருமாதமுந்தான் நிகழ்கிறது. பார்தாமனுக்கு மட்டுமல்ல. பல்லாயிரம் அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு. சென்னை அரசாங்கத்தின் கீழ் வேலை பார்க்கும் அத்தனை அப்பாவி பார்தாமன்களுக்கு முள்ள பொதுவாக உள்ள பரிதாபகரமான நிலை தான். துயர் துடைக்க, அல்லல் அகல, தொல்லை தொலை, வேதனை வெகுவாய்க் குறைய அரசாங்கத்தார்கள் ஆவன செய்வார்கள் அல்லவா, உடனடியாக; மேலும் மேலும் பார்தாமனை உற்பத்தி செய்யாமல்.

“நிச்சயமாய் செய்வார்கள். நிதானமாயும் ஒற்றுமையுடனுமிருங்கள் நீங்களனைவரு” மென ஒருவர் கூறுவது உங்கள் காதிலும் விழுகிறதா! “இன்னுமா நிதானம்” எனப் பார்தாமன் முணு குவதும் உங்கள் காதில் விழுகிறதல்லவா!

தியாகம்

(V. சேதுராமன், P. W. D.)

ஆந்திரத்துக்கும், எஞ்சிய சென்னை மாகாணத்துக்கும் உள்ள கூட்டுக் கணக்குகளை பரிசீலனை செய்துகொண்டிருந்த அக்கொண்டெண்ட் அனந்தராமன் தெருவில் மேளச்சத்தம் கேட்டவுடன் கடிகாரத்தை நிமிர்ந்து பார்த்தார். இரவு மணி பனிரெண்டாகியும் எடுத்த வேலை முடியவில்லையே என்ற கவலை. ஏதோ முடிவுக்கு வந்தவராக எல்லாவற்றையும் எடுத்து முடிவைத்துவிட்டு ஜன்னலின் வழியாக கல்யாண ஊர்வலத்தை உற்றுவோக்கிக்கொண்டிருந்தார். அவர்மனம் கட்டவிழ்த்த குதிரைமாதிரி எங்கோ சென்றுகொண்டிருந்தது.

இன்றையதினம் அவர் பெண் ப்ரோமாவக்கும் கல்யாணம் நடந்து இம்மாதிரி ஊர்வலம் வரவேண்டியது. இந்த பெண்ணும் ப்ரோமாவுடன் கூடப் படித்தவள்தான். இருவருக்கும்

சம வயது. ஆனால் அவள் பிரபல வியாபாரி மகள். சொன்னபடி செய்ய பணம் இருக்கிறது. அதை நினைத்து பெருமூச்சுவிட்டு என்ன பயன். அவர் B. A. படிக்கும்போது இம்மாதிரி உத்தியோகத்தில் வந்து கஷ்டப்படுவோமென்று நினைக்கவில்லை. குழந்தை அப்படி. கொண்டுவந்து விட்டுவிட்டது. அவரைவிட பின்னால் ஸர்வீஸில் சேர்ந்தவர்களும், படிப்பிலும் வேலையிலும் மட்டமானவர்களும் இன்றையதினம் அவரை வேலை வாங்கிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். காரணம் அவருடைய நேர்மையான குணமும், காக்காய்ப்பிடிக்கத் தெரியாத சுபாவமும் தான்.

மேளச்சத்தம் தெருக்கோடியை அடைந்ததும் மெதுவாக எழுந்து விளக்கை அணைத்து விட்டு படுக்கச் சென்றார். துக்கம்வர மறுத்தது மன்னியில் ஏதோ ஒன்று மனதில் அழுத்திக்

கொண்டிருந்தது. எப்படியாவது கல்யாணத்தை இந்த வரலும் முடித்துவிட வேண்டுமென்பது தான். முன்தினம் மாலை சங்கத்தின் மகாசபைக் கூட்டத்தில் காரியதரிசி மோஹன் பேசியது நினைவுக்கு வந்தது. “எக்காரணத்தைக் கொண்டும் உங்கள் பெண்களை அல்லது தங்கைகளை அவதூறுதல் சர்க்கார் சிப்பந்திகளுக்குக் கல்யாணம் செய்துகொடுக்காதீர்கள்”. அனந்தராமன் ஒருமுறை மனதுக்குள்ளேயே சிரித்துக்கொண்டார். ‘அனுபவமில்லாதவன்! யார் அப்படி நம்மவர்கள் தயாராயிருக்கிறார்கள்’ என்று வாய் முணுமுணுத்தது.

* * * *

இரவு வெகுநேரம் வரை சரியான தூக்க மின்மையால் முகமெல்லாம் வாடியிருந்த அனந்தராமன் காலை காபி சாப்பிட்டுவிட்டு மறுபடி பழைய கணக்குகளைப் பார்வையிட உட்கார்ந்த போது கீழே தன்னைத் தேடிக்கொண்டு யாரோ வந்திருப்பதாக சொன்ன ப்ரேமாவிடம் அலுப்பாக மேலே வரச்சொல்லி பேனாவை மூடி வைத்தார். மோஹன் மெதுவாகப் படியேறி வந்ததைப்பார்க்க ஆச்சர்யமாக இருந்தது. ஐந்து வருஷங்களாக தன்கீழ் வேலை பார்த்திருந்தும் ஒரு நாளாவது தன் வீடு தேடி வந்ததில்லை.

“நமஸ்காரம் ஸார்! காலை வேளையில் உங்களை தொந்திரவு செய்கிறேன்”

“வாப்பா, பாவாயில்லை; உட்கார். ஏது அதிசயமாயிருக்கிறது”

“ஒன்றுமில்லை; நடக்கவிரும்பும் நம் சங்கமாகாண மகாநாட்டிற்கு இன்றையதினம் மாலை புறப்படுகிறோம். சில முக்கிய ஆபீஸ் வேலைகள் நிறுவிட்டபடியால் நண்பர் கணபதியிடம் (A1) எனக்காகமுடித்துக்கொடுக்கும்படி சொல்லியிருக்கிறேன் அவரும் சரியென்று ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார். அதைத் தங்களிடம் சொல்லி விட்டுப் போகலாமென்றுதான் வந்தேன்”

“மொப்ப சரி; ஏதாவது நல்ல முடிவாக செய்துவிட்டு வாருங்கள். இனிமேலாவது வழி பிழக்கிறதா பார்ப்போம்”

“ஏன் ஸார், உங்கள் உடம்புக்கு என்ன? ஒரு மாதிரி இருக்கிறீர்களே”

“உடம்புக்கு ஒன்றுமில்லையப்பா, எல்லாம் மனக்கவலைதான். உன்னிடம் சொல்வதில் தவறு

ஒன்றுமில்லை. எல்லாம் என் பெண் கல்யாண விஷயம்தான்”

“உங்கள் தமக்கை பையன் ஒருவன் இருப்பதாகச் சொல்லியிருந்தீர்களே?”

“ஆமாம். அவனும் அவன் தாயாரும் இரண்டாயிரம் ரூபாய் வரதட்சிணை கேட்கிறார்கள். தற்சமயம் அவன் போஸ்டாபிஸில் ரூ. 120/- மாதச் சம்பளத்தில் வேலையாக இருக்கிறான். என்னிடம் இருந்துகொண்டு படித்ததெல்லாம் இப்போது ரூபகத்திலில்லை. நான் எங்கே அவ்வளவு பணம் கொடுக்க முடியும் ரீபே சொல். இன்னும் இரண்டு பெண்களை கல்யாணம் செய்து கொடுக்கவேண்டும். அடுத்த வருஷம் என் பையன்கள் ஒருவன் நான்காவது பாரமும் மற்றவன் காலேஜிக்கும் போகவேண்டும். அவர்களுக்கு அரைச் சம்பளமும் முழுச் சம்பளமும் மாதாமாதம் கட்டவேண்டும். G. P. F.ல் கடன் வாங்கியதே கல்யாணத்திற்காக ரூ. 2000/- தான்.

“வேறுயாரும் உறவு பையன்கள் இல்லையா?”

“என் மைத்துனன் பையன் B. Com. படித்துவிட்டு ஒருவன் இருக்கிறான். அவனுக்காவது கொடுக்கலா மென்றிருந்தேன். அவனுக்கும் என் பெண்ணை கல்யாணம் செய்து கொள்ள இஷ்டம்தான். ஆனால் ப்ராப்தம்தான் இல்லை.”

“ஏன் ஜாதகம் பொருத்தமில்லையா அல்லது அவர்களும் பணம் அதிகமாக கேட்கிறார்களா?”

“அதெல்லா மொன்றுமில்லை. வேலைக்காக மனுப் போட்டிருந்தான். Interviewக்காக Poona வரும்படி கடிதம் வந்ததன் பேரில் அங்கு சென்றான். அவன் பேட்டி கண்ட ஆபீஸர் கேட்ட முதல் கேள்வி ‘உனக்கு கல்யாணம் ஆகிவிட்டதா. வேலை வேண்டுமென்றால் என் பெண்ணைக் கல்யாணம் செய்துகொள்ள சம்மதமா?’ அந்த வேலைக்கு மாதச் சம்பளம் ரூ. 300 தன்னை மன்னிக்கும்படியும் தன் விருப்பத்திற்கு முரணாகவே உடன்பட்டு விட்டதாகவும் நேற்றையதினம்தான் கடிதம் எழுதியிருக்கிறான். ஒன்றுமே புரியவில்லையப்பா.”

* * * *

“வினாக மனதை அலட்டிக்கொள்ளாதீர்கள். எல்லாம் சுபமாகவே நடக்கும் எனக்கு விடை கொடுக்கிறீர்களா.”

“ஆஹா போய்வாப்பா. அங்கு போயும் ஆபீஸ் வேலையை நினைத்துக்கொண்டிருக்காதே.”

* * * *

இரண்டு நாட்களுக்கெல்லாம் பேப்பரில் மகாநாட்டின் நடவடிக்கைகளைப்பற்றி செய்தி வந்திருந்தது. அதில் முக்கியமாக மோஹன் பேச்சியதின் சுருக்கம் எல்லோரையும் கவர்ந்தது. “நாம் எல்லோரும் ஓர் குலம். ஜனசமுதாயத்தில் நாம் ஒதுக்கப்பட்டவர்கள். காரணம் வறுமை. வெள்ளை சட்டை போட்டுக்கொண்டு வெளி வேஷம் போடும் நாம் நம் நிலையை அறிந்தும் கஷ்டப்படுகிறோம். இனி நமக்கு நாமே உதவி செய்துகொள்ள வேண்டியதுதான். கல்யாணமாகாத ஒவ்வொரு சர்க்கார் சிப்பந்தியும், கல்யாண வயதடைந்த பிள்ளைகளையுடைய ஊழியர்களும் இனி சக ஊழியர்களுடைய பெண்களைத் தான் மணம் முடிப்பதென்ற லவாக்கியத்தை எடுத்துக்கொள்வோம்”. (கரகோஷம்).

* * * *

ஏதாவது ஒரு கட்டுரை.

என். ஜி. ஓ. சங்க காரியதரிசியுடன் வேலை செய்யும் வாய்ப்பு கிடைத்தது எனக்கு ஒரு அதிருஷ்டம்.

அன்று மாலை 4 மணி, வேலை தொந்தரவால் தனக்கு சொந்தமாக வந்த கடிதங்களைக்கூட காலையிலேயே பார்க்க நேரமில்லாமல் அப்பொழுதுதான் கடிதத்தைப் பிரித்துப் படித்துக் கொண்டே என்னிடம் வந்தார். “தஞ்சாவூரில் மூன்றாவது ஜில்லா மகாநாடு கூடப்போகிறதாம், விசேஷ மலர் ஒன்று பிரசுரிக்கப்போகிறார்களாம். ஏதாவது ஒரு கட்டுரை எழுதுங்கள்” என்று என்னை நோக்கிக் கூறிக்கொண்டே வந்தார்.

காரியதரிசி சொன்னவுடன் எனக்கு ஒரு கட்டுரை எழுத வேண்டும் என்று அவர் ஏற்பட்டது. ஆனால் அப்பொழுது அன்று வந்த D. O. கடிதத்திற்கு சரியான பதில் எழுத முடியாமல் மூளை குழம்பிக்கொண்டிருந்தது.

தொண்டர் படைத்தலைவர் வேணு தன் சகாக்களுடன் ஒவ்வொரு காரியாலயங்களாகச் சென்றுகொண்டிருப்பதைப் பார்த்த எனக்கு வருஷ சந்தா வசூலுக்குத்தான் கிளம்பி யிருக்கிறார்களென்று நினைத்தது தவறு என்று என்னிடம் கொடுக்கப்பட்ட கல்யாண அழைப்பைப் பார்த்ததும் தான் தெரியவந்தது. மறு நாள் தயாள மனதுடைய ஆபீஸர் பங்களாவிலே மணப் பந்தலிலே கூட்டம் ஏதோ மகாநாடென்று நினைக்கும்படி இருந்ததே தவிர அகௌண்டெண்ட் வீட்டுக் கல்யாணமாகத் தெரியவில்லை. காரியதரிசி என்ற முறைக்காகவும், சக ஊழியனுக்காகவும் வாழ்த்த கல்யாணத்திற்கு வந்திருந்த அத்துணைபேரிலும் மோஹனின் தியாகத்தை மெச்சாதவர்களில்லை. எல்லா வேலைகளையும் சர்க்கார் சிப்பந்திகளே செய்து கொண்டதைப் பார்த்தபோது மக்கள் பிரமித்தே விட்டார்கள். ‘வாழ்கப் பேரோ—மோஹன்; வாழ்க நம் சங்கம்’ என்றேன் என்னையும் அறியாமல்.

“டிங்-டிங்” என்று ஆபீஸர் சூயிலிருந்து மணி அடித்தது. சேவகர் போய் ஆபீஸர் முன்பு ஆஜரில் நின்றார். “அந்தக் கிளார்க்கை கூப்பிடு அய்யா” என்று கூவிவிட்டு, “இன்று வந்த D. O. க்கு பதில் இன்னும் போகவில்லை. இவர் என்ன அய்யா Delay செய்துகிட்டே இருக்கிறார்” என்று மனதிற்குள் முணுமுணுத்துக் கொண்டிருந்தார். ஆபீஸரின் அழைப்பிற்கு இணங்கி அவர் முன்பு தோன்றினேன்.

“No, No, you have become bad to worse. எல்லா பேப்பரையும் டிலே பண்ணி கிட்டே யிருக்கிறீர்; ‘என்னையிலல் அய்யா’ Personal explanation கேட்கிறான். போய் அந்த D.O. க்கு பதில் எழுதிக்கொண்டு வாய்யா” என்று உரத்த குரலில் கடுத்த முகத்துடன் இறைந்தார்.

வாடிய முகத்துடன் வெளியே வந்தேன். நான் இருந்த சூழ்நிலையைப் பார்த்துவிட்டு காரிய

தரிசி மேலே ஒன்றும் சொல்லாமல் போய் விட்டார். பேப்பரை எழுதி முடித்து ஆபீஸர் வீட்டிற்கு அனுப்பிவிட்டு இரவு ஆபீஸைவிட்டு போகும்பொழுது மணி எட்டு.

ஏதாவது இன்று இரவு வீட்டில் ஒரு கட்டுரை எழுதி அனுப்பிவிடவேண்டும் என்று யோஜனை செய்தவண்ணம் போய்க்கொண்டிருந்தேன். ஆபீஸிற்கு நான் காலை 9 மணிக்கு போனால் இரவு 9 மணிக்குத்தானே திரும்புகிறேன். என்.ஜி.ஓ.வுக்கு உதவிக்கு சர்க்காரிலே சட்டம் கிட்டம் கிடையாது போலும்! எப்பொழுது பார்த்தாலும் “அவசரம், அவசரம்” என்று பேப்பர்களை எழுதுவதைத் தவிர— உற்சாகமாக வேலை பார்த்தோம் — இன்று 5 மணிக்கு ஆபீஸைவிட்டு வீட்டிற்குப்போனோம்— பிறகு நாளை காலை 11 மணிக்குத்தான் ஆபீஸில் வேலை என்று ஒரு வரையறை இருந்தால்தானே வாழ்க்கையை கவலையில்லாமல் நடத்தலாம். என்.ஜி.ஓ.வுக்கு உதவிசெய்ய யார் இருக்கிறார்கள், விவசாயத்திற்கு ஒரு மந்திரி, தொழிலுக்கு ஒரு மந்திரி, கல்வி சுகாதாரத்திற்கு ஒரு மந்திரி. ஆனால் சர்க்காரின் முதலெலும்பாகிய என்.ஜி.ஓ.க்கு ஒரு மந்திரிகூட கிடையாது.

இவ்வண்ணம் நினைத்துக்கொண்டே வீட்டிற்குள் நுழைந்தேன் — அமைதியைக் காணலாம் என்ற எண்ணத்துடன். சாப்பாடு முடிந்தது. வீட்டில் குரல் கிளம்பிற்று. “காப்பித்துள் கிடையாது. அது கிடையாது. இது கிடையாது என்று கிடையாது பட்டியலில் அயிட்டம் அடுக்கிக்கொண்டே போயிற்று. அவ்வளவு தான். மூளை மறுபடியும் குழம்ப ஆரம்பித்து விட்டது.

“தேதி 10 கூட ஆகவில்லை ஓரேதாமாய் முதல் தேதியே வாங்கி வைத்துக்கொள்வது தானே “ஏனென்றால் அன்று ஒருநாள்தானே என்.ஜி.ஓ. குபேராக வாழக்கூடிய நாள்!” குடும்பம் நடத்த வழி தெரிந்தால் தானே. கன்னா பின்னன்னு சிலவு செய்குமது. பிறகு அது இல்லை இது இல்லை என்று சொல்வது” என்று என் கைபில் விஷயம் இல்லாததை தெரிவித்துக்கொள்ளாமல் இறைந்து கோபித்துக் கொண்டேன்.

பிறகு கேட்பானேன் — மூளை கட்டுரை எழுதுவதிலா பிரவேசிக்கும்! எப்படி நாளை சமாஸிப்பது என்ற யோஜனை செய்தவண்ணம்

துக்கம் கலந்த தூக்கத்தில் ஆழ்ந்தேன். அதி காலைப் பழுந்து கட்டுரை ஏதாவது எழுதலாம் என்று சிந்தனை செய்தவண்ணம் நித்திரையில் ஆழ்ந்தேன்.

“சார்! சார்!” என்று காலை 6 மணிக்கு வீட்டின் கதவை தட்டிய சப்தம் கேட்டது. பால்காரன் என்று கதவைத் திறந்தேன். ஆபீஸர் சேவகன் தோற்றமளித்தான். சார்! உங்களை ஆபீஸர் கூப்பிட்டு வரச்சொன்னார். கலெக்டரோ யாரோ வருகிறார்கள். அதற்கு ஏதோ அவசரம் என்று பகர்ந்தான்.

கட்டுரையாவது எழுதுவதாவது. உடனே சட்டையை மாட்டிக்கொண்டு ஆபீஸைப் போய் பார்த்தேன். “கலெக்டர் இங்கு முகாம் செய்கிறார். அந்த ஸ்டேட்மெண்ட் இந்த ஸ்டேட்மெண்ட். அதற்கு புள்ளி விவரம். இதற்கு புள்ளி விவரம் வேண்டுமென்று ஒரு ‘பாம்’ போட்டார். அவ்வளவுதான் தலை சுழன்றது. ‘சரி’ என்று சொல்லிவிட்டு ஆபீஸிற்குச்சென்று புள்ளி விவரம் எடுத்து ஸ்டேட்மெண்ட் தயார் செய்து முடிக்க 11 மணி ஆயிற்று. பிறகு அன்று தபால் வந்தது. அதில் எவ்வளவோ “D. O.” “V. E.” பேப்பர்கள். அதற்கு பதில் எழுத அன்று பூராவும் சரியாக இருந்தது.

இப்படி ஒவ்வொரு நாளும் கவலை தோய்ந்தும் மகிழ்ச்சியின்றியும் போனதே ஒழிய ஓய்வு நேரம் கிடையாது. இப்படியிருக்க எங்கே கட்டுரை எழுதுவது. என்.ஜி.ஓ.வுக்கு ஓய்வு நேர்தான் ஏது? விவசாயி, கடைச்சிப்பந்தி, ரயில்வே தொழிலாளர், மில் தொழிலாளர், எல்லோருக்கும் ஓய்வு உண்டு இன்பங்களை அனுபவிக்க வாய்ப்புக்கள் — எல்லாம் உண்டு. இந்தியாவுக்கு சுதந்திரம் கிடைத்த பிறகு எல்லோரும் விடுதலை “பறையருக்கும், புலையருக்கும், தீயருக்கும்” விடுதலை. ஆனால் என்.ஜி.ஓ.வுக்கு ஏது விடுதலை? ‘அவனுக்கு ஓய்வு கிடையாதா? அவன் பேரூ உண்டு, பேப்பர் உண்டு. அவன் வாழ்வதும் பேரூவினால், வீழ்வதும் பேரூவினால்’ என்று நினைத்துக்கொண்டே நாட்கள் கழிந்தன.

கட்டுரை எங்கே எழுதுவது? ஓய்வு கிடைத்தால் தானே — கட்டுரை களிப்பு — எல்லாம்! இது கட்டுரையல்ல. இது ஒவ்வொரு என்.ஜி.ஓ.வின் வாழ்க்கையின் சரிதம்.

"BOSS IS ADVISED!"

[*Nana Muna.*]

"SIR, my wife is anaemic. She gets fits frequently. I have to take her to the hospital for consulting a Doctor. I request casual leave for tomorrow".

— CLERK.

"No, you have got a lot of arrears. You should attend to urgent and important papers and put up at once. You can attend to your domestic affairs later on".

— Boss.

* * *

"My sister's marriage is to be celebrated at Chidambaram day-after-tomorrow. I request 3 days' casual leave from tomorrow as my father wants my assistance".

— CLERK.

"For your sister's marriage, it will suffice if you attend on the date of marriage. One day's leave is granted".

— Boss.

* * *

"My aged mother is seriously laid up in bed in my native village. I have to go to help her in her last days. I pray immediate relief and a month's leave".

— CLERK.

"No suitable substitute is available. Renew your application after three months".

— Boss.

* * *

"I may be given an advance of Rs. 200/- from my P. F. account for the medical expenses of my wife".

— CLERK.

"Refused. The practice of getting advances, or loans from P. F. account is bad".

— Boss.

* * *

"My father is to undergo an operation in 3 days. I request casual leave for 5 days from tomorrow".

— CLERK.

"3 days leave is granted. But, before you go, you should certify that there is no overdue periodical, and no over four days' paper pending with you".

— Boss.

* * *

These are only a few instances in the daily routine life of a clerk. As there is variety in everything, there is variety in the cadre of officers also. "Men may come and men may go; but I go on for ever"—so said a 'Brook'. "Officers may come and Officers may go; but I go on for ever"—so says a clerk. A N. G. O. is to serve under several kinds of masters and is to dance to their tunes.

One boss takes pride in his clerk coming to the office in a 'tiptop' manner with a daily shaven face scented oiled and neatly cropped head, wearing white pants and bush coats, while another hates him at the very first sight and considers him as unfit for subordinate service. One is very lenient while another is very stiff. One likes a blunt, outspoken clerk and appreciates his frank and plain heart, while another considers him as highly indifferent and arrogant. One appreciates a calm and silent worker while another treats him as a muff. One likes a straightforward and honest subordinate while another considers him as tactless. One encourages 'crowing' while another deprecates it. One likes flattery while another hates it. One expects his subordinates to come to his house daily while another considers it as a nuisance. One wants his subordinate to nod his head to what all he says (whether, or not, it is correct) while another expects the frank and sincere opinion on the subject from him. One wants his clerks to guide him properly while another wants them to follow his directions. One is jovial while another is cynical. One relies too much while another suspects

too much. One says that he is for sincerity but becomes a victim of hypocrisy. One boasts that he is strong and steady; but loses his stability in the midst of flattery. One preaches honesty but encourages corruption. And so on.....why so many types? You may ask.—After all, they are also human beings.

Then why is there no human touch on the part of some gentlemen in their official acts? is the next question.

A boss who refuses leave to a clerk for taking his sickly wife to the hospital, rushes to his house with a lightning speed when he hears that his wife is suffering from slight head-ache. One who refuses casual leave to a subordinate for attending on his aged parents in death bed, goes on long leave to his native place to see his aged parents and to spend some time happily with them. One who wants his subordinate to clear off the arrears before going on casual leave, refuses to sign even urgent papers prior to his going on casual leave. One who considers the sister's marriage as an unnecessary item for a clerk, goes on long leave to celebrate his sister's daughter's marriage. One who refuses an advance of Rs. 200/- for a clerk, applies for P. F. advances, car advances etc. in thousands. Indeed, a very bad mentality!

It is high time that men of bad type change their attitude and rectify themselves. Persons who have come up from the lowest rung of the ladder should not forget their past and live in a world of their own. More things can be turned out by kindness than by harassment.

Why should not you be a good boss? Be magnanimous. Sympathise

with your ill-paid and overworked subordinates and treat them as your kith and kin. That is all what is expected of you!

[Readers! Please note Mr. 'Nanamuna', the writer of this article, does not refer to any particular individual, or to any specific incident and he does not mean anything bad to anybody. He is a well wisher and is stressing only on the need for a happy atmosphere in offices and the necessity for a good relationship between a boss and his subordinates. This is only an article of a general nature.]

Tired of the day's work and impatient to get back home, Sri. Sun spilt the entire bottle of red ink on his table of the West. The Stars began to twinkle and twinkling came the thoughts on my feverish forehead also.

* * * *

Perfection is not man's either in good or evil. Right from Ravana to Hitler, the world suffered onslaughts and manslaugths. The withered trees sprouted again. Christ, Buddha and Gandhiji all persevered to herald and era of millenium on this earth. The evil still does its 'Thandayams'. Even the much-dreaded H-bomb is not going to be the last word on earth under the Sun. Believe me, chum, believe God.

* * * *

If Columbus discovered America, Man discovered philosophy. It gave birth itself to in a Beggar's Bowl or on the eye-brows of a love-lorn lad. Doesn't matter where it is born; what matters is how it grows, where it grows and what stature it grows to. Therefore grow chum, grow.

K. P. K. UNNI.

முதல் தேதியா ?

கிருஷ்ணன்,

Huzur Treasury, Tanjore.

— 1919 —

அன்று முதல்தேதி. அதோடு சனிக்கிழமை 'காயமே இது பொய்யடா — இந்த கலெக்டர் ஆபீஸ் வேலை மெய்யடா' என்ற உண்மையை அனுபவ ரீதியாக கண்டுகொண்ட கலெக்டர் ஆபீஸ் குமாஸ்தா "கருணா" (கருணாகரன்) தனது மாதக் கூலியைப் பெற்றுக்கொண்டு உழைத்து உழைத்து கூன்விழுந்த உடம்போடும், காரியாலயத்தில் தினமும் 10 மணி நேரம் உழைத்தும் முடியாத, நம் அரசாங்கத்தின் தனி உரிமையான பழுப்பு நிறக் காகிதக் கட்டை கக்கத்தில் இடுக்கிக்கொண்டும், கிழிந்த சட்டை, வண்ணன் முகம் காணாத வேஷ்டி (நாலு முழம் தான்) இந்த அவதாரத்துடன் வீட்டிற்கு விரைந்துகொண்டு இருந்தான்.

என் இந்த பாழாய்ப்போன முதல் தேதி வருகிறதென்று அவன் உள்ளம் முணுமுணுப்பதை அவன் முகம் அடுத்தது காட்டும் பளிங்கு போல எடுத்துக்காட்டிற்று. புன்னகையில்லா முகத்தோடும், ஓடிந்த மனத்தோடும் நடைப் பின்னம்போல கருணா வீட்டிற்கு வந்துசேர்ந்து அப்படியே நாற்காலியில் சாய்ந்தான். அவன் வாங்கிவந்த 70 ரூ. சம்பளமும் அவனை நோக்கி எழுபது கோணத்தில் நின்று பரிகசிப்பது போன்று தோன்றியது கருணாவிற்கு. அப்படி எவ்வளவு நேரம் இருந்தானோ அது அவனுக்கே தெரியாது. இந்நிலையில் அவன் அம்மா அறைக்குள் தழைவதையும் அவன் பார்க்கத்தவறவில்லை.

அறையினுள் நுழைந்த சாவித்திரி அம்மாள் "ஏண்டா கருணா! வந்ததும் வராததுமாய் இப்படிப் படுத்திருந்தால் வீடு உருப்பட்டுவிடும் போ! வீட்டிலே ஒரு சாமானும் கிடையாது; ஆமாம்! இன்று முதல் தேதி தானே? சம்பளம் வாங்கி விட்டாயா? போய் சாப்பிட்டுவிட்டு சாமான்கள் வாங்கிக்கொண்டு வா. உப்பு முதல் கற்பூரம்வரை வந்தாக வேண்டும். எல்லா பாத்திரங்களும் காலியாக இருக்கிறது" என்று அவனுக்கு இடம்

கொடுக்காமல் ஒரே மூச்சில் அழுது தீர்த்து விட்டாள்.

என்ன செய்வான் கருணா, பாவம்; "சரி, சாப்பிட்டுவிட்டுப் போகிறேன்; அந்த பலசாக்குக் கடை பலவேசம் செட்டியாருக்கு போனமாதமே ரூ. 30 பாக்கி; இந்த மாதம் பழைய பாக்கியைத் தராவிடில் எவ்விதம் சாமான்கள் தருவார்?" என்று முணுக்கிக்கொண்டே சாப்பிடச் சென்றான்.

கருணாவிற்கு மணமாகாவிட்டாலும், அவன் குடும்பத்திலே கஷ்டப்பட்டதுபோல குசேலன் கூட பட்டிருக்கமாட்டார். இரண்டு வருடங் களுக்குமுன் அவன் தந்தை இறந்துபோகவே குடும்ப பாரம் அவன் தலைமேல் இறங்கியது. அதோடு அவனுடைய சகோதரன் பாலுவும், சகோதரி லக்ஷ்மியும் வேறு காலேஜில் படித்துக் கொண்டிருந்தனர். என்ன செய்வான்? வரும் எழுபது ரூபாய் சம்பளத்திலே எவ்விதம் நூறு ரூபாய் செலவை நடத்த முடியும்? மாதம் வருமானத்திற்குமேல் 20 அல்லது 30 ரூபாய் கடன் வாங்கிக்கொண்டே வந்து மொத்தம் ஐதூறு ரூபாய் கடனில் இருந்தான். அவனைப்போன்று இந்த இருபத்து நான்கு வயதிற்குள் இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டவர்கள் யாரும் இருக்கமாட்டார்கள். இவ்வித சூழ்நிலையில் மணத்தைக்கடவெறுத்து முற்றும் துறந்த முனிவன்போல இருந்தான். ஆனால் தாய் சொல்லை சிறிதும் தட்டமாட்டான்.

சாப்பிட்டுவிட்டு கடைவீதிக்குச் சென்ற "கருணா" எப்படியோ ஜெகஜாலங்கள் செய்து செட்டியாருக்குப் பழைய பாக்கியில் ரூபாய் பதினைந்து மாத்திரம் கொடுத்துவிட்டு, அந்த மாதத்திற்கு வேண்டிய சாமான்களையும் பெற்றுக் கொண்டு வீட்டிற்குத் திரும்புகையிலே, எதிரிலே வந்த ஜவுளிக்கடை ஜனார்த்தனம் கண்ணில் படவே அவன் பாக்கியை அழுதுவிட்டு (ஏனென்றால் கருணாவிற்கு யாரும் பாக்கிகேட்டால் பிடிக்காது) வீட்டினுள் நுழையும்போதே, பால்

காரன், தயிர்க்காரி, இத்யாதி கடன்களைத்தீர்த்து விட்டு, இருபது ரூபாய் ஒண்ணரை அனுவுடனே வீட்டினுள் நுழைந்தான். அவசரமாக நுழைந்த தில் வீட்டின் நிலை தலையில் இடிக்கும்போதுதான் வீட்டுக்கார வெங்கிட்டுவின் நினைவு வந்தது. அவன் வாடகையை எடுத்துத் தனியாக வைத்து விட்டு (இல்லாவிடில் அவர் வேறு கோர்ட்டு நோட்டீஸை வந்து நிற்பார்) மீதி பணத்தை பார்ஸில் வைத்து, இன்னும் 20 நாட்களை எவ் விதம் கழிப்பதென்று தீவிரமாக திட்டக்கமிஷன் தோற்றுவிடும்படி யோசித்துக்கொண்டிருந்தான்.

இந்நிலையில் அவன் தங்கை லக்ஷ்மி யாரோ சில காலேஜ் தோழிகளுடன் தன் அறையை நோக்கி பையெடுப்பதை ஓரக்கண்ணால் கண்டும் காணாதது போல இருந்தான் கருணை. அவர்கள் கையில் ஒரு ரசிது புத்தகத்தையும் கண்ட கருணை “சரி, சரி, ஏதோ கலெக்ஷனுக்கு கிளம்பி விட்டார்கள்” என்று ஊகித்துக்கொண்டு, மனதை கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கையில், “அண்ணா! அண்ணா!!” என்று லக்ஷ்மி அழைக்கவே, “என்ன, அண்ணாவிற்கு” என்றான் கருணை சிடுசிடுப்போடு. “ஒன்றுமில்லை, எங்கள் காலேஜில்.....” என்று லக்ஷ்மி இழுக்கவே, கருணை சீறிக்கொண்டு “என்னவாம் காலேஜில்” என்றான்.

“ஏன் அண்ணா? முழுவதும் சொல்வதற்குள் இப்படி வேட்டை நாய் போல சிறுகிறாய்?” என்றான் லக்ஷ்மி. சீராமல் என்ன சிரிக்கச் சொல்கிறாயா? உன்னை காலேஜில் சேர்த்ததே தப்பு. இனி என்னால் உங்க இழவுக்கெல்லாம் பணம் கொட்டி முடியாது போ!” என்று கர்ஜிப்பதற்கும் அவன் தாயார் வருவதற்கும் சரியாக இருந்தது.

“ஏன்டா கருணா? இங்கிதம் தெரியாமல் நாலு பிள்ளைகள் முன்னால் அவளை அழவைக்கிறாய்?” வேண்டியதைக் கொடுத்தனுப்பு. உனக்கோ ஒரே ஒரு சகோதரி தானே என்று கூறினாள்.

“எல்லோருக்கும் வேண்டியதை நான் தருகிறேன், எனக்கு யாராவது காவிய வேட்டியும், உத்திராசுக்கொட்டையும், கையிலே சட்டியும் கொடுத்தால் அதவே போதும்” என்று கூற எல்லோரும் கொல்லெனச் சிரித்தார்கள். தாய் கூறியதைத் தட்டாமல் (ஆனால் மனதிற்குள் முணு கிக்கொண்டு) “ஏம்மா லக்ஷ்மி! உங்க காலேஜில் என்ன? ஏதோ லாட்டரி பிரைஸ் புத்தக மாதிரி

வைத்திருக்கிறாயே என்ன வேண்டும்? சொல்லம்மா” என்று கேட்டாள்.

ஆனால் லக்ஷ்மியோ அண்ணனிடம் பேசாமல் ஒதுங்கியே இருந்தாள். அப்போது அவள் தோழி கமலி மிகவும் துணிவுடன் கணிரென்ற குரலில் “எங்கள் காலேஜில் சயன்ஸ் லாபரெட்டரி கட்டப்போகிறார்கள்..... அதற்கு.....” என்று இழுத்து நிறுத்தவே “நானென்ன அஸ்திவாக்கல் நாட்டவாவேண்டுமா?” என்று கூறி சிரித்துக் கொண்டே கமலிப் பக்கம் திரும்பவே அவளும் வெட்கத்தினால் தலை குனிந்தாள்.

அதற்குள் லக்ஷ்மி “நீங்கள் ஒன்றும் அந்த வேலைக்கு வரவேண்டாம். அதற்கெல்லாம் வேறு பெரிய மனிதர்கள் இருக்கிறார்கள். அந்த லாப ரெட்டரி கட்டுவதற்காக “லாட்டரி சீட்டு” ஒன்று நடத்தப்போகிறார்கள். ஒரு சீட்டு ரூபாய் ஒன்று ஒரு மாணவி ஐந்து சீட்டுக்கள் வாங்கிக்கொள்ள வேண்டுமென்று பிரின்ஸ்பால் கூறியுள்ளாள்” என்று எப்படியோ சொல்லிவிட்டாள்.

ரூபாய் ஐந்து என்றதுமே கருணை தலை சுழன்றது. “ஐயோ! ரூபாய் ஐந்தா?” என்று பிரமித்துவிட்டு, “அது சரி லக்ஷ்மி, ஐந்து ரூபாயும் மொத்தமாகக் கட்டவேண்டுமா? அல்லது இன்ஸ்டால்மென்ட் பேஸிஸில் (தவணையில்) கட்டவேண்டுமா?” என்றவுடன் கமலி, “இன்ஸ்டால்மென்ட்டும் கிடையாது-இன்ஸால்வெண்டும் கிடையாது” என்று கிண்டலாக கூறியதும் எல்லோரும் குபிரென்று சிரித்தனர்.

“இந்த அந்த நிலைக்குவா அதிக நாட்கள் இல்லை” என்று கருணை மனதிலே கூறிக் கொண்டான். “லக்ஷ்மி! நான் வேண்டுமென்றால் சீட்டு எழுதிவிடுகிறேன். ஆனால் பணம் பத்து நாட்கள் கழித்துத்தான் தரமுடியும்—அது சரி சீட்டு எப்பொழுது தட்டுகிறார்கள்?” என்று கேட்கவும், “அடுத்த மாதம் முதல் தேதி” என்று லக்ஷ்மி கூறினாள். முதல் தேதி என்ற வார்த்தையைக் கேட்டதுமே கருணாவின் வயிற் றிடுல புளி கரைத்ததுபோல ஆயிற்று. தன் கஷ்டத்தை அவன் லக்ஷ்மி தோழி கமலியிடம் சொல்லவே அவள் “அதற்கென்ன லக்ஷ்மி! உன் அண்ணாவை ஐந்து ரூபாய்க்கு நம்ப முடியாதா? நான் தருகிறேன்-அவரை சீட்டு எழுதச் சொல்” என்று கூறி சீட்டுப் புத்தகத்தை கருணாவின் கையிலே கொடுத்தபோது ஏற்பட்ட ஸ்பரிசுத் தால் உலக பந்தங்களை மறந்த கருணாவிற்கு மனதில் ஒருவித உணர்ச்சி ஏற்பட்டது.

உடனே கருணா “லக்ஷ்மி! ஏதோ உன் தோழி கமலி கூறுகிறாளே என்றுதான் எழுதுகிறேன்” என்று கமலியைப் பார்த்து கண்கிமிட்டினான். அவளும் வெட்கத்தினால் தலைநிமிராத ஓக்கண்ணால் கருணாவைப் பார்த்துக் கொண்டாள்.

கருணா ஐந்து சீட்டுக்களில் மூன்றில் லக்ஷ்மி பெயரையும், ஒன்றில் சகோதரன் பாலு பெயரையும், கடைசி ஒன்றில் கருணா கமலி என்றும் எழுதிக்கொடுத்தான். இதைப் பார்த்த கமலி “ஏண்டி லக்ஷ்மி! உன் அண்ணா என் பெயரை ஏன் எழுதியிருக்கிறார்” என்று கேட்டதற்கு, “என் லக்ஷ்மி! உன் தோழி ஒருவர்தான் கமலியா? எனக்கு அந்தப் பெயர் பிடித்துள்ளது. எழுதினேன்” என்றான் கருணா. முதல் சந்திப்பிலே இவ்வளவு நடக்கும் என்று எதிர்பாராத லக்ஷ்மி, தன் அண்ணன் நிலையை உணர்ந்து பதில் பேசாமல் தோழிகளுடன் வெளியேறிவிட்டாள்.

நாட்கள் பல உருண்டன. கருணா, லக்ஷ்மி மூலமாக கமலியைப்பற்றி நன்கு தெரிந்துகொண்டான். ஒரு நூயிற்றுக்கிழமை, லக்ஷ்மியின் கல்லூரி விரோதியான கணக்கு பாடத்தைக் கருணா அவளுக்குச் சொல்லிக்கொடுத்துக் கொண்டிருக்கும்போது (கருணா படிக்கும்போது கணக்கிலே ஒற்றைப்படை வாங்குவதில் பெயர் பெற்றவன் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது) உள்ளே வந்த கமலி “என்ன லக்ஷ்மி உன் அண்ணா விற்கு கணக்குகூட வருமா?” என்று கேட்க “அது தெரியாமலா மாதம் எழுபது ரூபாயில் நூறு ரூபாய் செலவு செய்கிறேன்” என்று கேலியாக பதில் கூறினாள். பின்பு கமலி தானும் தினமும் பாடம் கேட்க அங்கே வருவதாகக் கூறியதும் “பழம் நழுவி பாவில் விழுந்தது” போல ஆயிற்று கருணாவிற்கு. இவ்விதம் அன்பு நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்து காதலாக கணிந்தது. கமலி, லக்ஷ்மி வெளியே செல்லும்போது கருணா அவர்களுடன் செல்வதுண்டு. இவ்விதம் அவர்கள் கடற்கரை, சினிமாவில் கழித்த இன்ப நாட்கள் பல உண்டு.

கமலியின் தந்தை குணசேகரர் மதராஸிலே பெரிய செல்வந்தர். பெயருக்கேற்ற குணசாலி. தன் லக்ஷ்மி மில்ஸ் முதலாளியும் அவரே. அவருக்கு ஒரே மகள் கமலி. அவர் மனைவியும் நல்ல குணமுடையவள். குணசேகருக்கு கம

லியை படிக்கவைக்க வேண்டுமென்ற ஆசையிருந்தது. ஆனால் அவர் மனைவிக்கோ, கமலிக்கு மணம் செய்வித்து பார்த்து மகிழவேண்டும் என்ற ஆசை இருந்தது. மனைவியின் விருப்பத்தை மறுக்காத குணசேகரரும் கமலிக்கு மணம் முடிக்கத் திட்டமிட்டார். கமலியையும் வீட்டைவிட்டு எங்கும் வெளியே போகக்கூடா தென உத்தரவிட்டார்.

இந்த திடீர் 144 உத்தரவில் கமலி பயந்தே விட்டாள். இருந்தாலும் கமலி—கருணா காதல், லக்ஷ்மி என்ற போஸ்ட்மேன் மூலம் வளர்ந்தது.

குணசேகரரின் நண்பர் மீனாட்சிசுந்தரம் அவ்வட்டாரத்திலே நல்ல செல்வாக்குடையவராதலால் அவர்மூலம் கமலியின் கலியாணத்தை முடித்துவிடலாம் என்ற தைரியத்தோடு மீனாட்சிசுந்தரம் இல்லம் நோக்கிச் சென்றார். குணசேகரர். விஷயம் அறிந்த மீனாட்சிசுந்தரம் “என்ன குணசேகரா! இதற்காகவா கலங்குகிறாய்! நம் சுற்றத்திலேயே ஒரு நல்ல பையன் இருக்கிறான். நன்கு படித்தவன். நல்ல அழகு, சர்க்கார், வேலை வேறு பார்க்கிறான்; உனக்குப் பையனைப் பிடித்திருந்தால் அடுத்த நல்ல நாளிலேயே மணம் நடத்திவிடுவோம். நாளை பையனை அழைத்து வருகிறேன்” என்று கூறி விடை பெற்றுச் சென்றார்.

இந்தச் சுப செய்தியை குணசேகரர் தன் மனைவியிடம் அடுத்தநாள் நடக்க இருக்கும் கமலி மண நிச்சயத்திற்கு தயாராக இருக்கும் படியும் கூறினார். இது கேட்ட கமலிக்கு இந்த உலகமே சுற்றுவதுபோல இருந்தது. என்ன செய்வாள் பேதை. எவ்வளவோ தந்தையிடம் மன்றாடியும் பயனில்லாத போகவே லக்ஷ்மி மூலம் தன் நிலையை கருணாவிற்குத் தெரிவித்தாள்.

இந்தச் செய்தியைக் கேட்ட கருணா உள்ளம் துடித்தது. எரியும் நெருப்பிலே எண்ணையை வளர்ப்பதுபோல அவள் மாமா மீனாட்சிசுந்தரம் வந்து “கருணா உனக்கு ஒரு நல்ல பெண் பார்த்திருக்கிறேன். கலியாணத்திற்கு நாளை பெண்ணைப் பார்த்து நிச்சயம் செய்து விடுவோம்” என்று கூறவும், தாயார் சாவித்திரி அம்மாள் தன் தம்பியின் பேச்சை ஆமோதிக்கவும், கருணா நிலை இருதலைக்கொள்ளி போல ஆயிற்று. ஒருபுறம் சுற்றத்தின் வற்புறுத்தல்—மறுபுறம் கமலியின் நினைவு.

அடுத்த நாளில், கருணா தாயுடன் வருத்தத் துடன் எங்கே செல்கிறோம் என்று தெரியாமல் மீனாகுசிசந்தரம் பின்னாலேயே சென்று குணசேகரர் வீட்டை அடைந்தார். குணசேகரர் மனைவி கமலியை அழைத்து வந்தாள். ஆனால் கமலியோ வருத்தத்தினால் தலையை நிமிரவே இல்லை. அவளது நிலையைக்கண்ட குணசேகரர், “பாரம்மா, கமலி! இவர்தான் மிஸ்டர் கருணாகான்” என்று கூறவும், கமலி என்ற பெயர் கேட்டு கருணாவும், கருணாகான் என்ற பெயர் கேட்டு கமலியும் ஒருகணம் திகைத்து மின்சாரத் தால் தாக்கப்பட்டவர்கள்போல ஒரு வரையொருவர் பார்த்தனர். கேட்க வேண்டுமா சந்தோஷத்திற்கு? கண்களில் மின்னிட்ட துக்கக் கண்ணீர் சந்தோஷ வெள்ளமாகப் பெருக்கெடுத்தது.

அடுத்த மாதம் முதல் தேதி கலியாணம் நடத்துவதென்று நிச்சயிக்கப்பட்டது. தனலக்ஷ்மி மில்ஸ் முதலாளி வீட்டுக் கல்யாணம் என்றால் கேட்க வேண்டுமா? தடபுடலாக மணவீழா நடந்தது. சாதாரண கமலி — “கருணா கமலியானான்”. தரித்திர நாராயணபுரவாசியான கருணாவோ சூப்பேர புரவாசியானான்.

மாலை வரவேற்புநடந்துகொண்டிருக்கையில் கருணா சகோதரிலக்ஷ்மியும் சூர்ப்பனகை மெமோ

ரியல் காலேஜ் பிரின்ஸ்பாலும் கருணா — கமலி தம்பதிகளை அணுகி, “மிஸ்டர் கருணா! எங்கள் கல்லூரி லாபரெடரி லாட்டரியில் தாங்கள் போட்ட டிக்கெட்டுகளில், கருணா — கமலி என்ற பெயருக்கு ரூ. 10,000 கிடைத்துள்ளது” என்று கூறி செக்கை கருணாவின் கையில் கொடுக்கவும், மகிழ்ச்சியினால் என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் கருணா விழித்தான்.

அன்றுமுதல் தன் குமாஸ்தா வேலைக்குப் புள்ளி வைத்து, மஞ்சள் நிறக் காதிதங்களுக்கு ஒரு மரியாதை வணக்கம் செலுத்திவிட்டு, தனலக்ஷ்மி மில்ஸ் மானேஜரான கருணாகான். இன்பம் என்ற ஓடம்கொண்டு வாழ்வுக்கடலை கடக்க ஆரம்பித்தான்.

முன்பு ஏனடா இந்த முதல் தேதி வருகிற சென்று அழுதுகொண்டிருந்த கருணாவிடம் இப்பொழுது யாராவது வந்து “என்ன கருணா! முதல் தேதி எப்படி யிருக்கிறதென்றால்” அதற்கு அவன் பதில் சொல்லுவதிலே அடையும் ஆனந்தத்திற்கும், “காயமே இது பொய்யடா! கமலியுடன் வாழ்வதே மெய்யடா!” என்று அவன் பழைய தத்துவப் பாடலை மாற்றிப் பாடுவதில் அடையும் மகிழ்ச்சியை இங்கு கூறவும் முடியுமோ?

OUR LOT.

[By Sri. V. Srinivasan.]

If I describe our lot, I am aware the Government may not hear it. But we cannot keep from expressing our feelings. We demand our rights, not in an authoritarian manner, but like a child asking its mother for milk. The child is often times scolded and also patted on the back. The result is the same. The child is not given the milk. We are beguiled by sweet promises, which take us nowhere. We must stir up and put forth concerted effort, if our voice is to be heard and our demands granted. We are very often called as the backbone of the provincial administration. What can we expect if it is left without nourishment and allowed to perish in due course.

• Brothers! It is time for us to stress our needs to make the Government understand our cause. Let us not now be slack and let us wake from slumber and put forth our whole energy.

Awake! Arise, Brethren or be for ever fallen.

Long live our Association.

FOOD FOR THOUGHT.

To

The Secretary,

RECEPTION COMMITTEE,

3rd. Dist. Conference, Tanjore.

Sir,

Please allow me to suggest a few tips, some "Food for thought" for assimilation, and suggestion and revitalizing your policies. It is high time to cry a halt, to the march of leading into the blind alley, and turn your steps to the right direction. Of what use knocking at the doors of the Government?—who would not budge even an inch. It is as good as knocking at the rock of Gibraltar. The mountain will not move, and the labour will bring forth only a mouse. In the welfare state, and the Five Year Plans, they are bound to look after the majority of the community of which you form a negligible microscopic minority. You have no sympathisers, either within or without. You have lost all your efficiency of yore. You still think of the prestige, pay and soft-things in life as of old, in the British Regime. After their eclipse you have lost your usefulness, and you have failed to keep abreast of the time, by refitting your accomplishments and talents. You have had your conferences, pious resolutions and honourable deputations and the like. They have all been waste, and the result is nil. The answer is 'no finance'. There was no finance, there is no finance and there will be no finance. How then are you going to get your problems solved? The State Government is not going to help you, and unlike other Governments, they have no commercial front or ever-

growing finance and taxes or revenue. Therefore, you cannot expect to be treated as "on a par" with them. Your State is but an Agricultural tract, not a fortunate place of Industry, or filled in with Industrialists. Therefore, you have to suffer, sacrifice and swim and not sink in despondency. Don't be jealous of other State Government servants or lose your spirits, but girdle your loins and fight your way up, remembering that you are sacrificing your comforts for the good of the people, for the Government and your posterity. Think of the office or institution where you serve as a "temple of sacrifice" and work, work and work. Instead of knocking at the doors of the Government, I wish you pray a little to the Almighty, and I am sure you will succeed, and He will show you the way. I beseech you, not to send your sons and daughters to the Government service, unless you want to sacrifice them hereafter.

2. But then what is the remedy? Improve your standard of ability, physical, mental and moral, be good to the people and earn the good-will and sympathies of your employers. Make yourselves indispensable to the Art of Government. You will then be a force to reckon with. Don't go a begging for the pittance of an increase of a few rupees in this or that. *self-help* is the best help. Rely on your own strength and be independent. You have great talents and you have not yet found them. Awake and arise. If only you turn and direct your energies in the right direction you will find the goal. I would suggest for every branch of the N. G. O's. Association to concentrate

their attention to the following amongst other items, and not to fritter away their valuable time in conferences and meetings with a view to convert the Government.

3. This is an era of "Co-operation".

- (1) A Co-operative Bank,
- (2) A Co-operative Provision Stores,
- (3) A Recreation Club with games indoor and outdoor and library,
- (4) A Non-gazetted Officers' Home, and
- (5) A Co-operative Housing Society :—

each with its separate directorate consisting of willing people to work with a zeal for the noble cause,—the local N. G. O's. branch and its committee may have to supervise and advise the different directorates. Here you can expect the help of the Departments of the Government, loans from co-operative Department, grants from National Extension Service schemes, Local Development Works and five year plans

etc. The normal help extended to other citizens you will also become eligible. You need not wait for any special favour.

(a) You get your loans, and the interest you pay to others comes back to you (b) you get good things, and the profit goes back to you (c) you enrich your knowledge by keeping abreast of the times, by continuing your studies begun in the High Schools or Colleges, and keep fit and active by playing games (d) you provide a resident centre to meet and exchange views (e) and you save your rent and secure a house, atleast on retirement. These are but a few suggestions. After working these, you can take up other schemes in your spare time. I honestly believe your salvation lies only here. The Tanjore Collectorate has started a co-operative stores and a recreation club and the members really feel happy over these. Why not follow and try the experiments in other directions as suggested ?

Wish you good luck, "Jai Hind",

Yours sincerely,
P. CHOKKALINGAM.

BHARAT "WHISTLE" SWEETS.

(WITH WHISTLING DEVICE.)

A Premier and Novel Introduction into India !!!

The Happiness of their Children is Parents' Rejoice
All Varieties of **SWEETS** manufactured by us form as a good nourishment for the Children as well, for the reason of these **SWEETS** being manufactured with Refined Sugar, Glucose and Superior Quality Fruit Essences.

For Quality Sweets :—

THE NEW BHARAT CONFECTIONERY,

P. O. BOX NO. 3

SIRKALI P. O. (Tanjore District.)

மலர்க நற்காலம்!

SRI K. SINGARAVELU.

நீட்டின் நன்மைக்காக இயங்கிக்கொண்டே இருக்கிற இயந்திரத்தை இயக்குவிக்கும் சக்தி நாம். தார் ரோடு, சிமெண்ட் ரோடு, கப்பி ரோடு இவற்றோடு மணல் ரோடு, காடு முரடான மேடு பள்ளங்கள் நிறைந்த செப்பனிடப்படாத சாலை, இன்னும் சக்தி, உளை இம்மாதிரியான சகிக்க முடியாத, சிக்கல்கள் நிறைந்த நிலையி லுள்ள பாதை இவற்றையெல்லாம் கண்டிப்பாக கடந்தே ஆக வேண்டும். நம் சக்தி அத்தனையையும் செலவிட்டால்தான் சிக்கலான பாதை வழி யாகச் செல்லும் இயந்திரத்தின் சக்தாங்கள் இயங்க முடியும். அப்படி இயங்கினால்தான் இயந் திரம் நகர முடியும்.

இது எல்லோருக்கும் தெரிந்தவிஷயந்தான். நாம் அறிவோம் இந்நிலையை. கடமையிலே கருத்துக்கொண்டவர்கள் நாம். சம்மதத்தோடு இயக்குவிக்கும் பெட்ரோலாக உருவம் அமைத் துக்கொண்டு விற்பனைச் சாலைக்கு விலைக்கு வந்து விட்டோம். இதன் பிறகு இயக்குவிக்கும் சக்தியை நாம் குறைக்க முடியாது. சக்தியிலே குறைபாடு இருந்தால் மார்க்கெட்டில் நம் விலை இறக்குமுகம் கண்டுவிடும்.

இதை நாம் நன்றாக உணர்ந்திருக்கிறோம். உணர்ந்ததால் உழைப்பைக் குறைக்காமல் செய லாற்றி வருகிறோம். அதனால் இயந்திரம் பழு தில்லாமல் இயங்கிக்கொண்டே இருக்கிறது. இந்த இயக்கத்தைக்கண்டு நாம் பூரிப்படை கிறோம்.

ஆனால் இயந்திரத்தின் வலிமைக்கு மீறிய சக்தியை அடைய முயற்சித்தால் அதில் பழுது ஏற்பட்டுவிடும். இயந்திரத்தில் பழுதேற்பட்டு விட்டால் பெட்ரோல் என்ன செய்ய முடியும்? பழுதை சரிசெய்தபின் பெட்ரோலை உபயோகித் தால் இயந்திரம் விசையுடன் இயங்கும். இதை இயந்திரத்தின் சொந்தக்காரர் உணரவேண்டும்.

அதுமட்டுமல்ல; பெட்ரோலைப் பாதுகாப்பாக வும், காற்றுவாக்கிலே திறந்துவிட்டுவிடாமலும் வைத்திருக்க வேண்டியதும் அவர் கடமை. மேலும் குறைந்த பொருட்செலவில் நிறைந்த ஆதாயம் வேண்டுமென்னும் நோக்கத்தில் சுய மான பெட்ரோலோடு கெடோசனைக் கலந்து உப யோகிப்போம் என்னும் வீண் ஆசை பலனளிக் காது என்பதையும் உணர வேண்டும்.

இதுதான் நம் நிலை; இதுதான் நம் கோரிக்கை. நாம் உழைக்க ஒப்புக்கொண்டு வேலைக்கு வந்துவிட்டோம். ஆகையால் உழைப் பிலிருந்து பின்வாங்கப்போவதில்லை. ஆனால் நமக்குப் பாதுகாப்பான சஞ்சலமில்லாத ஒரு நிலை வேண்டும். நாம் வேலைசெய்யும் இடங்களில் சக்திக்கு மீறிய வேலைகள் இருந்தால் இயந்திரம் கெட்டுவிடும். வேலைக்கு ஒரு எல்லை வேண்டும். நமக்குத் தேவையான ஓய்வு வேண்டும். நாம் தான் இயக்குவிக்கும் பொருளாயிற்றே என்பத னால் நீண்ட நேரம் இயந்திரத்திற்கு ஓய்வு தரா மல் ஓடச் செய்தால் இயந்திரம் சூடேறி பற்றிக் கொள்ளும். தீ பற்றிக்கொண்டால் பெட்ரோல் என்ன செய்யும்? நெருப்பை அணைக்குந்தன்மை அதற்கில்லையே! அதற்கு மாறானதைச் செய்யும்.

இந்நிகழ்ச்சியை நாம் விரும்பவில்லை. பழிக்கு ஆளாக நமக்குப் பழக்கமில்லை; பிடித்தமுமில்லை. அளவுக்கு மீறி சூடுகாணும்படி விட்டுவிடக் கூடாது. முன்னதாக அணை கோலிவிட வேண்டும். ஒரு திட்டமான முடிவுக்கு வந்து விட வேண்டும். அப்பொழுதுதான் பழுதில்லாம லும், பயமில்லாமலும் அமைதியான முறையிலே, பயனுள்ள வகையிலே நீண்ட நாளைக்கு உத்தர வாதத்தோடு இயங்கும்.

இதை பொறுப்பு வாய்ந்த அரசாங்கத் தலைவர்கள் அறியாமலில்லை. பொதுமக்கள் உண ராமலில்லை. அறிந்திருக்கிறார்கள்; உணர்ந்திருக் கிறார்கள். ஆனால் காலத்தில் இடைவெளி

கொஞ்சம் விரிந்திருக்கிறது ; அவ்வளவுதான். இதுதான் உண்மையாக, மனச்சாட்சிக்கு விரோத மின்றி சிந்தித்து நாம் உணரும் முடிவாகும்.

பருந்து குழந்தையின் கையிலிருக்கும் பதார்த்தத்தைப்பிரிக்க ஆகும் நேரம் ஒரு கணம்.

இன்று கன்னம் வைக்க வேண்டும் என்று திட்டம் போடுகிறான் ஒரு கள்வன். வீட்டுக் காரர்கள் தூங்கியிருக்கும் சமயம்பார்த்து நடு இரவு வரையில் விழித்திருந்து சமய சந்தர்ப்பத் தின் உதவியைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு கடைசியில் தன் திட்டத்தில் வெற்றி காண்கிறான். அவன் திட்டம் நிறைவேறுவதற்கான காலம் ஓரிருநாள்.

குழந்தையில்லாத ஒரு செல்வந்தனுக்கு வாரிக்போல இருந்து வருகிறான் ஒரு இளைஞன். செல்வந்தனின் செல்வமெல்லாம் தன் வசமாக வேண்டுமென்று மனதில் திட்டமிடுகிறான் இளைஞன். அதற்காக செல்வந்தனுக்கு நல்ல பிள்ளையாக நடந்து, பல நாட்கள் கழித்து, சந்தர்ப்பம் பார்த்து செல்வம் தனக்காகும்படி உயில் எழுதி வாங்குகிறான். இதற்கு அவன் செலவிட்ட காலம் சில ஆண்டுகள்.

ஒரு நாட்டை தன் வசப்படுத்த எண்ணங் கொண்டான் ஒரு அரசன். அதற்காக அந்த நாட்டு அரசனோடு பல முறை போரிட்டான். வெற்றி கிட்டவில்லை. தன் ஆவலை தன் குமாரனிடம் கூறிவிட்டு உயிர் துறந்தான் அவன். குமாரனாலும் முடியவில்லை. தன் குமாரனிடம் தந்தையின் விருப்பத்தைச் சொல்லிவிட்டு இறந்து விட்டான். இப்படி சில தலைமுறை களுக்குப்பின் அந்த நாடு, முதல் அரசனின் எண்ணப்படி அவன் நாட்டோடு சேருகிறது. இந்த மாற்றத்துக்கு செலவான காலம் பல்லாண்டுகள் — சில தலை முறைகள்.

ஆழ்கடல் தன் எல்லையை மாற்றியமைக்கவும் இடத்தை விஸ்தரித்துக்கொள்ளவும் ஆசைப் படுகிறது. கடும் அலைகளை கரையைநோக்கி சதாகாலமும் இடைவிடாமல் ஏவிக்கொண்டே இருக்கிறது. இறுதியிலே வெற்றியும் பெறுகிறது குறிப்பிடத்தக்க அளவுக்கு அதற்கு வெற்றி கிட்ட பல நூற்றாண்டுகள் தேவைப் பட்டன.

சுயநல நோக்கத்தோடு செய்யப்படுகின்ற முயற்சிகளும் காலத்தின் உதவியாலும், சந்தர்ப்

பத்தின் வசதியாலும் சாதகமாக முடிகின்றன. இடைவிடாத முயற்சி இறுதியில் வெற்றி கிட்டச்செய்கிறது. நம் கோரிக்கைகள் சுயநலத்தை மட்டும் அடிப்படையாகக் கொண்டவையல்ல. பொது நலத்தில் கருத்தைச் செலுத்தி அதன் வளர்ச்சிக்குத் தேவையான நம் சுயநலத்தையும் விரும்புகிறோம்.

அழகின்ற பிள்ளை பால் குடிக்கும் என்பார். சேய் அழுதால் தாய் கவனித்து பால் கொடுப்பார். கவனமாக வளர்த்தால் சேய் தாய்க்கு ஆறுதல் அளிக்க வல்லதாகவும், பின் ஆதாவு தரவல்லதாகவும் ஆகிறது. அதனால்தான் அரசாங்கம் என்னும் தாயைப்பார்த்து அடிப் படைத்தேவைகள் என்னும் பாலுக்காக அழுது கொண்டே இருக்கிறோம். தாய்க்கு கை வேலையாக இருக்கிறது. முக்கியமான விஷயமாக யாருடனோ விவாதித்துக் கொண்டிருக்கிறான். குடும்பத்தின் முன்னேற்றத்திற்காக ஏதோ சில காரியங்களில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறான். அடுத்த வீட்டுக்காரியுடன் சில சமயம் அரட்டையடித்துக்கொண்டும் இருக்கிறான். குழந்தை அழுவது அந்த நேரத்தில் அவளுக்கு எரிச்சலைக் கூட தருகிறது. 'சனியனே' என்று வையவும் செய்கிறான். குழந்தை அழுகையை ரிறுத்தி கொள்வதாகக்காணோம். பசி நிற்காவிட்டால் அது அழுகையையும் ரிறுத்தாது. தாய் வேலையை முடித்துக்கொண்டு குழந்தையை தூக்கியெடுத்து பால் கொடுத்து, அவனைப்பில் அமைதியுறச் செய்கிறான். பிறகு "போக்கிரி", "வேலை செய்யும்போது அடம் பிடிக்கிறியே" என்று செல்லமாகக் கேட்கிறான். அழுத குழந்தை கன்னங்களில் குழிவிழ துள்ளித்துள்ளி சிரிக்கிறது.

அரசாங்கம் நம் தாய்தானே. நம் அழுகை அவளுக்கு ஆத்திரத்தையும் தரும்; பின் அன்பு நல்கவும் செய்யும். இதில் சந்தேகம் வேண்டாம்.

நம் சங்கம் எதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது, அதன் நோக்கம் என்ன, என்று புரிந்து கொள்ளவில்லை அரசாங்கமும், பொதுமக்களும், நம்மிடையேச் சில சகோதரர்கள்கூட அல்லது புரிந்து கொள்ளாததுபோல் காணப்படுகிறார்கள் சந்தர்ப்பத்தினால். சுயநலத்துக்காக நாம் சங்கம் ரிறுவியுள்ளோம் என்று யாரும் எண்ணிவிடக் கூடாது. பொது நலத்தையும் நோக்கத்தில்

கொண்டு அதற்குக் குந்தகம் ஏற்படாமல், நேர்மையாகவும், அமைதியாகவும் நம் இன்றியமையாத தேவைகளை பூர்த்தி செய்துகொள்ள வேண்டும் என்பதுதான் நம் ஆசை.

நம்மிடையே ஒற்றுமையும், ஒருவரையொருவர் புரிந்துகொள்ளும் வாய்ப்பும், எல்லோர் மனதிலும் நல்லெண்ணம் ஒங்கி நிற்கவும் வசதியாக இருக்கும் பொருட்டு நாம் சங்கம் அமைத்துள்ளோம். நமக்கு இம்மாதிரியான பலன்கள் கிட்டவேண்டுமானால் அது நம் சங்கத்தின் வாயி

லாகத்தான் கிடைக்க முடியும். ஆகையால் இந்த நோக்கத்துடன் நிறுவப்பட்டிருக்கும் சங்கத்தின் வளர்ச்சியில் அக்கரைகொண்டு, ஒவ்வொருவரும் தன்னாலான ஆக்க வேலையைச் செய்து கொண்டே இருந்தால், விளைவில் நம் நிலை சீராகிவிடும். கண்ணியம், கட்டுப்பாடு, அமைதி இவற்றை நம் மனத்தில் நிலையாக இறுத்திக்கொண்டு விட்டால் நாம் நிச்சயமாக நம் முயற்சியில் வெற்றிபெற்றே தீருவோம்.

வளர்க நம் சங்கம்! மலர்க நற்காலம்!

என். ஜி. ஒவின் குரல் !

தொகுத்தவர் : கி. சுப்பிரமணியன், மராமத்திலாகா.

உணவு நிலை.

1. நல்ல பண்டங்களை கண்டறியோம்—ஒரு நாளும் வயிற்றை உண்டறியோம்; அல்லும் பகலும் உழைத்திடவே—பசி ஆற வழியின்றி வாடுகின்றோம்.

உடை நிலை.

2. உடுக்கும் உடைகளும் ஒன்றிரண்டே அதில் தோன்றிய பீறலும் ஆயிரமாம்—அதிலுள்ள அழுக்கினை போக்க வென்றால்—உடை பஞ்சு பஞ்சாக பறந்திடுமே.

மனோநிலை.

3. இரவு பகலென்றும் பாராமலே—வேறு விருப்பு வெறுப்பின்றி உழைத்ததினால்; நம்நிலை ஏதென்று மனதிற்கொண்டு—நாம் நாளைக் கில்லையென நைந்துருகோம்.

பிரார்த்தனை.

4. என்.ஜி.ஒக்கள் நாங்கள் படும்பாட்டை ஏட்டில் வரையும் வகையறியோம் பாலைவனம் போன்ற வாழ்வினிலே—ஒரு சோலையை என்றேனும் காண்போமா!

விவசாயிகள் கவனிக்க !

நம் நாட்டின் விவசாயம் முன்னணிக்கு வரவேண்டுமென்ற முக்கிய நோக்குடன் நாங்கள் சாஸ்திரியமான விவசாயக் கருவிகளை தயார் செய்கிறோம்.

எங்களிடம் அனுபவத்திற்கு ஒத்த தழை மிதிக்கும் கருவி, ஜப்பான் முறையில் களை எடுக்கும் கருவி, ரங்கூன் கலப்பை முதலியவைகளை செய்துவருகிறோம்.

— மற்றும் —

பி. எஸ். சி. விவசாய எஞ்சினீயர் சாமான்களும், புதுவகையான மேலூர் கலப்பைகளும் எம்மிடம் மொத்தமாகவும், சில்லரையாகவும் கிடைக்கும்.

* உபயோகித்து உற்பத்தியைப் பெருக்குங்கள். *

தமிழ்நாடு குடிசைத் தொழில்,

சீர்காழி, தஞ்சை ஜில்லா.

A COMMON OCCURRENCE.

[BY RAMADOSS.]

Scene I.

CHARACTERS :

1. *Govindan*—A married man aged 25 with no issues.
2. *Martin*—A bachelor.
3. *Ramaswamy* alias *Ramoo*—A family man aged 26 with three children.

All belonging to the cadre of N. G. Os. working in a town which is not their native place.

TIME: A Sunday of a certain month—9 A. M.

PLACE: Highways.

Martin : "Hollo! Mr. Ramu where are you off to?"

Ramaswamy : "To Govindan's house."

Martin : "Why, so early? Is there any particular engagement?"

R. "Nothing; I have not seen him for the past few days."

M "You look unusually pale to-day. What is wrong with you?"

R. "Oh! I am perfectly well. I had a slight head ache yesterday night, and that probably explains why I am not looking my best."

M. "Then, we can take a cup of coffee in Lakshmi's cafe" (It is the only cafe where N. G. Os. can get meals and tiffin on monthly basis).

R. "No, thank you, Martin. I had some coffee before I started."

M "That does n't matter. You come on; Have a single cup". Martin leads him by hand.

At the cafe:

Martin sips the coffee while Ramaswamy drank it and feels that he could drink some more cups like a mad man.

R. (feebly) "Will you, please see this Martin." (he produces a telegram received from his father-in-law and Martin receiving it looks into the telegram)

"Sirkali-7-30 hours - Mother-in-law expired - Start immediately"

M. "What Ramu, why did n't you tell me of this already?"

R. "Don't you know in this holy land of ours we are taught patience and forbearance under very hard circumstances; "You see Martin, a mistake is done; Father-in-law has forgotten to send the telegraphic M. O."

M. "Your jokes know no ends. Then, when are you starting? Were you granted C. L."

R. "I have not solved the first problem. I have not enough even for bus fare. Can you spare 10 Rs, Martin?"

M. "Sorry, brother. I have not a pie even as pocket money. You may not know that my expenses are high, and every month I have to write to my father for money". At first I thought I could ask you a hand loan of 5 rupees".

R. "Then, thank you. I have to hurry up to Govind's house; I hope he would be able to lend me at this critical time. You know, though he is employed, he is born with a silver spoon in his mouth, and never cares for the job".

M. "Pray God, you might secure money. But, don't fail to attend the funeral Ramoo on any account. It is of the utmost importance."

R. "Thank you."

(BOTH SEPARATES)

Martin finds a way to fill in his pocket for the time being. He quickens his space to the Woodlands Theatre, where he remembered that Mr. and Mrs. Govind would attend the *Maiing* unmistakably on each Sunday.

II Scene.

PLACE: Woodlands Theatre.

Film already begun. With his straight ironed collars and puffing cigarettes, and also using some influence, he manouvered to seek permission to get into the theatre for a few minutes to meet Govind who is seated in a Sofa.

M. "Sorry, to disturb you, Govind. I think you have come with your family to the theatre".

G. "Yes, where are you seated".

M. "I have already taken a ticket for the chair. Just I saw you. Very sorry I interrupt you in the film. Can you spare a minute please?"

Govindan: "I have no objection".

M. (in a low careless voice) Only this; some of my friends planned for a picnic to Trichy Rock Fort; I also promised. Just I remembered. Will you spare 15 Rs. which, I shall positively repay on the 1st."

G. (perplexed in his wife's presence) I am not having much now. You can take 10 rupees". He hands over two five rupee notes.

Martin leaves the place contented after thanking him and weaving a smile as he passed.

Ramaswamy, who always fed up with official and family worries, never attended Govindan's house once from the time he joined duty in the town. With much difficulty he finds his house at noon to know that the house is locked and no one to say about his whereabouts. God only knows if he attended the funeral and if so how?"

Brother N. G. Os. Find out a way to meet such emergencies. All of us are not Martins.

(It must be accepted that such Govindans and Martins rarely continue in Departmental service.)

Marxism is not paradise nor capitalism its opposite. At best both are humanism prostituted. Tolstoy said: 'add "logy" to any Greek word, you get a Science'. So also, add "ism" to any word, you get a political tribe. Shun all isms, chum, shun,

* * * *

The front door is not for you. It is the entrance; You go by the exit, contrary to all canons of laws of Nature, because, you are a freak of Nature. If disciplinarianism stands guard at the front, nepotism, favouritism and their hordes with a fleet of crows stand at the backdoor. The former is harder than the iron and the latter is softer than butter. Therefore catch crows, chum, crows.....crow—catch. Don't forget to take some butter also. The door shall be opened.

K. P. K. UNNI.

காதலர் கனவு

LOVERS DREAM

N. T. Arasu. Dt. Court, Tanjore.

—o—o—o—

நீலா :— மோஹன் ! என்ன இரண்டு நாட்களாக மிகவும் சுறுசுறுப்பாக இருக்கின்றீர்கள். சொந்தக்காரியமா ? பொதுநலமா ?

மோஹன் :— நீலா, நீகூட ஒருமாதிரியாக ஆரம்பித்துவிட்டாயே ! நான் ஜென்மம் எடுத்ததே பொதுஜன ஊழியத்திற்குத்தானே ! என் உத்தியோகத்தைப்பார்த்தாலே தெரியவில்லையா ?

நீலா :— ஞாயந்தான். சர்க்கார் உத்தியோகத்தில் இருப்பவர்களுக்கு தியாக புத்தியும், சுயநலமற்ற சேவை இவை இரண்டு அம்சங்களும் அவசியம் இருந்தே ஆகவேண்டும். ஆனால் அவர்களுக்கு ஒரு கட்டாயவாதி பிரம்சரியத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டியதே !

மோஹன் :— கடைசியில் விஷயத்தை எங்கேயோ கொண்டுவந்துவிட்டாயே ?

நீலா :— பின்ன என்னவாம், நாமும் ஏதாவது ஒரு முடிவுக்கு வந்துதானே ஆகவேண்டும். இனி அம்மா சம்மா இருக்க மாட்டாள் போல இருக்கு. வருஷம் 6 ஆகிவிட்டது. கல்யாணத்தைப்பற்றிச் சொன்னாலே உங்கள் முகம் மாறிவிடுகிறது.

மோஹன் :— கண்டிப்பாய் சொல்கிறேன் நீலா, கோபப்படாதே. நான் இப்போது ஓர் கர்மவாதியாக ஆகிவிட்டேன். இந்த சர்க்கார் உத்தியோகத்தில் இருக்கும்வரை கல்யாணத்தைப்பற்றி நினைக்கக்கூட தைரியம் இல்லை. என் ஒண்டிக்கே என் மாத சம்பளம் மாதம் பூராவாக வரவில்லை. இதில் திருமணம் வேறு செய்து கொண்டால் என் நிலை என்னாவது நீலா. ஒன்று கல்யாணத்தைக் கைவிடவேண்டும் அல்லது சர்க்கார் சம்பள உயர்வு கொடுக்கவேண்டும். ஆக நமது கல்யாண விஷயத்திற்கு உன் கையில்தான் இருக்கிறது.

நீலா :— மில்லில் தகராறு என்றால் சர்க்கார் தலையிடுகிறது. பாக்டரியில், ஓர்க்ஷாப்பில் தகராறு என்றால் கவர்ன்மெண்டு மத்திஸ்தம்பேசி சம்பள நிர்ணயம் செய்கிறது. போனஸ் கொடுக்க சட்டம் இயற்றுகிறது. ஆனால் சொந்த விவ

காரம் ஊழலாயிருக்கிறதே. இதை கவர்ன்மெண்டு ஏன் உணர்வில்லை. போயும் போயும் மதராஸ் கவர்ன்மெண்டில் குமாஸ்தா உத்தியோகத்திற்கு வந்தீர்களே ! ஏதாவது கம்பெனிகளிலோ, மில்களிலோ, பாக்டரிக்கோ போயிருந்தால் வாழ்க்கைத் தரத்திற்கு தக்க கூலி, லாபத்திற்கேற்ற போனஸ் யாவையும் கிடைக்குமே !

மோஹன் :— நீலா ! ரொம்ப உடம்பை அலட்டிக்கொள்ளாதே. இந்த ஜன்மத்திலேயோகம் அவ்வளவுதான். ஆனால் மக்கள் சமுதாயம் முன்னேறுவதற்கு நாங்கள் ஒரு ஊன்றுகோல்போல.

நீலா :— ஆனால் ஊன்றுகோல் நடுவே கரையான் அரித்துக்கொண்டு போவது தெரியவில்லையே !

மோஹன் :— கரையான் வேறு அரிக்கிறது உங்களைப்போல் கல்யாணமாகாத கன்னிகைகள் வேறு அரிக்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள். என்னைப்போல எத்தனையோ இளம் வாலிபர்கள் வாழ்க்கைத் தரத்திற்கேற்ற வருவாய் இல்லாமல் பிரம்சாரியாகவே இருப்பதென்ற முடிவுக்கு வந்து விட்டார்கள் தெரியுமா ? உங்களுக்கு எல்லாம் கல்யாணம் ஆகவேண்டுமென்றால் அதற்கு சர்க்கார்தான் ஆவன செய்யவேண்டும். இந்த மாதம் 13-ம் தேதி சர்க்கார் ஊழியர் மகாநாடு நடத்திகிறோம். உங்கள் வசதி சர்க்கார் கையில் இருக்கிறது.

நீலா :— இந்த சர்க்காருக்கு மனம் திரும்பும்வரை பொறுத்து இருப்போம்.

அன்று மதுரையம்பதி ஒரு கண்ணகியின் சாபத்துக்கு இலக்காகி படாத பாடுபட்டது. இன்று மதராஸ் ஸ்டேட்டில் இருக்கும் என் போன்ற அத்தனை கண்ணகிகள் சாபமும் ஒன்று சேர்ந்தால் !

இருவரும் :— முடிவு ! மும் மூர்த்திக் கே அர்ப்பணம்.

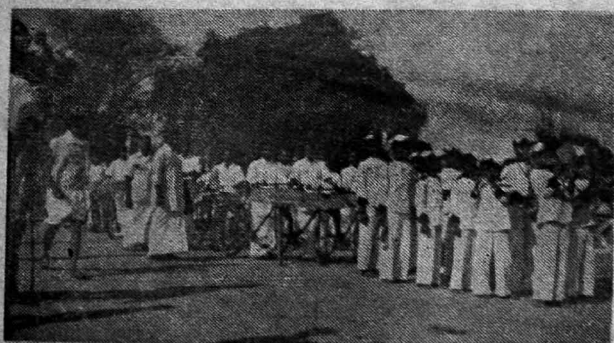
—o—o—o—

வேறுவழி உண்டோ விளம்பிடுவீர்!

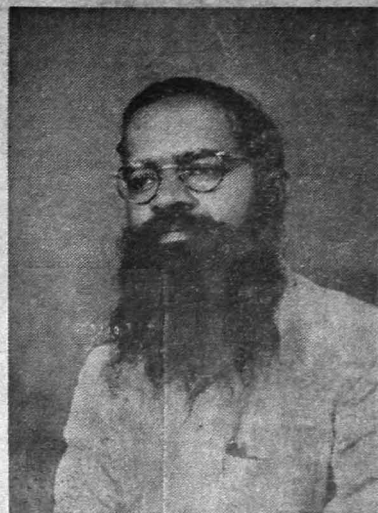
நாட்டுக் குரியோரே! நல்லோரே கேளுங்கள்!
வீட்டுநிலை சற்று விளம்புகிறேன் — கோட்டுடனே
சட்டை யணிந்தநான் சர்க்காரின் ஊழியன்தான்
குட்டையின் நாற்றம் குடும்பத்தில் — வெட்டியாய்
வாழ்கின்றேன் என்றெண்ணி வாய்மையுள் என்றந்தை
குழுகின்ற சுற்றம் தடுத்திடினும் — வாழ்க நீ!
என்றென்னை பள்ளிக் கனுப்பிப் படிக்கவைத்தார்
நன்றென்று நானும் பயின்றுவந்தேன் — இன்றைக்குப்
பெற்றவென் றந்தை பிரம்பூன்றும் காலத்தில்
உற்ற அரசினர் ஊழியனாய்க் — குற்றமறத்
தொண்டாற்ற வந்திடினும் தொண்டு கிழவருக்கோ
அண்டியுறை தாய்க்கோ அரைப்பகுதி — கொண்டாட
வந்த மனைவிக் கோ வண்ணக் குழவிகட்கோ
இந்த உடலாற்பய னேதுசொல்வீர்! — அந்தமுள
மாமனார் ஈந்த மணியாரம் பொன்வளையும்
தாமரைப்பு விட்ட தலையணியும் — மாமனார்
எட்ட விருக்கின்றார் என்ற துணிவாலே
வட்டிக் கடையினிலே வைத்துவிட்டேன் — செட்டியோ
பெற்றுவரும் சம்பளத்தில் பேர்பாதி சம்பளத்தை
பற்றி விடுகின்றான் வட்டிக்கு — மற்றுமுள
பேர்பாதி சம்பளத்தில் பால்காரி மோர்காரி
நேர்பாதி பெற்று நகர்கின்றார் — மீறுகின்ற
கொஞ்சத் தொகைகொண்டு கும்பி கழுவதற்கு
கஞ்சியே பன்னாள் குடிக்கின்றோம் — தஞ்சமென
வந்த குழவிகட்கோ வளர்த்த பெற்றோர்களுக்கோ
சொந்த மனைவிக் கோ சோறிடற்கு — அந்தமிலான்
ஒட்டியுள்ள வேலைக் குயர்வு தரவேண்டி
சட்டையுடன் கோட்டும் மாட்டுகின்றேன் — அட்டைபோல்
ஒட்டியுறை துயர்கள் ஒவ்வொன்றாய்ச் சொல்லிவரின்
பட்டியல் நீண்டு பெருகிவிடும் — சட்டெனவே
ஆட்சியினர் எம் துயரை ஆற்றுதற்கு முன்வராரேல்
மீட்சியுரு தெம்குலத்தோர் மாண்டிடுவர் — மாட்சியுடன்
வள்ளுவனார் கண்ட வளத்தக்க வாழ்வானே
இல்லாளாய்ப் பெற்றுள்ளேன் இல்லையேல் — மெல்லவே
கூறாமல் சன்யாசம் கொள்ளு வதைத்தவிர
வேறுவழி யுண்டோ விளம்பிடுவீர் — சீராள்வீர்
இந்திய ஆட்சி எமையனைய ஊழியர்க்கு
தந்துவரு முதியமே தந்திடுவீர் — தந்திடாமல்
காலத்தை வீணே கடத்திடுவீ ராமாகில்
சாலத் துயரில் யாம் சாய்ந்திடுவோம்.

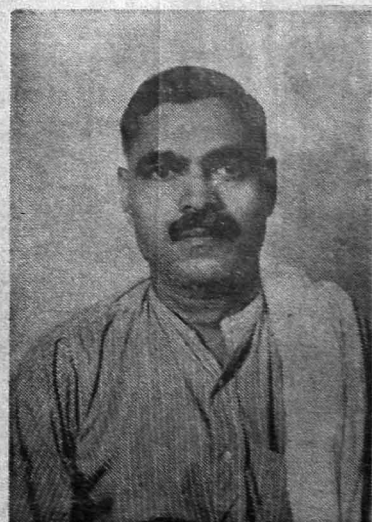
Republic Day 26—1—1955.

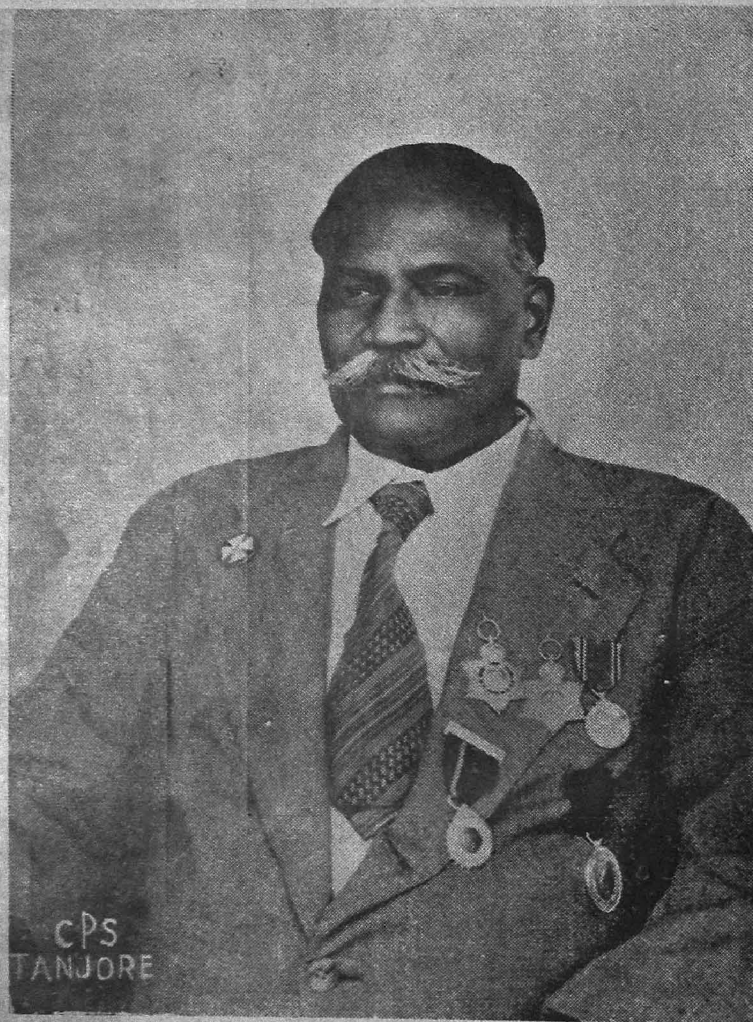
Procession on 22—4—1951
29th. State Conference, at Tanjore.
(By S. Natarajan, Collectorate.)

P. Munisamy,
Secretary,
Tanjore District Centre.

T. N. Ramachandra Sirkey Rao,
Treasurer,
Tanjore District Centre.

Rao Bahadur A. Y. Arulanandasamy Nadar, Tanjore.
A generous, noble and kind hearted prominent man
of Tamil Nad. For sheer merit he was awarded the
title of "Muthamil Vallal".

NEEDS OF N.G.G.Os.

[E. Venugopal, Agrl. Dept.]

THE N.G.G.Os who play an important role in the sphere of the administration have a number of needs of which the main is the financial assistance. Though any assistance by means of finance is not possible, in view of the financial situation of the state, concessions which do not touch the question of finance such as admission to higher studies, as it is allowed in the case of teachers, removal of confidential records liberalization of leave rules and relaxation of conduct rules etc. can be made easily.

While the system of allowing Government Servants to higher courses of studies is in vogue in some of our Indian Universities, the Madras University alone is still persisting in its policy of not allowing such concessions to Government servants, despite repeated requests. The university of Madras seems to have the idea that school teachers have more knowledge than the Government servants, who are the back bone of the administration of the state.

Drawing masters, Manual training teachers and Physical training instructors who come under the category of teachers are allowed to appear for the higher courses of studies privately by the University. Does the university of Madras think that the N.G.G.Os. are poorer in knowledge than those of the abovementioned people? Such being the case the Madras University authorities are requested to consider the N.G.G.O's. case sympathetically and pass orders

allowing the N. G. G. O's. to enjoy the concessions admissible to the school teachers at present.

The system of maintaining confidential records introduced by the British people is still a menace and even stands in the way of promotion to many of our brethren, even in our Independent state. This system had been condemned by the people, who are now in the present administration, at the time of the existence of the British Government. It is really wonderful to note the people, who roared that the system of keeping confidential sheets was not only degrading our Government servants but it was an impediment to the promotion, are now hesitating to remove the system despite the disadvantages known to them very well.

Some among us may argue that the system will be of immense help to our promotion. Is it a medium to judge one's capacity for promotion, even if this argument is accepted for wordsake? And now it is crystal clear that the system in lieu of promoting our brethren has done untold harm to many innocent, intelligent and ill-paid N. G. G. O's..

As regards liberalisation of leave rules, though it is admitted by the Honourable Ministers that the earned leave must be allowed to accumulate upto a maximum of 180 days for 90 days, no order has so far been passed to that effect.

While ordering the reduction of casual leave to 15 days from 20 days the Government of Madras had pointed out the rules and regulations of the Central Government. But in the matter of scales of pay etc. quite the contrary is done.

The Government of Madras is therefore requested to review the case favourably and to pass orders to put an end to the system of keeping confidential records, to have the earned

leave accumulated upto a period of 180 days and to relax the conduct rules.

To have a machine free from repairs it should be well greased and cleaned periodically. So the N.G.G.O's. being a machine of administration, their reasonable demands must be complied with so as to have the administration machine free from any defect.

Let us be loyal to our Government!
Let us be just in our demands !!

RECREATION FACILITIES.

[BY N. SUNDARESAN. P. W. D.]

[I]t is very unfortunate that the Government though they fully realise the poor status in which the N.G.G.Os. are put up, have not yet redressed the grievances in spite of their repeated requests and I feel it is our duty to pass on, resolutions till our grievances are redressed. I also feel that the subject of giving recreation facilities to the N.G.G.Os. deserves to be included in the resolution.

I put before you, my dear comrades, as to why the Government should not be approached for providing recreation facilities in each and every office. Though it may be argued that it can be managed by the members of each office, I have to remind my dear brothers and sisters that some officers and heads of sections are not prepared to spare their staff for recreation purposes in the evening hours and they think, perhaps, that their office efficiency will go down if such things are allowed. In this connection I have to stress that more efficiency can be expected if only the staff are given a chance for some recreation, forgetting for some moments their official & family worries.

Gandhijee fought for the liberty and freedom of the people of India and he achieved in his object, but the freedom and self-respect of the N. G. G. Os. of the Madras State still remain to be liberalised.

I would like to put down the following suggestions for consideration.

(a) Arrangements should be made by the Government for providing a recreation club in each and every office.

(b) Each recreation club should be provided with a monitary fund for the purchase of sports articles each year.

(c) Arrangements should be made for the release of the staff from the respective offices to take part in the games after 5 P. M.

(d) Just like private companies, the Govt. Servants should also be encouraged to take part in public sports.

(e) Just like employees in Postal Department, annual sports should be conducted in each District every year so as to enable the Government servants to take a keen part in the games.

அன்பழைப்பு.

தஞ்சையிலே, ஆயிரத்துத் தொளாயிரத் தைம்பத்தைந்தா மாண்டு,
மார்ச்சுப்பதின் மூன்றாம் நாள், — எழுதுண்டு வாழுகின்ற
எஞ்ஜீவோ கூடுகின்றார்; மூன்றாவது மாவட்ட மாநாட்டில், என்ற
நற்செய்தி கேட்டிந்நா ளெனுள்ள மெல்லாம்,
வெஞ்சிறையை விட்டுமிண்டு விடுதலை யாகிவிட்ட கைதியைப்போல்,
மகிழ்ச்சி வெள்ளம் அதிகமாகி, உணர்ச்சி மேலிட்டென்
நெஞ்சமெலாம் பொங்கியெழ, உள்ளம் விறுகொண் டெழுந்துந்த,
உங்களிடம் ஓடிவந்தேன்! கண்டேன்! மகிழ்ந்தேன்!

தலைவரே! வருக! வணக்கம்ஐயா! அறிவுரையாற்ற வந்துள்ள
நல்லறிவுசால் பெரியோரே! வருக! வணக்கம்!
அலைகடல்நிகர் பெருங்கூட்டமிந்த அரசாங்க ஊழியர்கள்;
அவர்தம் வருங்கால வாழ்வுக்கான, நல்லதொரு
நிலைகாண வழிசெய்வீர்! வழிசெய்வீர்! எங்களின் மிகப்பெருந்
துயர்தீர, துன்ப மெலாம்போக, இன்பம்காண,
இலையென்ற அரசாங்கம் பல்லவிப்பாட வெங்கள் செவிகளில்
மீண்டும்விழாத வழிசெய்வீர்! வாழ்வளிப்பீர்! வாழ்வீர்!

அன்புடன் வரவேற்கின்றே னெனதருமை நண்பர்களை, சிறிதேனும்
ஓய்விலாது பாடுபட் டுழைத்தும் பலன் காணாது
என்பெலா மொடியப் பாடுபடும் என்னருமைத் தோழர்களே!
உங்களுக்கு ஒருசெய்தி கூறுகின்றேன் நான்,
இன்றுபோல் கடைசிவரை நாமெல்லாம் என்றும் ஒன்றுபட்டு
உறுதியுடன் அணிவகுத்து நின்று விட்டால்
குன்றுதா னசைத்திடுமோ? நம்மை யெல்லாம்;—கூறுவீரின்று,
சிந்தியுங்கள்! கூடிநின்று செயலாற்றுங்கள்!

நமக்குள்ளே பேதாபேதம், பிரிவு, பிளவிலையெல்லா மடுக்குமோ?
எண்ணிச் சொல்லுங்கள்—அறிவாற்றல் மிக்கோரே!
அமார்க்களத்தில் நாமெல்லாம் ஒன்றுகூடி நமதுரிமைகளை
அடையமுடியு மென்றாலும், பின் விளைவுகளை
சுமக்கத்தான் முடியுமோ? துயர்தனைத்தான் தாங்க வல்லோமோ?
ஆட்சி மாளிகையின் மாட்சிமைக்குக் களங்கமின்றி
சமர்நீக்கி வெற்றிகாண, சடுதியிலே ஒன்றுசேர, வாரீர்?
வந்துசேரீர்! சங்கத்தினி லங்கத்தின ராகுவீர்!

சிந்தனைச் சிற்பிகளே! செயலாற்றும் செம்மல்காள்! நாமெல்லாம்,
பெரியதொரு நிர்வாகக் கடவில் கீந்துகின்ற மீன்கள்
அந்தியக் காலத்தினில் வந்திருக்கும் பெரியோர்காள்! வாரீர்!
பண்புமிக்கப் பத்திரிக்கை யாளர்களே! பார்வை யாளர்களே!
வெந்துநொந்த எங்களுங் கண்டும், நோய்கண்ட உடல்கண்டும்
வாளா விருக்கலாமோ? வாய்திறந்து செப்புங்கள்!
வந்திருக்கும்மற்ற மாவட்டப் பிரதிநிதிகாள்! வாரீர்! வாரீர்!
செயலாற்றுவீர்! முடிவு காண்பீர்! வெல்வீர்!

உரிமை வெல்க! உண்மை வெல்க! உழைப்பு வெல்க!

ஸ்ரீ சி. நா. வெங்கடேசன்.

திருவாசகத்தில் ஒருவாசகம்.

K. Venkatachary, Tanjore.

“செந்தமிழ் நாடெனும் போதினிலே இன் பத் தேன் வந்து பாபுது காதினிலே” என்றார் அமரகவி பாரதியார். தமிழ் என்னும் சொல் லுக்கு இனிமை என்று பொருள். ஆகவே தமிழ் மொழி என்னும் தொடருக்கு இனிமையான மொழி, என்று பொருள். இதனையே மீண்டும் பாரதியார் “யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ் மொழிபோல் இனிதாவதெங்கும் காணோம்” என்றனர். இவ்வாறு சிறும் சிறப்பும் வாய்ந்த தமிழ்மொழியை தொன்றுதொட்டு மூவேந்தரும் மற்றும் தமிழ் மன்னர்களும் போற்றி வளர்த்தனர். பாண்டிய மன்னர் மதுரையிலே தலை, இடை, கடை, சங்கங்கள் நிறுவி அதன் பெருமையை உயர்த்தினர். முக்கண்ணைத் திறந்தாலும் குற்றம் குற்றமே என்று அஞ்சாது விடையிறுத்தவரும் தமிழ்ப் பாவலர் நக்கீரனே. கூன் பாண்டியன் சுந்திர பாண்டியனாக திகழ்ந்ததும் தமிழ்ப் பாவலரின் ஆசிரியனாலேயே. இவ்வாறுள்ள கன்னித்தமிழை “நீண்ட தமிழாலுலகை நேமியின் அளந்தான்” என்று கம்பனால் சிறப்பிக்கப்படும். அகத்தியரும் தொல்காப்பியரும் பவணந்தி முனிவரும் மற்றும் பலரும் இலக்கணம் வகுத்து அதை மேன்மேலும் வளர்த்து உருவாக்கினர். தெய்வப் புலமை திருவள்ளுவரும் உலகம் போற்றும் தமிழ் மறை என்னும் திருக்குறளை இயற்றினார். கம்பனும் ஒட்டக்கூத்தனும் புகழேந்தியும் ஔவையும் அதிவிராம பாண்டியரும் இளங்கோவடிகளும் கபிலரும் மற்றும் பல பூவேந்தரும் தமிழிற்குச் செய்துள்ள தொண்டுகள் கணக்கெடிலங்கா. இவையன்றி வேதங்களின் சாரமும், பக்திப் பாடல்களையும் ஆழ்வாராதிகளும், நாயன்மார்களும் தமிழிலே தொகுத்தனர். தெய்வத் தன்மை தமிழிற்கும் உண்டு என்று பறைசாற்றினர். பட்டினத்தடிகள் தாயுமான சுவாமிகள், ராமலிங்கஅடிகள் இயற்றியவை கல் மனத்தையும் உருக்கும் பக்திசுப் பாடல்கள்.

இவ்வாறு பக்திசுமாகப் பாடப்பெற்றவைகள் நம் தமிழில் எளிய நடைபில் யாவருக்கும் நன்மைபயப்பனவாய் ஏராளமாக இருக்கின்றன. கவிஞரின் சுற்பனைகள் நம்மை திக்குமுக்காட்செய்பவை பல.

அவற்றுள் மாணிக்கவாசக சுவாமிகளியற்றிய திருவாசகத்திலுள்ள ஒரு பாடலை நோக்குவோம்.

ஒரு ரம்பமான நந்தவனம் காலையில் உதித்த கதிரவன் தன் கிரணங்களை பாரில் வீசிவிட்டு மாலையில் மேலைக்கடலில் மறையத் தொடங்குகிறான். வசந்த காலம் மந்த மாருதம் தென்றலாகப் பரிணமிக்கிறது. தூலையரும்பிப் பகலெல்லாம் போதாகியுள்ள மலர்கள் மாலையில் மலரத் தொடங்குகின்றன. நறுமணம் எங்கும் நிலவி இன்பத்தேனை அள்ளிவிசுகின்றது. மலர்களின் பலவித வர்ணஜாலங்கள் இயற்கையின் எழிலை மிகைப்படுத்துகின்றன. திருத்தழாய் தும்பை போன்ற சிறு புஷ்பங்களும் நீலோற்பலம், அல்லி தாமரை, ரோஜா, முல்லை, செண்பகம், மல்லிகை, செவ்வந்தி, செம்பரத்தை, அரசி, பாரிஜாதம், பன்னீர் முதலிய புஷ்பங்களும் மலர்ந்து நறுமணத்தையும் இனியவர்ணஜாலங்களையும் அள்ளிவிசின. பலவித வண்டுகளும் தேனீக்களும் ஒவ்வொரு புஷ்பத்தினிடமும் சென்று நடனமாடுவது போலவும் இன்னிசை யாங்கு ஏற்படுத்துவது போலவும் சுற்றிச் சுற்றி நீங்காரம் செய்து மதுவை யருந்திக்கொண்டிருந்தன. ஒரு கவிஞன் ஒரு தேனுக்கர் வண்டினைக்கண்டான்; அதன் செயலைக் கவனித்தான். அந்த வண்டு ஒரு சிறிய புஷ்பத்தினிடம் சென்றது பூவின் அழகையும் மணத்தையும் நுகர்ந்து அனுபவித்தது. சுற்றிச் சுற்றி வட்டமிட்டது ஆனால்-அதிலுள்ள அழகு தன்னை வசீகரிப்பதற்கா அல்லது விழுங்குவதற்கா என்ற ஐயம் ஒரு பக்கம் அந்த அழகும் மணமும் தனக்கு சாதகமானதா அல்லது பாதகமானதா என்று ஐயம் மற்றொரு பக்கம்; அம்மலர் பொய் மலரா அன்றி மெய் மலரா என ஐயம் வேறொரு பக்கம். அதில் மதுவுண்டோ அன்றோ என ஐயம் இன்னொரு பக்கம். இவ்வாறு ஐயத்துடன் சுற்றிச் சுற்றி தன் இன்னிசையால் நீங்காரம் செய்துவிட்டு கடைசியில் மலரில் உட்கார்ந்தது ஆனால் மதுவோ மேலேயில்லை. மறுபடியும் ஐயம். எதிரிகள் தன்னைத்தாக்க ஒரு சூழ்ச்சியோவென்று சுற்றமுற்றும் பார்த்து விட்டு மறுபடியும் மலரினுள்ளே நுழைந்தது.

மதுவைக்கண்டது மதியை இழந்தது. “உள்ளக் களித்தலும் காண மகிழ்தலும்” மதுவிற்கு இல்லை அல்லவா! ஆனால் அதன் உழைப்புக்குத்தக்க ஊதியமான அளவு மது இல்லை. நாவில் ருசித்த மது வயிற்றிற்குப்போதவில்லை. எனவே இவ்வாறே ஒவ்வொரு பூவினிடமும் சென்று அதே பிரகாரம் மதுவிற்கு மன்றாடியது.

இதைக்கண்ணுற்றான் கவிஞன் அந்த அரச வண்டைக்கூவி யழைத்தான். அழைத்து “நீ இந்த தினையத்தனை யளவுள்ள பூவினிருக்கும் தேனையுண்ணாதே-இது நாவரைக்கும் தான் திகிக்கும் பின்னர் இல்லையே என ஏக்கம் தான் ஏற்படும்-இந்த மது மயக்கம்தான் தரும். ஆனால் நீ நினைக்கும்போதும், காணும்போதும், பேசுந் தோறும் எப்போதும் அனைத்து எலும்பும் உள் நெக வற்றாத ஆனந்தத்தேனைச் சொரியக்கூடிய கூத்தப்பிரானாகிய தில்லை நடராசனிடம் சென்று ஊதுவாயாக” என்று வேண்டுகிறார்.

தனது மனதை வண்டாகவும், உலகை நந்த வனமாகவும், சிற்றின்பங்களைப் புஷ்பங்களிலுள்ள

மதுவாகவும் சித்தாரித்து அந்தஇன்பம் சிறிதளவே எனவும் முடிவில் அது துன்பம் பயக்கும் எனவும் கூத்தப்பிரானாகிய தில்லைநடராசனிடம் மனதைச் செலுத்தினால் அவனது கலியாண குணங்களை நினைக்கும்போதும், அவனது வடிவைக் காணுந் தோறும், அவனது கலியாணகுணங்களைப் பேசுந் தோறும் எப்போதும் ஆனந்தத் தேன் சொரியும் எனவும் பிறப்பிற்றப்பு முதலிய வினைகளாகலும் எனவும் தத்துவத்தை.

தினைத்தனையுள்ளதோர் பூவினின்றே னுண்ணாதே நினைத்தோறும் காண்டோறும் பேசுந்தோறும் எப்போதும் அனைத்தெலும்பு உள்நெக ஆனந்தத் தேன் சொரியும் குனிப்புடையானுக்கே சென்றாதாம்! கோத்தும்பீ!

என்று உருக்கமாக பாடியிருக்கிறார்.

இதனாலன்றோ “திருவாசகத்துக்கு உருகாதார் ஒரு வாசகத்துக்கும் உருகார்” என்ற முதுமொழி உலவுவதாயிற்று.

பொங்கும் மங்களம் எங்கும் தங்குக!

“A Satisfactory Explanation!”

[By Nana Muna.]

A Clerk of the Sub-Collector's office was asked to show cause against stoppage of Increment for one year for some delays and defeets, and he was directed to give his written explanation. The clerk gave the following written explanation.

“Sir, I have no satisfactory explanation to offer. My increment may be stopped.”

The Sub-Collector was stunned to see this explanation. He sent for the clerk and enquired him. The delinquent clerk said that, whatever explanation he might give, the officer would arrive at a finding that the explanation offered was not convincing and satisfactory and that the charge was therefore held as proved. He added that

this was the nature of many officers in the Revenue Department and that he was not, therefore, in favour of giving a lengthy written explanation discussing all aspects of the case and wasting the precious time of his master. The Sub-Collector said that he would communicate his final orders in two days.

This is in the Year 1940. The Sub-Collector was an I. C. S. officer (not an I. A. S.)

The following order was communicated on the next day:—

“The delinquent was heard in person. The Sub-Collector takes a lenient view of the lapses and leaves him off with a warning this time”.

செந்நாம்போதில் ஊறிய தேனமுது.

என். சின்னப்பன்,

(கீழ்த்தஞ்சை மாவட்ட நீதிமன்றம், நாகை.)

தமிழிலக்கியத்தின் கருஆலங்களாக விளங்குவது சங்க இலக்கியங்களாகும். அவற்றினுள் எடுத்த பொருளை வரையறுத்து, தமிழ் பண்பாட்டிற்கு எடுத்துக்காட்டாக; இருபது நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரே இயற்றப்பட்டு, இன்றைக்கும் பிற நாட்டினர் கண்டு வியப்புறும் வகையில், கருத்துத் தெளிவும், சொற் செறிவும் பெற்று, இதற்கு இணையான நூல் இவ்வுலகில் எம்மொழியிலும் இல்லையென இந்நாட்டறிஞரால் பிறநாட்டறிஞராலும் புகழ்ந்துரைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. "தாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்" என பல மொழிகளில் மொழி பெயர்த்துப் போந்தனர் அறிஞர் பலர். இந்நூல் மக்களுயிர்க்கு உறுதி பயக்கும் உண்மைகளை நிற வேற்றுமை, குல வேற்றுமை, சமய வேற்றுமை, கால வேற்றுமை, இட வேற்றுமை ஆகிய எவ் வேற்றுமையுமின்றி எந்நாட்டிலும் எக்காலத்திலும் எவ்வுயிர்க்கும் பொதுப்பட அறிவுறுத்தலால் இதனை பொதுமறை எனச் சொல்லி போற்றுவாராயினர்.

பிற்காலத்தில் எழுந்த மதச் சார்புடைய நூல்களைப்போலல்லாமல், தமிழ் நாட்டுக்குப் புறம்பான, தமிழகத்தைத் தாழ்த்துகிற பிற நாட்டுக் கருத்துக்களையும் கலாச்சாரங்களையும் போற்றுகிற இலக்கியங்களைப்போலல்லாமல், கருத்துக்கொவ்வாத கற்பனைகளை வைத்து எழுதிய நூல்களைப்போலல்லாமல், தனித் தமிழ் நூலாக, தமிழர் பண்பாட்டின் கலங்கரை விளக்கமாக, தமிழகத்திற்கொரு தலைசிறந்த இலக்கியமாக திகழ்கின்றது. அரிமா இருந்து முழங்க வேண்டிய இடத்தில், சிறுநரி நின்று கூவுவதைப் போல, கடல் முத்து ஒளி வீசவேண்டிய இடத்தில் கண்ணாடிக்கல் காணப்படுவதைப்போல, கொல்லையில் முல்லைமலர்ந்திருக்க, ஊரின் கோடி சென்று எருக்கம்பூவைப் பறித்து வந்து அழகு பார்ப்பதைப்போல, கருத்துக்கள் குவிந்திட்ட குறள் இலக்கியத்தை மறந்து கிடந்தனர் — கிடக்கின்றனர். நாட்டுக்குத் தேவையற்ற நூல்கள் வரிசையில் இடம் பெற்றுவிட இலக்கிய வரிசையில் முதலிடம் பெறவேண்டிய அருந்

தமிழிலக்கியங்களுள், பின்னால் தள்ளப்பட்டு மக்களின் பார்வையிலிருந்தும் மங்கியிருந்தன.

தமிழ்ப் பண்பாடு — தமிழிலக்கியம், தூசுபடிந்த ஓவியமாக, மாசுபடிந்த சிற்பமாக, உரையுள் வைக்கப்பட்ட யாழாக மக்களிடமிருந்து மறைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. பிறரின் வருகையால் ஏற்பட்ட தூசி, தமிழ் பண்புக்கும் புறம்பான கலாச்சாரம் வீசிய மாசு, இவை அழகான ஓவியத்தை, சிறந்ததொரு சிற்பத்தை மறைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. தூசி நீக்கப்பட்டால், மாசு அகற்றப்பட்டால் ஓவியமும் சிற்பமும் அழகுபெறும்; தமிழிலக்கியமும், மக்கள் மனதில் நிலையான இடத்தைப் பெறும்.

பொய்யா மொழியில் பொதிந்திருக்கும் பல உயரிய கருத்துக்கள் நாட்டு மக்களிடம் இடம் பெறுமானால், இன்று சூழ்ந்துள்ள பிற்போக்குக் கருத்துக்கள் அகலுவதுடன் நாடு அறிவு வளர்ச்சியுறுவது திண்ணம். பிறப்பின் காரணமாகக் கற்பிக்கப்பட்ட சாதி பேதங்கள், இன்றைய சமூகத்தைச் சீரழித்துவரும் பெருங் கேடுகளாக இருக்கின்றன. பிறப்பிலே ஒருவனது உயர்வு, தாழ்வு உண்டாகிவிடுகிறது. உயர் சாதியில் பிறந்தவன் எவ்வளவுதான் கேடுடையவனென்றாலும் அவனுக்குச் சமூகத்தில், சாதியில் உயர்ந்த இடம் கிடைக்கின்றது. பிற்பட்ட வகுப்பிலே பிறந்து அறிவு, ஆற்றல் இருப்பினும் அவன் உயர் சாதியினருக்கு ஒத்தவனாக ஆக முடியாது. இவ்வாறு பிறப்பிலே பேதங்காட்டுவதுதான் குறள் நெறிக்கொவ்வாத நூல்கள். ஆனால் தமிழ்ப் பண்பாட்டிற்கு நீதி நூலாகி விளங்குகிற குறள்.

"பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும் சிறப்பொவ்வா செய் தொழில் வேற்றுமை யான்"

என்று தெளிவாக பிறப்பிலே வேறுபாடு கிடையாது என்ற செந்நாப் போதாரின் சிறந்த கருத்துப் பாவமேயானால் நாட்டிலே காணப்படும் நானாவித சாதிப் பாகுபாடுகள் மறையும்.

மேலும் கடுமையான மதக்கட்டளையால் மக்களின் அறிவு வளர்ச்சி மங்கி, கண்மூடித்தனமாக எல்லாவற்றையும் ஏற்றுக்கொண்டனர். இதனால்தான் சங்க காலத்தில் பாந்து கிடந்த அறிவு வாவாக் குறைந்து செயலற்றதாகி விட்டது. பக்தியின் காரணமாக, பயத்தின் காரணமாக இத்தகைய கண்மூடித்தனத்தை வள்ளுவர் ஏற்கவில்லை.

“எப் பொருள் எத்தன்மைத்தாயினும் அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு”

என்ற கருத்தைத்தான் அறிவுறுத்துகிறார். சொல்பவன் மாதேவனாயினும் சரி, மண்டலாதிபதியாயினும் சரி, சொல்லப்பட்ட பொருளை ஓர்ந்து உண்மைக் காண்டலே அறிவுடைமை என்ற குறள் நெறி கூறுகிறது. பகுத்தறிவு என்பதற்கு வள்ளுவர் சொல்லுகிற கருத்துக்கள் நாட்டில் பாவுமேமானால் கண்மூடித் தன்மை நீங்கி சிந்தித்து செயலாற்றுவதல் எளிதாகும்.

குறள் ஏட்டில் அறிவும், திறனும், அன்பும், அருளும், கூட்டப்படுகின்றன. உழவின் மேன்மை கூறப்படுகிறது. வள்ளுவர் விரும்பிய நாட்டின் குணங்களையும், நோக்கங்களையும் ஆராயும் முகத்தான் இருபதாம் நூற்றாண்டிலே அரசியல் அறிஞர்களாகவும், விஞ்ஞான வித்தகர்களாலும் புதிதாகக் கருதப்படும் கருத்துக்களையும் இன்னும் பலர் இன்றைய நாளிலே சிந்தித்திராத பல காரியங்களையும் இருபது நூற்றாண்டு களுக்கு முன்னரே செந்நாப்போதில் ஊறிய தேன்முதிலே காணலாம்.

“இருபுனலும் வாய்ந்த மலையும் வருபுனலும் வல்லரணும் நாட்டிற்கு உறுப்பு”

என இயற்கையாகவே நீர் வளமும் மழைபெய்யத் தவறி விட்டால் செயற்கையாக நீர்த் தேக்கங்கள், குளங்கள், அணைக்கட்டுகள் கால்வாய்கள் இவைகளால் பெறுகின்ற நீர்வளத்தோடு இவைகளுக்கு சாதகமாக வாய்ந்த மலைகளும், வற்றாத ஜீவநதிகளும் அரணாய் அமைந்திருக்க வேண்டும் என கூறுகின்றன.

வரி விதிக்க அரசாங்கத்துக்கு உரிமையுண்டு என்பதால் எதேச்சாதிகாரமாக மக்களைத் துன்புறுத்தி பொருள் தேடுதல் வழிப்போக்களைக் கள்வன் வந்திப்பொருள் தேடுதல் போலாகும் என்கிறார். ஏழைகள்தானே—அபலைகள் தானே என மக்களை மதித்து அவர்களை ஆட்டிப் படைக்கும் அரசாங்கம்—ஏழைகள் அது ஆற்றாது கண்ணீரும் கம்பலையுமாக நின்றால் அதை விட நாட்டை நாசக்குழியில் வீழ்த்தப் பயங்கரமான பகைவன் வேறொருவன் இருக்க முடியாது எனக் கருதப்பட

“அல்லற்பட்டு ஆற்றாதமுத கண்ணீரன்றே செல்வத்தை தேய்க்கும் படை”

என தெளிவாக்கினார்.

குறள், சங்க காலத் தமிழகம் தரும் சிறந்த தொரு கருவூலம். பிறருக்கு அடிமைப்படாது. பிறருடைய மயக்கு வேதாந்தங்களுக்கும், மாயா வாதங்களுக்கும் அடிமைப்படாது. அறிவழி நின்று, பொருள்வளம் பெற்று, வாழ்க்கை இன்பத்தை நுகர்ந்து, மக்கள் வாழ்ந்த தமிழகத்தில் தோன்றிய தலைமை இலக்கியம் திருக்குறள் உழைப்பின் உயர்வு காட்டப்படுகிறது. இவ்வாழ்க்கையின் இன்பம், மக்களைப் பேணி வளர்க்கும் தன்மை கூறப்படுகிறது. “கண்ணோடு கண்ணோக்கும்” காதற் காட்சி, கற்பின் மாட்சி அதில் படம் பிடித்துக் காட்டப்படுகிறது. யாழும் குழலும் சிறுவர் மழலையும் அதில் இசைக்கின்றன. செவிக்கும் சிந்தைக்கும் இனிதாய் காதலும் வீரமும், அறிவும், அன்பும், திறனும், செயலும் பொருந்தி, அன்று தமிழர் நடாத்திய அருமந்த வாழ்வின் வண்ண ஓவியமாகத் திருக்குறள் இருக்கிறது.

செந்நாப்போதில் ஊறிய தேன்முகத் துளிகள், நாட்டின் நாற்பாலும் பரவினால், இருளும் இன்னலும், துயரும் தன்பழும், நாட்டைவிட்டு அப்பால் செல்லும். இப்பால் அறமும், பொருளும், இன்பமும் சேர்ந்து. நாடு வளமுறும் நல்ல தொரு பூந்தோட்டமாக விளங்கி நானிலத்தோர் கண்டு புகழும் நிலை அடையும்.

வளர்க! வள்ளுவர் வாய்மொழி !!

இன்பமும் = துன்பமும் =

வ. சேதுராமன்,

ஆசிரியர், அரசினர் ஆதாரக் கல்வி ஆசிரியர்ப் பயிற்சிப்பள்ளி, தஞ்சை.

- 1 இன்பத்தை யாவரும் விரும்பிடுவார்
இன்முகங் காட்டியே வரவேற்றிடுவார்
துன்ப வாழ்வினைத் துற்றிடுவார்
துயர்களை நீனைந்து மனம் உருகிடுவார்.
- 2 உலகவாழ்வினை முற்றுணர்ந் திட்டோர்
உண்மை இயல்பினைக் கண்டறிவார்
இன்பமும் துன்பமும் மாறிச் சார்ந்திடுமோர்
இயங்கு சக்கரம்எனச் சாற்றிடுவார்.
- 3 இன்பத்தைக் தேடியே அலைந்திடுவார்
இன்னல்கள் பலவும் அடைந்திடுவார்
உலகம்வியந்திட செயல் புரிந்திடுவார்
உள்ளொன்று வைத்துப் பேசிடுவார்.
- 4 செல்வத்தைச் சேர்ப்பதில் ஆசைகொள்வார்
சொல்லிலும் செயலிலும் மனம் ஒன்றுபடார்
உலகம் புகழ்ந்திட செயல் புரிந்திடுவார்
உண்மை வாழ்வினின் விலகிடுவார்.
- 5 வையகப் பொருள்மீது ஆசைவைப்பார்
வையக வாழ்வே தலைசிறந்த தென்பார்
மாநில வாழ்வே மாண்பென உரைத்திடுவார்
மாய வாழ்வினில் மகிழ்ந்திடுவார்.
- 6 உடலின் உறுதி குறைந்திடுவார்
உள்ளத்தில் தளர்ச்சி அடைந்திடுவார்
உலகின் இயல்பினை உணர்ந்திடுவார்
உன்மத்தம் கொண்டு கலங்கிடுவார்.
- 7 சுற்றத்தார் வெறுத்திட சோர்ந்திடுவார்
செய்நன்றி மறந்திட உளம் உருகிடுவார்
மக்கள்தம் செயல்கண்டு மனம்வெதும்பிடு
மாநில வாழ்வினை மிக ஏசிடுவார். [வார்]
- 8 தமக்குத்துணை தாமென உணர்ந்திடுவார்
தள்ளாத வயதினில் உழைத்திடுவார்,
துன்பத்தை இன்பமென வரவேற்றிடுவார்
துன்பத்தில் இன்பத்தைக் கண்டிடுவார்.
- 9 கவலைகள் நீங்கிமன அமைதிபெறுவார்
கலங்கா உள்ளத்து உறுதி பெறுவார்
இறைவனைச் சிந்தித்து ஒழுகிடுவார்
இன்ப வாழ்வினை அனுபவித்திடுவார்.
- 10 துன்பத்தில் இன்பத்தைக் கண்டிடுவார்
துயர்கள் பலவும் பொறுத்திடுவார்
உழைப்பால் இன்பத்தை அடைந்திடுவார்
உலகஇயல்பினை முற்றும் அறிந்திடுவார்.
- 11 சொல்லிலும் செயலிலும் ஒன்றிடுவார்
சோர்வுநீங்க சேவை செய்திடுவார்
தன்னலம் மறுத்து வாழ்ந்திடுவார்
தரணியின் தன்மையை விளக்கிடுவார்.
- 12 இன்பத்தை நீவிர் வெறுத்திடுவீர்
துன்பத்தில் காதலும் கொண்டிடுவீர்
உடலால் உழைத்து உயர்ந்திடுவீர்
உண்மை இன்பத்தை அடைந்திடுவீர்.

|| ட வ ர் லே ட் சோ ப் ||

சலவைக்கு
சிறந்தது!

சிரமமில்லாதது!!

சிக்கன
மானது!!!

ஆடைகளை அடித்துத் துவைக்காமலேயே
வெண்மையாகவும், பிரகாசமாகவும் சலவை செய்வதில் நிகரற்றது.

எங் கு ம் கி டை க் கு ம்

தயாரிப்பவர் :— டவர் லேட் சோப் ஓர்க்ஸ், கார்த்திஜி ரோடு, தஞ்சை.

க் வி ஸ்

By வெ. சேதுராமன், தஞ்சை.

கீழே கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் கேள்விகளுக்கு ஞாபகத்தினால் பதில் தெரிகிறதா பாருங்கள்! விடை வேறுபக்கத்தில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

1. N. G. O. க்களுக்கு ஒரு மாதச் சம்பளம் போனஸாக கொடுக்கப்பட்டது. அது எப்போது?
2. சுதந்திரம் வந்தபிறகு சர்க்கார் சிப்பந்திகள் ஒரு மாதம் இரண்டு சம்பளம் வாங்கினார்கள். ஒரு மாதம் சம்பளமே வாங்கவில்லை அந்த மாதங்கள் எவை?
3. ஒருவர் ஓரிடத்திலிருந்து மாற்றப்பட்டால் மாற்றுதலுக்குரிய படியை அவர் எவ்வளவு காலத்திற்குள் எழுதவேண்டும்?
4. தற்காலிகமாக (9 (a) 1) இருந்த குமாஸ்தாக்களை நிரந்தரமாக எடுத்துக்கொள்ள சர்வீஸ் கமிஷன் ஒரு பரீட்சை வைத்தார்களே அது எப்போது? சர்க்கார் உத்திரவு நம்பரும் தேதியும்.
5. ஒரு வருஷக் கடைசியில் மீதமாகும் காஷ்யுவல் லீவ் மறு வருடம் கணக்கில் சேர்த்துக்கொள்ளப்படுகிறதா?
6. பிராவிடெண்ட் பண்டிலிருந்து வாங்கும் தற்காலிக கடனுக்கு வட்டி விகிதம் என்ன? அது யாரைச் சேருகிறது?
7. தற்போதய பிரதம மந்திரி N. G. O. மாகாண மாநாட்டில் கலந்துகொண்டார். அது எங்கு நடந்தது? எத்தனையாவது மாநாடு.
8. புயல் நிவாரண கடன் N. G. O. க்களில் யாருக்குக் கொடுக்கப்பட்டது? வட்டி விகிதம் என்ன?
9. எலெக்ஷனுக்கு (சர்க்கார் தரப்பில்) வெளியூர் செல்லும்போது அந்த நாட்கள் எப்படிக் கருதப்படுகின்றன? லீவு—வேலை.
10. N. G. O. சங்கம் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட (Recognised) சர்க்கார் நம்பரும் தேதியும்

EXTRACTS

FROM THE DIARY OF A N. G. O.

[R. GOPAL RAO.]

January 1, 1955. :—The year commences very badly in my case. I do not know how I am going to get through. This is the opening balance for the year. (only debts mind you)

Jewel loan at I. B. I.	Rs. 100/-
P. Sc. Society (due)	Rs. 72/-
G P. F.	Rs. 70/-
Petty hand loans	Rs. 25/-
Insurance premia	Rs. 25/-

January 3, 1955 :—

Pay (Net)	Rs. 78/-
-----------	----------

Disbursed.

P. S. C. Society	Rs. 12—8—0
A friend hand loan	Rs. 2—0—0
Hotel (part)	Rs. 3—0—0
Betelshop	Rs. 4—0—0
Curd, milk, ghee etc.	Rs. 16—0—0
Maligai (including rice)	Rs. 30—0—0
Doctor	Rs. 5—0—0
	Rs. 5—8—0
	78—0—0

Still due.

Maligai	Rs. 9—0—0
Rent	Rs. 9—0—0
Tiffin	Rs. 5—0—0

January 4, 1955 :— (Son), Raj is suffering from itches all over the body. Doctor advises to give penicillin injection 4 doses, and seven seas cod liver oil. I cannot get these in Government Hospital in spite of the medical concession to N. G. Os. The doctor says that he will receive his fees in two

instalments (God bless him). But how am I to purchase codliver oil?

January 5, 1955 :— Purchased cod liver oil from the shop of a brother N. G. O's. relation. I was very much ashamed to tell him that I have not money to pay even though I received my pay on 3—1—55. He agreed to receive next month.

January 6, 1955 :— Raj is getting better. But, she has fallen ill. I am afraid to approach the doctor.

January 7, 1955 :— She is getting worse. I am forced to consult the doctor. The Government Hospital is about four furlongs from my house. I cannot hire a bandy I have not even a pie in my pocket and he (bandy man) will not agree to receive his hire next month.

January 8, 1955 :—Still unwell and getting treatment. My aunt comes and leaves her daughter for a few days.

January 9, 1955 :— Wife feeling better But I feel very dizzy.

January 10, 1955 :— Oh, is it my turn now? I am not able to get up from my bed. Applied for casual leave.

January 11, 1955 :—Feeling better. I was working in the record room till now (a light work). I am again posted to the Accounts Branch to attend to annual statements and other works.

January 12, 1955 :— Information received of inspection by.....office

alerted. Taking much strain in spite of illness.

January 13, 1955 :— to 23, 1955 :— Nothing particular. Wife's brother came and went.

January 24, 1955 :— Invitation card received from my wife's brother-in-law, that he is going to celebrate his sons' "Chowlam" (a customary function) on 26—1—1955. I have to maintain my social prestige. At least I will have to send my wife and child, though I can excuse myself on account of heavy work.

But I need Rs. 20/- whither should I go? I have tapped all sources. Nothing left.

January 25, 1955 :— Tried to secure a loan offering even 12% interest. But even such interest is offered and deducted at source from the principal. A. N. G. O. cannot get loans. Pawned the ring (only asset) and sent my wife and child to Tiruchi.

January 26, 1955 :— Republic day! For whom? Yet we also take part. As inspection officer is coming the next day I had to make necessary arrangements in office: Funny but it is a holiday for a N. G. O. and also "Republic" day and that is how a N. G. O. spends a holiday and a National holiday.

January 27, 1955 :— Office inspection. Wife and child returned.

January 28, 1955 :— Office Inspection over.

January 29, 1955 :— Due to excitement no work was turned out on account of the past two days heavy work.

January 30, 1955 :— Martyrs' day. Martyrs, who are real martyrs? N.G.Os. They are shirtless, (their cloth bill not being paid), smiling, (forced to maintain their prestige) and toiling and getting

down and down towards dust for the betterment of the State (public). Nobody seems to think of these martyrs even for two seconds.

January 31, 1955 :— To-morrow is the first. Pay day. It is a doomsday for the N. G. O. I wish there be no first and pay day. Let the month run along after 31st. countlessly. I am going to get a sum of Rs. 78/- Amounts immediately to be paid are :—

Doctor	Rs. 10—0—0
Cod liver oil	Rs. 5—4—0
Ring pawned	Rs. 10—0—0
Maligai (including rice)	Rs. 40—0—0
P. S. C Society	Rs. 12—8—0
Rent (including last month)	Rs. 18—0—0
Tiffin (including last month)	Rs. 15—0—0
Insurance (notice sent by company)	Rs. 25—0—0
Curd, ghee, milk etc.	Rs. 15—0—0
	Rs. 150—12—0

How am I to answer all callers? (only calling for collection of their dues). To-morrow dawns the pay day. Let the Government give no pay to their servants but run, groceries, Dairy Cloth shops, pharmacies, transports etc. for the benefit of their servants.

My office is a perfect model of ideal parliamentarianism at work. One sacred-threaded and tufted boy puts up a draft; a Harijan boy takes it to the 'Janab' officer for the blessings of his approval; the blessed goes to the typist with a cross hanging by a thread at his neck; and a Kumari gives it a delivery. Parties of the World! look and learn!

— K. P. K. UNNI.

மண்ணில் - உம்பர் உலகினைக் காணுவோம்.

ப. வீரப்பப் பிள்ளை, ஹெட்கிளர்க்கு, டி. மு. கோர்ட்டு, நாகை.

—o—o—o—

- 1 தன்னுயிர் போலஇம் மாநிலம்—தனில்
தங்கும் உயிர்க ளனைத்தையும்
உன்னி அருள்செய வேண்டியே—மக்கள்
உள்ளத் தனில் 'அருள்' என்பதோர்
- 2 தெய்விக நல்லுணர் வொன்றனை—நெஞ்சில்
தேக்கினர் அன்னை பராசக்தி
மெய்யிதை ஓர்கிலன் மானிடன்—எல்லை
மிஞ்சிய தன்னலப் பித்தினால்
- 3 மானிட ரிற்சில ராயினும்—பிச்சை
வாங்கிப் பிழைத்திட வேண்டுமேல்
நானிலந் தன்னைப் படைத்தவன்—படு
நாசம் உறுகெனச் சாற்றினன்
- 4 ஞானமென லாந்திரன் டொன்றுசேர்ந்—தொரு
நல்லுரு வாகிய வள்ளுவன்
தானியல் பாகும் அறநெறி—இதைத்
தன்னலப் பேய்கள் அறியுமோ
- 5 ஓரின மாகிய மாந்தர்கள்—பசித்
தோவென்று கூவித் தெருக்களில்
ஆரும் கொடுப்பவ ரின்றியே—அவர்
அங்கம் குலைந்து மடிகிறார்
- 6 ஆற்றி வோடும் பிறந்தவர்—பசி
ஆற்ற வொண்ணாத கொடுமையால்
ஏறி விழுந்துபுன் நாயுடன்—தெரு
எச்சில் இலைக்கமர் செய்கிறார்
- 7 ஈரைந்து மாதம் வயிற்றிலே—வைத்து
ஈன்ற குழவியைப் பெற்றதாய்
ஓரைந்து காசுக்கு விற்கிறாள்—அன்பை
ஓட்டிக் கிணற்றினில் தன்கிறாள்
- 8 எத்தனை யோபல இன்னல்கள்—பட்டு
எய்த்து வதைகிறார் மாந்தர்கள்
இத்தனையும் எதிர் காண்கிறாள்—நெஞ்சில்
ஈரமில் லாதபுன் மானிடன்
- 9 எட்டி மரத்தினைப் போல்பவன்—வாளை
எட்டிய மாடங்கள் கூடங்கள்
கட்டிக் கனமுடன் வாழ்கிறான்—இரு
கண்ணிருந் துங்குரு டாகியே
- 10 மண்ணில் வசிக்கின்ற மானிடன்—உயர்
வாளைப் பிடித்தர சாள்வே
எண்ண மிட்டேகொடுந் திட்டங்கள்—பல
இட்டுப் பகையை வளர்க்கிறான்
- 11 கொன்று பிணங்கள் குவிக்கவே—அணுக்
குண்டுகள் செய்து குவிக்கிறான்
என்று தலையினில் விழுமோ—அன்று
என்னென்ன தீமைகள் குழுவோ
- 12 விண்ணகம் மண்ணிடைத் தாழுமோ—அந்த
வெங்கதிர் பூமியில் விழுமோ
மண்ணகம் தன்கட லாகுமோ—வற்றி
வார்கடல் மேடிட்டுப் போகுமோ
- 13 என்று பலப்பல எண்ணியே—அச்சம்
எப்பொழுதும் பிடித் தாட்டவே
- 14 பாரில் விஞ்ஞானம் வளர்த்ததும்—இன்று
பற்பல அற்புதம் கண்டதும்
சீருடன் ஞாலம் செழியவோ—விஷத்
திக்கிரையாகி அழியவோ
- 15 ஆயிரம் ஆயிரம் காலமாய்—மக்கள்
ஆக்கிய தண்மலர்ச் சோலையைப்
பேயர்கள் ரத்த வெறியினால்—பிணப்
பேய்க்கள மாக்க விடுப்பதோ
- 16 மாசறு ஞான கவுதமன்—அன்று
மானில ஆட்சி துறந்ததும்
ஏசு முனிவன் சிலுவையில்—பட்டு
இன்னுயிர் விட்டதும் ஐயகோ
- 17 சாந்தம் தேஉரு வானவன்—உயர்
சத்திய ஞான தயாநிதி
காந்தி மகானுயிர் நீத்ததும்—கோரக்
காட்சிக ளாமியை காணவோ
- 18 வல்லரக்கர் சிலர் கையிலே—நில
மக்கள் தலைவிதி சிக்கியே
அல்லல் உறுவது நீதியோ—கேட்க
ஆரும் உலகினில் இல்லையோ
- 19 அன்பெனும் தெய்விகப் பண்பினை—நெஞ்சில்
அன்னை பராசக்தி வைத்தனள்
மன்பதை யாவரும் ஓர்மையாய்—ஒன்றி
வாழ்ந்து நலம்பெற அல்லவோ
- 20 உண்மை யிதைஉண ராமலே—என்றும்
ஒன்றுடன் ஒன்று மலைந்தும்
புன்மை விலங்குகள் போலவே—மக்கள்
போரிட் டழிந்திட லாகுமோ
- 21 எண்ணில் பலவுயிர் தம்மிலே—அறி
வேற்றம் படைத்த மனிதர்காள்!
மண்ணில் அமைதியைக் காக்கவே—நீவீர்
மார்தட்டி வீறிட் டெழுவினோ
- 22 நீர்வளிக் குண்டுகள் தேக்கியே—அவர்
நெஞ்சினை வல்லிரும் பாக்கியே
பாரை அழித்திடு வோமெனும்—கொடும்
பாதகரைச் சிறை மாட்டுவீர்
- 23 எங்கும் அமைதியைச் சாற்றுவீர்—முனைந்
தென்றும் அமைதியைப் போற்றுவீர்
எங்கும் அமைதிக் கொடியினை—விண்ணில்
எட்டிப் பறந்திட நாட்டுவீர்
- 24 மானிடர் யாவரும் ஓர்குலம்—அவர்
வாழ அமைந்திடும் மானிலம்
மானிடர் யாவர்க்கும் சொந்தமே—அதன்
வாழ்வுகள் யாவர்க்கும் சொந்தமே
- 25 மண்டல மீதில் தழைத்திடும்—இன்ப
வாழ்வுகள் யாவையும் யாவரும்
உண்டு தினைத்து மகிழுவோம்—மண்ணில்
உம்பர் உலகினைக் காணுவோம்!

Awarded Gold Medals

Estd.
1932.

LAKSHMI FURNITURE MART,

PAINTING WORKS AND BUILDING CONTRACTORS,
Clock Tower Road, TANJORE.

Manufacturers of :-

—Up-To-Date & Latest Furniture.,—
TOYS FOR BABIES,
ROCKING HORSE, SWAN & PEACOCK,
Etc.,

Undertaking :-

SIGN-BOARD,
PAINTING

&

CINEMA
SLIDE

ALL KINDS OF PAINTING ARE UNDERTAKEN.

S. Venkatchalam Pillai,
PROPRIETOR.

A. Y. A. NADAR SON,

GENERAL MERCHANT,

Railway Station Road,

-: :-

TANJORE.

Dealer in:

Sweets, Biscuits, Glass ware, Enamel ware, Toilet Sets,
Toilet Powders, Patent Medicines, Oilman Stores,
Umbrellas, Trunks, Stationeries and also
Medicated Wines.

K. EKAMBARAM,

FURNITURE, PAINTING AND GENERAL ENGINEERING CONTRACTOR,
Cadels Road, Tanjore.

Neat and Quick Execution Assured.

நியூ லலிதாம்பிகா லாட்ஜ்,

தெற்கு அலங்கம், தஞ்சாவூர். (பஸ் ஸ்டாண்டுக்கு எதிரில்)

கலெக்டர் ஆபீஸ் காம்பவுண்டில்.

சாப்பாட்டு வசதிக்கும், உயர்தர சிறுநுண்டிகளுக்கும், சிறந்த இடம்.
எப்பொழுதும் குறைந்த சிலவில் பார்ட்டிகள் ஏற்பாடு செய்துகொடுக்க
தயாராக இருக்கிறோம்.

Prop. P. G. கணேச அய்யர்.

உயர்ந்த புகையிலையைக்கொண்டு
சிறந்த முறையில் தயாரிக்கப்படும்

ராமவிலாஸ் புகையிலை

தயாரிப்பவர் :—

K. நாராயணசாமி, தஞ்சாவூர்.

சர்க்கார் ஊழியரும், சட்டமும்.

(K. ராகவன், ஜில்லா ரிஜிஸ்தரார் ஆபீஸ், தஞ்சை.)

இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டப்படி எல்லா பிரஜைகளுக்கும் ஜீவாதா உரிமைகள் வழங்கப்பட்டுள்ளன. தனிநபர் சுதந்திரம், அபிப்பிராயம் வெளியிடும் சுதந்திரம் ஆகியவைகள் அதில் உறுதியளிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இந்தச் சட்டத்தின் ஷரத்துக்களை அமுலாக்குவதிலும், அதற்கு முன்னோடியாக இருந்து செயலாற்றுவதிலும் அரசாங்கத்திற்கு மற்றவர்களைவிட அதிகப் பொறுப்பு உண்டு. இதன்படி பார்த்தால் அரசாங்கம் பிறருக்கு “அப்படிச் செய்” என்று கட்டளையிடுவதற்கு முன் தன்னையே கட்டுப்படுத்திக்கொள்ளவேண்டுமென்றாகிறது.

ஆனால் நம் சென்னை அரசியலார் இந்த நிதரிசனமான உண்மையை ஏற்க மறுக்கிறது. சர்க்கார் ஊழியர்களின் குறைகளை ‘ஏனோ, தானோ’ என்று கவனித்துவிட்டு தன் அரசியல் கட்சிக் கொள்கைகளின் சுழற்சியில் சிக்கிக்கொள்கிறது. அப்படி ஏதாவது சலுகைகள் இருந்தாலும் அவைகள் எல்லா ஊழியர்களுக்கும் ஒரே மாதிரியாக இல்லாமல் ‘கண்துடைப்பு வேளியாக’ முடிந்து விடுகிறது. சென்னைப் பத்திரிகைகள் இந்த ‘அபாயமான’ சலுகைகளுக்கு முதலிடம் அளித்து, “என். ஜி. ஓ. காட்டில் மழை” என்று வருணிக்கத் தவறுவதில்லை. இதனால் பொது ஜனங்களுக்கு ஓர் தவறான அபிப்பிராயத்தை உண்டாக்குவதோடல்லாமல், உண்மையை அவர்களுக்குத் தெரியவொட்டாமல் கவனத்தை வேறு பக்கம் திருப்ப வழி ஏற்படுகிறது. காரணம் அரசியல் கொள்கைகள்தான்.

இவைகளுக்கு எத்தனையோ உதாரணங்கள் தரலாம். சர்க்கார் தன் ஊழியர்களுக்கு இதுவரையில் அளித்துள்ள சலுகைகள் எவ்வளவு தூரம் பயனுள்ளவையென்றும், எத்தனைப் பேருக்கு அதனால் நன்மையென்றும், எவ்வாறு அவர்களுடைய வாழ்க்கைத்தரம் பொருளாதாத்துமையில் உயர்ந்திருக்கிறதென்றும் நீங்கள் அறிவீர்கள். ஆனால், நான் இங்கு கூறப் போவது வேறு ஒரு முக்கியமான சட்டப் பிரச்சினையைப்பற்றியாகும்.

தனிநபர் சுதந்திரம், அபிப்பிராயம் வெளியிடும் சுதந்திரம் இவைகள் சர்க்கார் ஊழியர்களுக்கும் பொருந்தும். சர்க்கார் ஊழியர்கள் என்ற காரணத்தால் அவர்களுக்கு வோட் உரிமைகள் மறுக்கப்படவில்லை. (ஆனால் அவர்கள் தேர்தல் காலங்களில் வோட் அளிக்க முடிகிறதா என்பது வேறு விஷயம்) அந்த உரிமை அளித்த ஒரே காரணத்தால் “சர்க்கார் சிப்பந்திகளின் ஒழுக்க விதிகள்” (Govt. Servants' Conduct Rules) என்ற உருத்துப்போன, ஒரு பழைய பத்தாம் பசலி சட்டம் செல்லாக்காசாகி விடுகிறது என்பதை ஒரு ஜனநாயகசர்க்கார் அறிந்துகொண்டிருக்கவேண்டும். எதையும் கோர்ட்டிகள் செல்லாது என்று தீர்ப்பளித்தபின், புனரா லோசனை செய்வது என்பதை சர்க்கார் வழக்கமாகக் கொண்டிருக்கிறது.

நிர்வாகத்தைப்பற்றி சில நிபந்தனைகள் இருக்கலாம். ஆனால் அரசியல் சட்டத்துக்கு முரணான எதையும் செய்ய சர்க்காருக்குக்கூட அதிகாரமில்லை.

ஜனநாயகம் மற்ற கட்சிகளுக்கும், பிரஜைகளுக்கும் தான் என்றால், தனிநபர் என்ற முறையில் சர்க்கார் ஊழியர்களுக்கும் அது பொருந்தும். சாதாரண கோரிக்கைகளை நிதானமாக ஆராய்வதற்குக்கூட இன்று சர்க்காரால் முடியவில்லை. சர்க்கார் ஊழியர்கள் கட்சிகளை யெல்லாம் கடந்து நிற்பவர்கள். எந்தக் கட்சி பதவிக்கு வந்தாலும் அவர்களுடன் ஒத்துழைக்க வேண்டியவர்கள்; அப்படியே இருந்தும் வருகிறார்கள். ஆனால் அவர்களை எதிர்க் கட்சியைப் போல் பாவித்து, அவர்களுடைய தேச பக்தியையும், அரசாங்க விசுவாசத்தையும் சந்தேகிப்பது மிகவும் வருந்தக்கூடியது.

பழைய பிரிட்டிஷ் சட்டங்களை இன்னமும் மாற்ற முடியாமல் தவிக்கிறார்கள். அவர்கள் விட்டுச்சென்ற அந்த நிர்வாக இயந்திரத்தை அப்படியே சிறிதும் மாற்றாமல் ஓட்டிக்கொண்டிருக்கின்றனர். அதில் சிறு மாறுதல் செய்தால்கூட இயந்திரம் நின்று, நிர்வாகம் ஸ்தம்பித்துவிடுமோ என்று பிதியடைகிறார்கள். ஆனால் 200 வருடங்

களாக அந்த இயந்திரம் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. உள்ளே எத்தனையோ உபகரணங்கள் தேய்ந்து விட்டன; சில உடைந்து பாழாகிவிட்டன. ஒரு நாள் அது திடீரென்று தன் ஆவியை விடத்தான் போகிறது. பிறகு கடவுளாலும் அதை எழுப்ப முடியாது என்று எச்சரிக்கிறோம். அதற்குள் அரசாங்கம் அதைப் பழுதுபார்ப்பதுடன், அதற்குள் என்னதான் இருக்கிறது; அது எப்படி இயங்குகிறது; இன்னும் என்ன சீர்திருத்தம் செய்யலாம் என்பதை பரிசீலனை செய்ய முன் வரவேண்டும்.

பொது ஜனங்களுக்கு நன்மைசெய்யத்தான் தாங்கள் பதவிக்கு வந்தது என்று மேடை அநிர்வெறும் பிரசங்கம் செய்வதால் பிரயோஜனமில்லை. பொது ஜனங்களில் எத்தனையோ வர்க்கத்தினர் இருக்கின்றனர்; எத்தனையோ இனங்கள் இருக்கின்றன. இவர்கள் எல்லாம் சேர்ந்துதான் பொதுஜனமென்றாகிறது. இதை அரசாங்கம் உணர வேண்டும். இவர்களை எல்லாம் ஒரே மட்டத்தில் கொண்டுவர முயற்சி செய்வதால் தான் வீண் குழப்பம் நேரிட்டு, ஆபத்தாக முடிகிறது. ஒவ்வொரு வர்க்கத்திற்கும் அதற்கே உரித்தான குறைகள் உண்டு. அவைகளை அனுதாபத்துடன் கவனிக்க வேண்டும். பொது ஜனங்களில் அவர்களும் ஓர் இனம் என்ற உண்மையை அரசாங்கம் மறப்பதால்தான் அடிக் கடி சீழ்க்கண்ட பதில்கள் வெளிப்படுகின்றன.

“நிதிநிலை சரியாகியில்லை”

“உங்களைவிட மோசமானவர்கள் இல்லையா?”

“கவனிக்கிறேன்; ஆனால் இப்பொழுதல்ல”

“நீங்கள் கேட்டால் அவர்களும் கேட்பார்கள்”

“இப்போது முடியாது”

“பார்க்கலாம்”

“சர்க்கார் தனிப்பட்டவர்கள் ஸ்தாபனமல்ல - போனஸ் கொடுப்பதற்கு”

“அனுதாபப்படுகிறோம்; ஆனால் இப்பொழுது ஒன்றும் செய்வதற்கில்லை”

“சம்பளம் உயர்த்தினால், சினிமாவுக்கும், சிகரெட்டுக்குமாக செலவழிப்பார்கள்”

ஆனால் தேர்தல்வாட்டும் அப்பப்பா! இந்தக் கட்சிகள் முழு நீள விஞ்ஞாபனத்தில் சர்க்கார் ஊழியர்களை எப்படியெல்லாம் கணையேற்றுவதாக பிரகடனப்படுத்துகிறார்கள்.

தேர்தல்கள் பல வரலாம்; ஒரு கட்சி பதவியேற்கலாம்; மாறலாம்; ஆனால் அரசாங்க ஊழியர்கள் நிரந்தரமானவர்கள்; அவர்கள் கோரிக்கைகள் நியாயமானவை. அவைகளை அனுதாபத்துடன் கவனித்தால் பொது ஜனங்களில் ஒரு மத்தியதர வகுப்பை உயர்த்துகிறீர்கள் என்று பொருள். யாரும் குறுக்கே நிற்கமாட்டார்கள், பணம் இல்லை என்பது ஒரு வாதமே ஆகாது. சமூகத்தில் சிலர் குடிப்பதை நிறுத்த சமூகம் முழுவதும் அந்த வருமானத்தைத் தாங்கிக் கொள்ள வில்லையா? எல்லாம் மனமிருந்தால் இடமுண்டு. அஃதில்லையானால் எத்தனை ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களும் அந்த பரிதாபத்துக்குரிய ஊழியர்களை கணையேற்றவியலாது.

மேலே குறிப்பிட்ட அந்த ஒழுக்க விதிகளில் இன்னொரு அபத்தம் மகாவிசித்திரமானது. அதாவது ஒருவர் தன் திறமையை வெளியிட சந்தர்ப்பம் இல்லாமை. ஒரு சர்க்கார் ஊழியர் சிறந்த பாடகரானால், அவர் பொது இடங்களில் பாடக்கூடாது. வீட்டிற்குள் இருந்துகொண்டு எல்லா ஜன்னல்களையும் மூடிக்கொண்டு மெல்லிய குரலில் தன்னுடைய குடும்பத்திற்குள்ளேயே பாடிக்கொள்ள வேண்டும். இதை மீறினால் ஒழுங்கு நடவடிக்கை.

எழுத்தாளர் எழுதக்கூடாது; கலைஞர் தன் திறனை சமூகத்திற்குப் பயன்படுமாறு செய்யக்கூடாது. காரணம் எந்த ஊழியரும் அரசாங்க ஊதியத்தைத் தவிர வேறென்றையும் பெறக்கூடாதாம்; உத்தரவு வாங்கிக்கொண்டு தான் அவைகளில் ஈடுபடலாமாம்; அதுவும் தன் உத்தியோகத்திற்கு குந்தகம் விளையாது என்று மேலதிகாரிகள் உறுதியளித்தால்தான் இந்த அனுமதியும். இது திறமையை அழிப்பது போலாகும்; திறமைக்குத் திரையிடுவதாகும். திறமைக்கு முதலிடம் என்கிறார்கள்; ஆனால் அதனை ஆதரிப்பவர்கள் யார்?

எனக்குத் தெரிந்த நண்பரொருவர் தன் திறனை கல்கத்தா சங்கீத சபையில் வெளிக் காட்டினார். சபையோர் அவருடைய வித்துவத் தைக்கண்டு பாராட்டினார்கள். மற்றொருவர்

அகில இந்திய ரேடியோவில் நாடகத்தில் நடித்தார். இன்னும் ஆயிரக்கணக்கில் புனை பெயரில் பத்திரிகைகளுக்கு விஷயதானம் செய்கிறார்கள். ஏன் இந்த பிற்போக்குநிலைமை? பயங்கொள்ளித் தனம்? இதனால் அவர்களுடைய வேலைகளுக்கு இடையூறு விளையும்!

நீதி மன்றங்கள் ஜனநாயகத்திற்காகவும், சமூக நீதிக்காகவும் பாடுபடவேண்டும் என்று அரசியல் சட்டம் கூறுகிறது. அப்படியானால் சிப்பந்திகளின் ஒழுக்க விதிகள் ஜீவாதார உரிமைகளுக்கு முரணானவை; அபிப்பிராயம் வெளியிடும் சுதந்திரம் மறுக்கப்படுகிறது; தங்கள் திறமையை வெளியிடுவதில் தடை; குறைகள் பொதுவாக எடுத்துரைப்பதற்கும், சங்க அமைப்பில் ஒடுக்கப்பட்டுள்ள சிறை வாழ்க்கைப்போன்ற நிலைமை;

ஜய்வு நேரங்களை சமூகத்திற்கு உழைப்பதில் குறுக்கிடு; சர்க்கார் ஊழியர்கள் உத்தியோகத்தில் இருந்துகொண்டே மேல் படிப்புக்கு வசதியின்மை; ஆகிய இவைகளுக்காகவும், இன்னும் பொருளாதாரக் குறைகளை அறிய தனி ஒரு ஹைக்கோர்ட் நீதிபதியின் அந்தஸ்திற்குக்குறை யாத ஒரு பாரபட்சமற்ற டிரிப்யூனலை அமைக்கவும் நாம் தக்க முயற்சிகள் செய்யவேண்டும்.

நீதி ஸ்தலத்திற்கு அழைப்பது அடாது என்றால் ஜனநாயகமும், நீதியும் உரிமைகளும் பறிபோகும். இனி காலந்தாழ்த்துவது தற் கொலைக்கொப்பாகும். போராடிதான் உரிமைகள் பெறமுடியும்; யாரும் தரும் சாக்கல்ல அது. இதற்கு வேண்டிய எல்லா உதவிகளையும் மத்திய சங்கத்திற்கு அளிக்க நாம் தயங்கக் கூடாது.

41-வது பக்கத்திலுள்ள வினாக்களுக்கு :

விடைகள்.

1. டிசம்பர் 1946.
2. செப்டம்பர், அக்டோபர் 1953.
3. பிரயாண முடிவான தேதியிலிருந்து 6 மாதத்திற்குள்.
4. G. O. No 144 Fin. D/ 18-1-'51.
5. இல்லை.
6. ஒவ்வொரு மாதமும் உள்ள தொகைக்கு 1/5 சதவிகிதம். சந்தாதாரர்களைச் சேருகிறது.

7. கோயம்புத்தூர். 32-வது மகாநாடு.
8. வீடிருந்து சேதமானவர்களுக்கு வட்டி விகிதம் கிடையாது.
9. வேலை.
10. G. O. No. Mis. 1316 Public General (B) D/ 31-5-1948.

T. 1270.

தஞ்சாவூர் கோவாபரேடிவ் சங்கீத வாத்தியங்கள் உற்பத்தி & விற்பனை சங்கம் (லிமிடெட்)

தெற்குவிதி, தஞ்சாவூர்.

சங்கீத வித்வான்களுக்கும், சங்கீத பயிற்சி பெறுபவர்களுக்கும் உகந்த முறையில் வீணை, தம்பூரா, கோட் வாத்தியம், பிடிஸ், மிருதங்கம், டோலக், கஞ்சிரா, புல்லாங்குழல், மோர்சிங், தபேலா, தவுல், நாதசுரம், பியாண்டு செட், ஜாலர், ஹார்மோனியம், சுதிப்பெட்டி முதலிய வாத்தியங்களும் அந்தந்த வாத்தியங்களுக்கு வேண்டிய சில்லரைசாமான்கள் பூராவும், தென்னாட்டில் கலையில் சிறந்த தஞ்சாவூர் நகராச தாம்பாளம், டம்ளர், ஜாடி, கின்னம், சொம்பு, பொடி டப்பி, முதலியவைகளை பித்தளை, செம்பு, வெள்ளி, தங்கம், முதலிய உலோகங்களிலும், பூனைக்குரிய தஞ்சாவூர் சுவாமி படங்கள், கூட்டுறவு முறையில் சிறந்த கைத்தொழிலாளர்களைக்கொண்டு (சாஸ்திரீகமாக) தற்கால நாகரீகத்திற்கேற்றவாறு பல சைஸ்களில் குறைந்த விலையில் உத்தரவாதத்துடன் கிடைக்குமிடம்:—

★ தஞ்சையில் இது ஒன்றுதான்! ★

பழைய வாத்தியங்களை குறைந்த சார்ஜில் ரிப்பேர் செய்துகொடுக்கப்படும்.

P. சொக்கலிங்கப் பத்தூர், பிரசிடெண்ட்.

"THE CLOCK STRUCK ELEVEN!"

[R. MEENAXI.]

ARDENT as a Social worker, able as a Parliamentarian, and above all charming as a woman, there was little wonder that Kumari Janaki was immensely popular in the District with thousands of worshippers at the altar. Young women envied her for her beauty. Politicians were jealous of her popularity. Her fiery eloquence for the cause of women put to shame noted public speakers. But her proudest possession was—just make a guess.....her stenographer Mani.

Mani was indeed a gem. Smart and handsome, his very presence infused courage and confidence to Kumari Janaki. She did not know her good luck and her capacity for sound judgement when among hundreds of candidates she selected him. The look of difference in his face, the expression of dog-like loyalty, the demeneour that suggested unquestioning obedience, all combined, impressed her and she made her choice.

The pair were inseparable. Kumari Janaki giving a party? You could see Mani at the door immaculately dressed and in his best form welcoming the guests smiling like sunshine. Kumari Janaki making a speech on Family Planning? Trust Mani for taking down notes verbatim to the venation of reporters who omit the important details. Mani answered phone calls, gave suitable replies, granted and refused interviews on behalf of his employer and in short, was an invaluable asset.

But Kumari Janaki was careful to keep her distance. Not that Mani did

not know his place or took advantage of the privileges extended to him. When all was said and done, Mani was just a petty Clerk, a stenographer, a dependant. He should not be allowed to be conceited, or to get an impression that he was indispensable. It was this attitude of hers that kept Mani in the same status. Kumari Janaki did not care to give him a rise in the salary.

But Mani continued to be loyal. Businessmen tried to entice him. Editors of News Papers tried to lure him. He refused their offers gently but firmly.

Five years passed. The partnership between Kumari Janaki and Mani was had so far been a complete success. Indeed the people in the town began to regard it as a settled one. But something did happen which shook the partnership to its foundation.

Kumari Janaki was at the Railway Station to see her sister Vanaja off. Of course, Mani was close by. The train was about to start and Mani was conversing with the salesman at the book-stall. "How handsome he is!" exclaimed Vanaja. "The girl he marries is a lucky one".

"Handsome! who?" asked Kumari Janaki. "Why, your Secretary Mani. He looks splendid!"

The train started. Her sister's words started a train of thoughts in her mind. "Handsome, why? Of course he is, curious I never thought of it before".

Her long gaze embarrassed Mani but he immediately recovered his poise and talked about the latest work of Pearl S. Buck.

It was late at night. The clock struck eleven. Kumari Janaki had just finished dictating an essay on "The future status of Women". Mani rose to go.

"Mani" The words trembled in her mouth. Sometime later, Mani left her room aghast at what had happened.

Next morning to Kumari Janaki, the whole incident looked like a dream. "But it is not a dream", She muttered "I had been a fool and lost my head. How can I get on with him after this? He is a precious Secretary. But I will have to send him out".

There were tears in her eyes. There was a knock at the door. She composed herself and said "come in".

It was Mani. His face wore the same expression of loyalty and obedience. "Madam, The Editor Blaze" rang up and asked whether Madam can preside over a benefit performance on Sunday next. I told him that madam regrets her inability to accept the engagement as she has to preside over the Nurses' Conference at Poona.

In his whole appearance, there was not the slightest trace to suggest that their relationship had been at any time other than that of an employer and an employee.

"That is alright Mani" she said. She looked greatly relieved. There was no need to send him out. Never by word or gesture, would he reveal her one solitary lapse. "LOYALTY! THY NAME IS CLERK!"

ESTD.

1915.

புகழ்பெற்ற

பிரமா புகையிலை

கடந்த 40 ஆண்டுகளாக இந்தியாவின் எல்லா பாகங்களிலும் உள்ள புகையிலை அபிமானிகளின் ஏகோபித்த ஆதரவை பெற்று புகழுடன் விளங்குவது பிரமா புகையிலை ஒன்றுதான். அசல் சிவபுரி புகையிலையைக்கொண்டு இயற்கையான முறையில் தயார் செய்யப்படுகிறது. ஒருமுறை உபயோகித்தால் இதன் மேன்மையை என்றுமே மறக்க முடியாது.

தயாரிப்பவர்கள்:

A. N. இரத்தினம் & Co.,

திருவாரூர்.

நினைப்பும் நிலையும்.

(By S. Amirthalingam, Collectorate, Tanjore.)

கடிகாரத்தில் மணி கணீரென்று எட்டு அடிக்க ஆரம்பிக்கிறது. மணிச்சத்தம் சோமு வின் சொகுசான தூக்கத்தைக் கலைக்கவே உடம்பை முறித்துக்கொண்டு உட்காருகிறான் படுக்கையில் “டேய் சோமு பள்ளிக்கூடம் வல்லியாடா” என்ற குரல் வாசற்புறமிருந்து வரவே, அட பழியே அதற்குள்ளவாடா பள்ளிக் கூடத்திற்கு கிளம்பிட்ட சுந்தர், உள்ளே வந்து உட்காருடா, நானும் வந்துவிட்டேன் என்றான் சோமு, கண்ணைக் கசக்கிக்கொண்டே “வந்து தொலைடா சீக்கிரம் நான் உன்னை வந்து கூப்பிட வந்தேனே” என்று சொல்லிக்கொண்டே உட்கார்ந்தான் திண்ணையில் சுந்தர். ஏண்டா சுந்தர் இன்னைக்கு முதல் பிரியடு வாத்தியார் லீவாண்டா அவருக்கு பதில் டிராங்கிமாஸ்டர் தானேடா வருவாரு அதனால்தான் மெதுவாய்ப் போகலாம்னு இருக்கேன்; யார் இருந்தாலென்ன யார் போனால் என்னடா நம்ம டயத்துக்குள்ள போகனுமல்லவாடா, நீ நல்லநாளையே நாழிப் பார்க்கிறவன் அதிலே வகுப்பு வாத்தியார் வேறே லீவுண்ணு சொல்லவாவேணும்! அட்டே நான் சீக்கிரம் வந்துட்டேன்டா என்று சொல்லி கொல்லக் கிணற்றிலேயே பல்லைத் தீய்த்துக் கொண்டு சாதம் போடம்மா சீக்கிரம் என்று சமயலறைக்குள் றுழைந்தான் சோமு. பார்வதி சாப்பாடு போட்டு சோமு சாப்பிடுவருவதற்குள் பள்ளிக்கூட நேரமான மணி ஒன்பதும் அடித்து விட்டது. சோமு சொக்காய் போட்டுக்கொண்டு சுந்தருடன் வழி நடந்து வகுப்புக்குள் றுழை வதற்குள் 9½ மணியும் ஆகிவிட்டது. வகுப்பிற் குள் றுழைந்ததும் இருவர் முகத்திலும் எதைபோ பறிகொடுத்தவர்கள்போல ஏமாற்றம் பிரதிபலித்தது.

“ஏண்டா நீங்கள் இருவரும் லேட்” என்றார் வகுப்பு வாத்தியார் கறார் கனகசபை உடையார். சுந்தர் சோமைப்போல் வழக்கமாக வகுப்புக்கு லேட்டாக வருபவனல்ல, அதனால் அவன் ஒன்றும் சொல்லத் தோன்றாதவனாய் மௌனம் சாதித்தான். முதல்நாள் லீவு கிடைத் ததை மறுநாட் காலையிலே காண்சல் செய்து

கறார் கனகசபை உடையார் வகுப்புக்கு வழக்கம் போல் வருவார் என்று சோமுவுக்குத்தான் சோசியமா தெரியும்? எப்போதும்போல் “எங்களுக்கு வீட்டில் லேட்டாய்ப் போச்சு சார்” என்று சுந்தரையும் சேர்த்து தந்திரமாய் சொல்லி வைத்தான் சோமு. அது எனக்குத் ‘தெரியுது அதுதான் ஏன் என்று கேட்கிறேன், ஏறுங்கடா பெஞ்சமேல் இருவரும்’ என்று சொல்லிக்கொண்டே பன்றியோடு சேர்ந்தா கன்றும் கெடும் என்று சுந்தரைப்பார்த்து முணு முணுத்தார் உடையார். சோமுவிற்கு சுந்தரைப் போல் பெஞ்சமேல் ஏறி நிற்பது புதிய பாட மல்ல, அந்தப் பாடத்தில் பரீட்சை மாத்திரம் வைத்தால் அதில் சோமுதான் முதல் மார்க்கு வாங்குவான். சுந்தர் பிழையை உணர்ந்தவனாய் பொறுமையுடன் நின்றான் பெஞ்சமேல். சோமுவைப் பள்ளிக்கு உவமையாக்கிக் கூறியதை பொறுக்கச் சகிக்காத சுந்தர் அன்று மாலையி லேயே சோமுவை அருகில் அழைத்து “இன்று முதல் நீ என்னுடன் பள்ளிக்கூடம் போய் என் னுடனே வீடு திரும்பவேண்டும் பாடங்களையும் என் பக்கத்தில் உட்கார்ந்தே அன்றாடம் படிக்க வும் வேண்டும் என்று கண்டிப்பான கட்டளை யிட்டான். அன்று முதல் சோமு சுந்தர் சொல்லியபடி கேட்டு S. S. L. C. பரீட்சை யிலும் சுந்தரின் உதவியால் தந்திரமாய்த் தேறினான்.

சோமுவின் தகப்பனர் சித்தாய்மூரில் சிறிய மிராசுகார்களில் ஒருவரான சிவநேச ஓதுவார். அவர் தன்னால் இயலாது என்று அறிந்தது ஒரு புறமிருக்க சோமுவை மேல்ப் படிப்புக்கு வாயக் கில்லாதவன் என்று சொல்லி திருச்சியில் இருந்த தற்கை புருஷன் தங்கவேல்ப் பிள்ளையிடம் வேலை தேடிக் கொடுக்கும்படி வினைய மாய் அனுப்பி வைத்தார். சுந்தர் S. S. L. C. யில் முதல்த்தாக்கில் பாஸ் செய்திருந்ததால் அவன் தகப்பனர் கர்த்தப்பிள்ளை சிதம்பரத்தில் இருந்த தன் தம்பி குஞ்சு ஓதுவார் வீட்டில் சுந்தர் இருந்து அண்ணாமலை நகர் காலேஜில் கணய மாய்ப் படிக்க ஆவன செய்தார். சோமுவின்

மாமா தங்கவேல் பிள்ளை தபால் இலாக்கா சூப்பிரண்டென்ட் ஆகையால் தபால் இலாக்கா வில் குமாஸ்தா வேலை சோமுவுக்குத்தானே கிடைக்கிறது. தங்கவேல் பிள்ளை தன்னுடைய ஒரே பெண் காழுவும் பருவமடைந்திருந்தமை யால் சோமுவுக்கே கல்யாணம் செய்துகொடுத்து மருமகனாகவும் ஆக்கிக்கொண்டார். சுந்தரும் B. A., பாஸ் செய்து விடுகிறார். சுந்தர் B. A., பாஸ் செய்ததைக் கேள்விப்பட்ட சோமு தபால் இலாக்காவிற்கு வா முயற்சி செய்யும்படியும் தன்னுடைய உதவியைச் செய்வதா யும் பிற்காலத்தில் பெரிய பொறுப்பை வகிக்க வாய்ப்பு உடையவர் என்றும் வாயாப் புகழ்ந்து வரைந்தான் கடிதம் சுந்தருக்கு சோமு எழுதி யதை மனசாடி மகிழ்ந்த சுந்தர் தகப்பனரிடம் காண்பிக்கவே அவர் ஆவேசங்கொண்டவர்போல சோம்பேரிகளுக்கடா தபால் இலாக்கா நீயுமா அங்கே போவது? நீ சர்வீஸ் கமிஷன் பாஸ் செய்து ரெவினியூ இலாக்காவிற்கு போப்பா” என்றார். சுந்தரும் தன் தகப்பனரின் இஷ்டப் படியே சர்வீஸ் கமிஷன் பாஸ் செய்து பட்டுக் கோட்டை தாலுக்கா ஆபீஸில் பட்டா மாறுதல் குமாஸ்தாவாகப் பதவியும் ஏற்றார். சுந்தர்

B. A., படித்ததையும் வேலை கிடைத்ததையும் அறிந்த சுந்தரப்பாடி ஜமீன்தார் முருகப்பிள்ளை தன் மூத்த பெண் சௌபாக்கியவதி சௌந் திரத்தை சுந்தருக்குத் தன் வீட்டிலேயே கலியாணம் செய்து அனுப்ப முடிவு செய்திருப் பதைக் கந்தப் பிள்ளைக்குத் தெரிவித்தார். ஜமீன்தாரே வலிய வரும்பொழுது கந்தப் பிள்ளையா இசையமாட்டார். மகனைக்கூட கேட் காமல் சரி சொல்லிவிட்டார். நல்ல நாளில் நடந் தேறியது கலியாணம் ஜமீன்தார் வீட்டிலேயே. சுந்தர் ஹோட்டல் சாப்பாட்டிற்கு முழுக்குப் போட்டுவிட்டு புதுக்குடித்தனம் ஆரம்பமாகி விட்டுச் சாப்பாடு கிடைக்கிறது.

சுந்தர் வேலையில் சமர்த்தன். ஆகவே ஆபீஸில் இயலாத கிளார்க்குகள் வேலைகளெல் லாம் இவர் தலையில் சமத்தப்பட்டன. புது மாப்பிள்ளையான சுந்தர் பொழுது விடிந்து 7 மணிக்குக் கச்சேரிக்குச் சென்றால் இரவு 10 மணிக்கும் மனநிம்மதியில்லாது விடு திரும்பு வார். நாளடைவில் கவலை இன்னதென்று அறியாதிருந்த பெரிய இடத்துப் பெண் சௌந் திரமும் கவலையின் எல்லையைக் கடந்துவிடுகிறாள் சுந்தரின் சொற்ப சம்பளம் குடும்பச் சிலவிற்கே துண்டு விழும்பொழுது மாமனார் வீட்டிற்கு போக வரவா இயலும்? இயலாதுபோகவே சுந்தரின் கௌரவம் அம்பலமாகிறது. இவ்வாறு வருஷங்கள் 15 ஓடிமறையவே சுந்தர் 3 பிள்ளை களுக்கும், 3 பெண்களுக்கும் தகப்பனராகக் காட்சியளிக்கிறார். வாங்கும் சம்பளம் வயிறு நிறைய சாப்பிடுவதற்கே இயலாமல் வறுமையில் தலை சிறந்து விட்டிற்குச் சென்றால் குடும்பத் தொல்லையும், கச்சேரிக்குச் சென்றால் வேலைப் பளுவும், வெளியில் சென்றால் கடன்காரர்கள் கண்டிப்பும் காணச்சகியாதவராய் சுந்தரின் யௌ வனப் பருவத்தின் வளர்ச்சி குன்றி, தளர்ச்சி ஒங்கி, வறுமை பொங்கி, பெருமை குன்றி, உரு வம் நீண்டு உடல் சிறுத்து, நிறம் கறுத்து, நிரா முற்றிக் காட்சியளித்தார் சுந்தர். பட்டுக் கோட்டையில் பல வருஷங்கள் கழித்தமையால் தஞ்சை தாலுக்காபிஸிற்குத் தானே மாற்றிக் கொண்டார். கோட்டையில் உள்ள கோட்சேசந் தில் 8-ம் நம்பர் மொட்டை மாடி வீட்டில் பாதி வீட்டைப் பதினைந்து ரூபாய் வாடகைக்குப்பேசி குடும்பத்துடன் குடியும் வந்துசேர்ந்தார்.

நாடு சுதந்திரமடைந்து நம்மை நாமேயாண்டு கொள்ள நல்ல காலமும் வந்தது. சோமு-வேலை பார்த்த தபால் இலாக்காவிற்கு தபால் இலாக்கா

RAMAN

COFFEE POWDER

100% PURE & FRESH

ராமன் காப்பி

கலப்பில்லாத சுத்தமான
உயர்தர காப்பித்துள்களுக்கும்

உயர் ரக

காப்பிக்கொட்டைகளுக்கும்
நம்பிக்கையான இடம்.

ராமன் காப்பி மார்ட்,

ரயில்வே ஸ்டேஷன் ரோடு,

தஞ்சாவூர்.

செய்யவில்லையாப்பா! ஏன் ஒன்றும்செய்யவில்லை யம்மா? சர்க்கார் சிப்பந்திகளின் நடப்பு விதிகள் முடுக்கப்பட்டு புது உத்தரவாய் பதித்து வைத்தனர் என்றார் இப்படித்தான் சம்பளக் குறைவும் கண்டிப்புக்கடுமையும் ஆகிவருகிறது. இப்படியே இருந்தால் நம் பாக்கி நாளை எப்படியப்பா கழிப்பது? அதைப்பற்றிச் சிந்திக்க அவகாசமே இல்லையம்மா? நீ இந்தக் கேள்விகளை எல்லாம் என்னைக் கேட்பதில் என்னம்மா பயன். பிறகு யாரைக் கேட்பது. அசெம்பிளியில் கேட்க வேண்டிய அவசரக் கேள்விகளம்மா, அப்படியானால் யாரப்பா கேட்பது. அதுதான் என்னுடைய கேள்வியும் என்றபடியே நாழியாகி விட்டது, நீ போய் படம்மா என்று. பங்கஜம் படுக்கைக்குச் சென்றும் வெகுநேரம் தூக்கம் வராமல் பிறகு கண்அயர்ந்தாள். பங்கஜம் கேட்ட பலவித கேள்விகளும் சுந்தரின் நெஞ்சைத் துளைத்தேவிட்டன.

மறுநாள் பொங்கல் லீவானதால் கச்சேரிக்கு வழக்கம்போல் செல்லாது அழுத குழந்தையை அழைத்துக்கொண்டு மொட்டை மாடிக்குச் சென்றார். சுந்தர் அடுத்த வீட்டு ஜன்னல் கதவு திறந்திருந்ததால் உள்ளே மாட்டி யிருந்த போட்டோ ஒன்று சுந்தரைத் தன் வயப் படுத்தியது. அதில் கண்ட கட்டிடம் அவர் படித்த ஹைஸ்கூலின் முகப்பு ஆகையால் சுந்தர் தன் சொந்தக் கண்ணையும் நம்பாதவராய் செளந்தரத்தைக் கூப்பிட்டு மூக்குக்கண்ணாடி தருவித்து உற்றுப் பார்த்ததும் உண்மை விளங்கியது. அந்தப் படம் தான் சோம்பேரி சோமுவுடன் தனியாய் நின்று எடுத்தது என்று ஞாபகம் வந்தது. அப்பொழுதும் தூங்கிக் கொண்டிருந்த அடுத்த வீட்டு போஸ்ட்மாஸ்டர் தூக்கம் கலைந்து ஜன்னலுக்கு மேலிருந்த நிலைக்கண்ணாடியைப் போய் பார்க்கவே அடுத்த வீட்டுக்காரர் தன் பக்கத்தில் இருக்கும் போட்டோவைப் பார்ப்பது தெரிந்தது சோமு தபால் இலாக்காவில் இருப்பது ஞாபகத்திற்கு வரவே சுந்தர் தன்னை மறந்து வாயில் வந்தபடியே டேய் சோமு என்றார். போஸ்ட் மாஸ்டர் புரியாதவராய் சுந்தரின் குரலைக் கேட்டதும் ஊடிதுடித்து தன்னையறியாது தாண்டிக் குதித்து அடுத்த வீட்டு மாடிக்கு அவசரமாய் ஓடினார். சுந்தரைப் பார்த்து அடையாளம் அறிய இயலாதவராய் என் சுந்தரா நீங்கள் என்றார் சோமு. சுந்தரின் கண்கள் கலங்க நா குழற ஆம் என்பதற்கு அடையாளமாக அசைந்தது தலைமாதிரம். சுந்தரைக்கட்டி சோமு தழுவு

கூடச்சென்ற காழு செளந்தரத்தை அழைத்து சோகக்குரலுடன் ஆறுதல் கூறினார். சோமு சுந்தரைப் பார்த்து உங்களை நான் இந்த நிலையில் காண்கின்றேனே என்று கண்ணீர் வழித்தார். அதற்கு சுந்தர் இல்லை சார், என் நண்பன் நீங்க ளாவது நல்ல நிலைமையில் இருப்பதைக் காண கொடுத்துவைத்தேனே என்றார். என்னை நீங்கள் என்றும்போல் சோமு என்று அழைப்பதைத் தான் விரும்புகிறேன் என்று சொல்லி உங்களின் இந்த நிலைக்கு யார் காரணம் என்று வினவ, யாரைக் காரணமாகச் சொல்லுவது என்னையே தான் நான் சொல்லிக்கொள்ளவேண்டும். என்றார் சுந்தர். அதற்கு சோமு உங்கள் உதவியால் நான் இவ்வாறு ஆனேன் என்று நன்றி கூறியதோடு எங்கள் தபால் இலாக்காவும் கொஞ்ச காலத்திற்கு முன் உங்கள் இலாக்காவை விடக் கேவலமாகத் தான் இருந்தது என்றும் பின்னர் எங்கள் சங்கத்தின் சலியா உழைப்பால் எங்கள் சங்கடங்களைக் களைந்தோம். இன்றும் மேலும் ஆவனசெய்ய ஆராய்ந்து வருகிறோம். ஆனால் உங்கள் N. G. O. சங்கமோ உயர்வு தாழ்வுடன் உதயமாகி உச்ச சங்கானத்தையும் அதிலே பெற்று, ஒற்றுமைக் குறையும், உண்மை உழைப்பாளர்கள் சிலருடனும் உழைப்பின் உயர்வை உணரமாட்டாதவர், உண்மை உழைப்பாளர்கள் ஒதுக்கப்படுவதால் சங்கத்தின் குறிக்கோளை சர்க்காருக்குச் சரியாய்ச் சொல்ல சமயங்கள் வாய்த்தது ஒரு சிலவாயிற்று. அதனால் அரசியலாரும் அறியவேண்டிய அளவு உங்கள் அவல நிலையை அறிந்தவர். அறிந்தாலும் ஆவனசெய்ய அலட்சியம் செய்துள்ளர். ஆகையால் என்று உங்கள் சங்கம் உயர்வு தாழ்வை உண்மையாய் நீக்கி ஒற்றுமை பெருக்கி கட்டளை புரிந்து, கடமை உணர்ச்சியும் கண்யமும் ஒங்க, எல்லோரும் ஓர் குலம், எல்லோரும் ஓர் இனம், எல்லோரும் ஓர் குடும்பம் என்றிருப்பதை எழுத்துடன் நில்லாது செயலில் செலுத்தி உழைப்பின் உயர்வை உண்மையாய் அறிந்து, உண்மைத் தலைமையும் உண்டாகுமானால் உங்கள் இன்றைய சங்கட நிலைமைகள் ஒரு சில நாட்களில் ஓட்டிட முடியுமே! என்று உருக்கமாக உரைத்தார். சங்கத்திற்குச் சந்தாகுட கொடுத்தறியாத சுந்தர் சோமுவின சொல்லைச் சொல்படிக்கேட்க அங்கத்தினர் ஆக அன்றே சேர்ந்தார். சோமுவும் சுந்தரும், சுந்தர் B. A. பாஸ் செய்தபொழுது அவர்கள் நினைத்ததையும், சுந்தர் இருக்கும் எளிய நிலையையும் எண்ணி எண்ணி கண்ணீர் வழித்தனர்.

திருந்திய மனது.

“சீரான்”

என்னை எட்டு மணிக்குள்ளாக ஆபீஸிற்கு அனுப்ப வேண்டும் என்ற நிர்ப்பந்தத்தால் உற் தப்பட்ட எனது மனைவி அவசர அவசரமாக சமையல் வேலையைக் கவனித்துக்கொண்டிருந் தாள். சரியான போஷாக்கு இல்லாத காரணத் தால் உடலெல்லாம் சிங்கால் அவஸ்தைப்பட்டுக் கொண்டிருந்த எனது மகன் பாலு விரிட்டு அழுதுகொண்டிருந்தான். அடிக்கடி அவனைக் கவனித்துக்கொண்டதோடு காரியத்திலும் கண்ணுயிருந்தாள் என் மனைவி. ஏழை என். ஜி. ஒ. ஆகிய எனக்கு வாழ்க்கைப்பட்டிருந்த அவளுக்கு இத்தகைய துன்பங்களெல்லாம் பழக் கப்பட்டிருந்தது. தாயின் அரவணைப்புக்காக ஏங்கி ஏங்கி அழும் அப்பச்சிளங்குழந்தை, எனது சமாதான வார்த்தைகளுக்கும் சிஷ்நுஷ் களுக்கும் எங்கே கட்டுப்பாடுப்போகிறது. என்னைச் சூழ்ந்திருந்த அமைதியற்ற நிலையிலும், இரண்டரை கொடுத்து வாங்கிவிட்டோமே என்ற காரணத்தினால் கட்டிலின்மேல் ஏறியப்பட்டுக் கிடந்த செய்தித் தாளைப் பிரித்து படிப்பதாகப் பாவனை செய்தேன். அன்றாடம் விரிந்து பரந்து வரும் எண்ணற்ற துன்ப நினைவுகளிலே சிக் குண்டு சுழலும் என் மனம் எங்கே செய்தித் தாளில் பதியப்போகிறது? குழந்தையின் அழுகையினால் எழும் பின்னணி கீதம் என் இதய வீணையிலே சோகக் கீதத்தைக் கணத்திற்குக் கணம் பெருக்கிக்கொண்டே இருக்கிறது. செய்தித் தாளில் கருப்பு மையால் அச்சடிக்கப்பட்ட எழுத்துக்கள் ஏதோ சாரி சாரியாகச் சித்தெறும் புக் கூட்டங்கள் ஊர்ந்து செல்வது போன்று, என் கண்களுக்குப் புலப்பட்டனவே அன்றி, செய்திகள் என் மனத்தில் பதியவே இல்லை. ஆனால், செய்தித் தாளின் ஒரு மூலையிலே இடம் பெற்றிருந்த அந்தச் செய்தி, என் உணர்வு நரம் புகளை ஒரு சுண்டுச் சுண்டி இழுத்தது. மின் சாரம் போன்று, என் மூளையைத் தாக்கிய செய்தி, வெறும் அச்சடிக்கப்பட்ட எழுத்துக்கள் அல்ல. அளவிட முடியாத கட்டுப்பாடுகளுக்கு உள்ளாகி செக்கு மாடுகளைப்போல் உழைத்து உழைத்து ஓடாதித் தன் உரிமைக்குரலை உயர்த்த முடியாமல் ஊமையாகிக் கிடக்கும் கஜப் பதவியில்லாத அரசாங்கச் சிப்பந்திகளுக்கு, அதே இனத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர், தனது இரத்தத் தால் எழுதிய சவால் என்றே தோன்றியது.

அந்தச் செய்தியை நீங்களும் படியுங்கள்:—

ஒரு என். ஜி. ஒ. வின் தற்கொலை.

கடலூர்.
16-10-53.

இன்று இரவு...மணிக்கு இந்தோ லிலோன் எக்ஸ்பிரஸில் விழுந்து 25 வயதான ஒரு இளைஞர் தற்கொலை செய்துகொண்டார். அவரது சட்டைப் பையில் இருந்த கடிதத்தில் அவர் எழுதியிருந்ததாவது: “நான் ஒரு என். ஜி. ஒ. என்னுடைய அலுவலகத்தில் நாளுக்கு நாள் எல்லையில்லாமல், பெருகிவரும் வேலைக் கொடுமையின் காரணமாகவும் அலுவலகத்தில் எனக்கு ஏற்பட்ட நிர்ப்பந்தத்தின் காரணமாகவும் நான் தற்கொலை செய்துகொள்ள நேர்ந்தது”. உடல் பரிசீலனைக்காக மருத்துவ நிலையத்திற்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டது.

இந்தச் செய்தி உங்கள் இரத்தத்தைக் கொதிக்கச் செய்யவில்லையா? கொடுமைகளுக்குள்ளான உங்கள் சகோதரன் ஒருவன் அவைகளினின்று விடுபட வழியில்லாமல் உயிரை மாய்த்துக்கொண்டான் என்ற பயங்கரமான செய்தி உங்கள் உள்ளத்தைத் தொடவில்லையா?

என் கைகளில் இருந்த செய்தித்தாள் நழுவி கீழே விழுந்தது. என் கண்களிலிருந்து பொலபொலவென்று கண்ணீர்த்துளிகள் உதிர்ந்தன. குழந்தையைக் கவனிப்பதற்காக தாழ்வாரத்திற்கு வந்த எனது மனைவி என் நிலையைக் கண்டு கேள்விக்குறியானாள். என்ன நேர்ந்தது என்று கேட்பதற்காக அவளுடைய உதடுகள் பிரிந்தன. நான் மௌனமாகக் கீழே கிடந்த செய்தித் தாளைச் சுட்டிக் காட்டினேன். உறுதியான என் உள்ளத்தையே உருக்கிவிட்ட அச் செய்தி அவளது உள்ளத்தைமட்டும் உருக்காமலா விட்டுவிடும்.

சரியான மருந்துகள் கொடுக்க வழியற்றுப் போய்விட்டதால், உயிருக்கு எமனுடன் மன்றாடிக்கொண்டிருக்கும் பாலுவை எல்லையற்ற தாய்மை அன்புடன் வாரியெடுத்து மார்புடன் அணைத்துக்கொண்டாள். மடையுடைந்த வெள்ளமென அவள் கண்களிலிருந்து வழிந்த நீர் பாலுவின் உடலை நனைத்தது. அவள் என்னைப் பார்த்த பார்வை, “இப்பால் மணம் மாறாத

பச்சினம் குழந்தை மறவியின் கையிலிருந்து விடுபட வழியில்லையா? கடைசி வரையிலும் துன்பத்திலேயே சுழன்று மண்ணுடன் மண்ணாகி விட்ட அந்த என். ஜி. ஓ. வைப்போன்று இவனுடைய துன்பங்களுக்கும் விமோசனமில்லாமல் போய்விடுமா?" என்ற தோரணையில் இருந்தது.

என்னுடைய இளக்கிடந்த மனது கொஞ்சம் கொஞ்சமாக இறுக ஆரம்பித்தது. என்னுடைய மனதில் எழுந்த கண் மண் தெரியாத புயல் ஓய்ந்து ஒரு சீரான நிலைக்கு வந்தது. அது இவனுடைய பிரதிபலிப்பு என் முகத்திலும் தோன்றியிருக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் அவன் கண்ணீர் உகுப்பதை நிறுத்திவிட்டு, நான் என்ன முடிவிற்கு வந்திருக்கிறேன் என்று தெரிந்து கொள்ளும் ஆவலால் உந்தப்பட்டு என் முகத்தை ஆவலுடன் பார்த்துக்கொண்டிருப்பாளா?

“லக்ஷ்மி, நீ இந்தச் செய்தியைப் படித்த உடனே மன உறுதி தளர்ந்து, நமது துன்பத்திற்கும் முடிவு வராமலே நம் வாழ்வும் முடிந்து விடுமோ என்று எண்ணமிடத் தொடங்கிவிட்டாய். ஆனால், நான் அவ்வாறான முடிவுக்கு வரவில்லை. நான் என்னையும் என் குடும்பத்தையும் மட்டும் தனியாகப் பிரித்துப் பார்க்க விரும்பவில்லை. இந்தச் செய்தி ஒன்றுதானா? இன்னும் எத்தனை எத்தனை பயங்கரமான செய்திகள் நம் கண்களிலேயே படாமல் போயிருக்கலாம். இன்னும் எத்தனை எத்தனை சகோதரர்களின் வாழ்க்கை ஒளியிழந்து இருண்டுபோயிருக்கலாம் எத்தனை எத்தனை என் ஜி. ஓ. க்களின் சகோதரிகள் மண வாழ்க்கைக்காக ஏங்கிக் கிடக்கலாம். எத்தனை எத்தனை என். ஜி. ஓ. க்களின் மனைவிமார்கள் தங்களுடைய கண்மணிகளான குழந்தைகளைக் காப்பாற்ற முடியாத நிலையிலிருக்கலாம். தனிப்பட்ட நம்முடைய இன்பமும், துன்பமும்

தானா பெரிது. செல்லரித்துவிட்ட என். ஜி. ஓ. க்களின் குடும்பங்களைச் சீர் செய்ய வேண்டாமா? கூட்டு முயற்சியிலே ஆகாத காரியங்கள் உண்டா? என்னுடைய வாழ்க்கையையே இதற்காகப் பணயம் வைக்க உறுதி பூண்டுவிட்டேன். என்னுடைய மகன் ஒருவன் இறந்துகொண்டு இருக்கிறானே என்பதற்காக நீ வருந்தாதே! அதோ! எண்ணற்ற குழந்தைகள், வறுமையின் இருப்புக் கைகளிலே சிக்கி மாணத்தின் திறந்த வாயிலே நோக்கி மெதுவாக ஊர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. அவைகளின் துன்பங்களுக்காகவும் வருந்து, என். ஜி. ஓ. மனைவிகள் சங்கத்தை உறுதிப்படுத்து இன்றே அல்லது என்றே வெற்றி நமக்குத்தான்”. உணர்ச்சி வசத்தால் பேசிக்கொண்டே சென்ற என்னை நோக்கியபடியே சிலைபோல் நின்றகொண்டிருந்தாள், என் மனைவி. அங்கு நிலவிய சூழ்நிலையை உணர்ந்த என் பெற்றுகரிய செல்வம் பாலுக்கட அழுவதை நிறுத்திவிட்டான்.

“சாப்பாடு தயாராகிவிட்டது, சாப்பிட்டு விட்டு ஆபீஸிற்குப் போகலாமே” என்று கூறிய என் மனைவியிடம், “நான் ஆபீஸிற்குப் போக வில்லை. சங்கத்திற்குப் போகிறேன்” என்று கூறினேன். அப்பொழுது அவள் என்னைப் பார்த்த பார்வை “சங்கத்தால் என்ன செய்து விடமுடியும், ஒரு பெரிய அரசாங்கமே நமக்கு எதிராக இருக்கும்பொழுது,” என்று சொல்லிய நானா இப்பொழுது இவ்வாறு இருக்கிறேன் என்று கேட்பதுபோல் இருந்தது. அனுபவம் தானே, ஒரு மனிதனுக்கு உண்மை எது என்று உணர்த்துவது. நமக்கு இருக்கும் சாதனம் சங்கம் ஒன்றுதானே, அதைப் பலப்படுத்துவதன் மூலமாகத்தானே நாம் நமது உரிமையைப் பாதுகாக்க முடியும். நீங்களே சொல்லுங்கள் எனது முடிவு சரியா, இல்லையா என்று!

★ ஸ்டார் ★

சோடா, — கிரஷ், — லவ்-ஓ.

ஸ்தாபனம்
1927

பழரசு பானங்கள்
சிறந்தவை.

ரிஜிஸ்டர் நெ.
6437

அரசினர் அலுவலர் நிலை.

(வ. சேதுராமன், அரசினர் ஆதராக் கல்வி ஆசிரியர் பயிற்சிப்பள்ளி, தஞ்சை.)

—o—o—o—

அரசினர் அலுவலர் அல்லல்களை
அளவிடுதற்கு ஓர் அளவுகோலுமுண்டோ?
காலையில் விரைந்தே எழுந்திடுவார்
கையினிற் காசினறித் தவித்திடுவார்
காண வருவோரைப் பார்த்திடுவார்
கண்டிப்பாய்ச் செய்வேன் என்றுரைத்திடுவார்

சம்பளம் முதற்தேதிப் பெற்றிடுவார்
சரியாய் கணக்கினை அளித்திடுவார்
சோர்வின்றி தினமும் உழைத்திடுவார்
சோகவாழ்வினில் உளம் வெதும்பிடுவார்

சிறுந்தம் சண்டையைப் பார்த்திடுவார்
சின்தை மிகவும் நொத்திடுவார்
காரணம் 'ஏன்'? என்று கேட்டுவிட்டார்

"சம்பளம் பள்ளிக்கு எங்கே தந்தீர்?
உல்லாசமாகச் சுற்றி மகிழ்வதற்குநீர்
என்றேனும் ஓர் அணு கொடுத்ததுண்டா?
சொகுசான யுடைசொக்கா யுண்டா?
சந்தோஷம் என்பதைக் கண்டதுண்டா?"

என்றே உள்ளம் சாம்பிடுவார்

"சுவைத்துச் சாப்பிடநல் உண்டியுண்டா?
சுகமாய் வாழ்ந்திடும் நாளும் உண்டோ?
சுகத்தினை எங்கேனும் கண்டதுண்டா?
சம்சார வாழ்வினில் இன்பம் உண்டா?"

என்றே அவரும் உரைத்திடுவார்

"காய்கனி கறிவகை வாங்கித் தந்ததுண்டா?
காசினைக் கையினிற் கொடுத்ததுண்டா?
'இல்லை' என்றும் மிடம் பகர்ந்ததுண்டா?
என்றேனும் உம்முகம் நோகச் செய்ததுண்டா?
நாடகம் சினிமா நாட்டியம் நாம் கண்டதுண்டா?
நல்லதோர் இன்பச் சொற்களையே என்றேனும்
உம்மிடம் கேட்டதுண்டா?"

உடைந்தே உள்ளம் குமுற அழுதிடுவார்
உன்மத்தம் கொண்டே கண்ணீர் வழத்திடுவார்
காரியாலயம் கடுகியே சென்றிடுவார்
கையினிற்கத்தை எங்கென் றிடுவார்
"வேலையை நீவிர்சரி செய்ததில்லை
வீணராய் சம்பளம் வாங்குகின் றீர்?"

என்றே உரைத்திடும் தலைவரை

கண்டே உள்ளம் கொதித்திடுவார்
இன்றே வேலையை விட்டிடலாம்
என்றே மனதில் நினைத்திடுவார்
எங்கே நாமும் சென்றிடலாம்

என்றே சோர்ந்திடுவார்

விடுமுறை என்பதை உணர்ந்தறியார்
விருந்தினர் பலரும் வந்திடுவார்
வேடிக்கை கேளிக்கை செய்திடுவார்
வெறுங்கையினைப் பார்த்தே நைந்திடுவார்
அரசினர் அலுவலர் நிலைதனைக் கண்டீர்களா
அவர்தம் அல்லல்களைக் கேட்டீர்களா?

SRI LALITHA MAHAL, TANJORE.

PLEASE VISIT US

* FOR YOUR REQUIREMENTS IN PURE SILK. *

SRI VENKATESWARA PHOTO STUDIO,

TOWN HIGH SCHOOL ROAD,
KUMBAKONAM.

our speciality

is neat and prompt service to amateur photographers. We also undertake,
Enlargements and out door groups.

We also deal in photo goods of every variety.

Prop. N. Periasamy.

THE MAGIC POWDER.

[BY PARIMALA]

BEFORE a beginning to write this article, I must thank to the pinch of powder (snuff) that gave me an idea and the head line for this article. I was pondering over several subjects without success. No sooner in despair, had I taken the powder imprisoned hitherto between the thumb and pointing fore) finger, to the gate of the brain and inhaled vigorously, than the pen in my right hand began to scrawl, by the order from the High Command. From the R. M. S clerk, to the piper, before festival God, who sings late in the night, walking all round the main streets, the powder helps to get rid of the "Nature's Rest" and earn livelihood. It finds no distinction between N. G. O. and the healthy and wealthy musician, between ordinary accounts ledgerer and the chief accountant. For half an anna the powder exchanges its ownership from the seller to the customer, nay its companions. College students, who wake up in the latter part of the night to get by heart their lessons, find in this powder the supposed energy and open their shut up eyes with tears (ஆனந்தகார பாவப்பம்). In the land, air and sea it introduces one to the other, it uplifts the Harijan in a moment, which our Mahatma had achieved after several years of hard and patient propaganda brings the orthodox priest nearer why even below the hand of the backward class, when the former's snuff box runs out of stock in the middle of the journey. I wonder why social reformers have failed to include this magic powder as one of the points of their principles and propaganda. Parents, tired of their search for a

cheap bridegroom, sometimes succeed when this powder exchanges hands from the parent to the young man in journey. No law or legislature can forbid the use of this stimulant in the theatre, in holy ceremonies, amongst crowds, anywhere we can use fearlessly and without anybody's knowledge—customers! Be careful please while cleaning the nostrils, in crowds lest the coloured vaccin that pours from the nose after the powder is digested and deposited in the upper reach of the brain, will strain the neat and tidy shirts of others nearby and make them your enemies. I venture to say that our Government if they take a pinch and test its electric wave

ESTD.

1812.

VISIT

For Purchases of Latest Varieties
in Silk & Cotton Textiles

B. S. JOSHI & BROS.,

EAST MAIN STREET,
TANJORE.

Mill Goods — Joshi Silk Stores

Paper & Boards — Swastik Paper Stores.

energy that gives the renewed strength to the tired and lethargic nerves, will certainly come to the rescue of the N. G. Os. who are in a dilemma "life or death". They have already begun to realise the reasonableness of our demands and their sympathy towards us is undoubted. They only fear that by taking up our cause some few crores 2 or 3 will dwindle the State Treasury. Sure and certain am I that if they use a pinch of snuff they will, by shock cure, realise the genuineness of our demands and that by spending 3 crores to mend the back bone of the Government machine will produce hopes in and lift the N. G. Os. to the manfolk.

This dried powder helps to renew our energy in office work, wakes up the sleepy musician to catch the "madyama" and reach the உச்சந்தரம், puts our letter to our beloved in the correct pigeon hole, induces the officer to study the office-note and then sign and what not. Even Foremosa and Peking will shake hands if Komingtong and the Red China exchange a pinch of this powder. It is a common thing that people affected with cold though they are not habitual users of snuff, go and get a pinch from the person who uses it, unmindful of his high or low status. There is a humorous saying in Sanskrit the gist of which is reproduced below :

"In the course of Devotion, in the middle and in the end, by using this eternal powder frequently the devotee attains the benefits, equivalent to the performance of a number of YAGNAS (sacrifices) even without actually performing them".

International and Foreign: We can enrich our country by exporting large quantities of this magic cure. A well chalked out propaganda campaign may

be started and sent around the parts of the world. A band of Musicians and dramatists may stage a play about the snuff - a story for this purpose will be contributed by me - Thus people all over the world will look to India for learning and using this powder. Big snuff manufacturing factories can be started by the Public and export trade enlarged!. Orders will pour in from outside. Our financial status can therefore be raised a little. Thousands will get employment!. Further—Readers, I get myself injected through my veins by a bug, a permanent resident of my house) and rolled up which released my good-self from my dream and I am now inhaling a good pinch. Good wishes.

LONG LIVE THE ETERNAL POWDER.

The Lanka Furniture Mart & Painting Works,

Station Road — Tanjore

PROP: S. KOLANDAIVELU PILLAI.

We manufacture Baby toys, Rocking horse, Swan and Peacock and the most up-to-date and modern types of furniture of all kinds for the Home as well as for the Office. Very strongly and beautifully made of elegant seasoned Wood and sold at very moderate prices.

சரோஜாவின் தியாகம்.

(By SRIMATHI NAGAM.)

வாசலில் தந்திச் சேவகன் குலைக்கேட்டு, சரோஜாவும் அவள் தாயாரும் வீட்டினுள்ளி லிருந்து வெளியே வந்தவர்கள், அவர்கள் பயந்த தற்குத் தகுந்தாற்போல், ஸ்ரீமான் சதாசிவம் பிள்ளை ஒரு தந்தியை உடைத்துக்கொண்டிருப் பதைக்கண்டு நடுங்கிவிட்டனர். தந்தியைப் படித்த சதாசிவம் பிள்ளை ஒரு சப்புக்கொட்டிய வுடன் அதன் விஷயம் சாதாரணமானது என்று சரோஜாவும் அவள் தாயாரும் ஆறுதலடைந் தனர்.

ஸ்ரீமான் பிள்ளையவர்கள் தந்தியில் வந்த விஷயம் என்னவென்று சொல்லாமலிருப்பதைக் கண்ட லெட்சுமியம்மாள் தந்தியின் சாராம்சம் என்னவென்பதைத் தன் கணவரிடம் கேட்டாள்.

“அதான், நம் அருமை மாப்பிள்ளை பிள்ளை யாண்டான் இருக்கானே, ஒன்றுக்கும் ஆகாத கபோதிப்பய, அவன்தான் தந்தியடித்திருக் கிறான். இந்தத் தந்தியடிக்க எங்கிருந்து கடன் வாங்கினானே, பாவம்! சரோஜாவை அனுப்பும் படி போட்ட கடிதங்களுக்கு நாம் செவியாய்க்க வில்லையென்றும், இப்பொழுது தனக்கு உடம்பு அசௌகரியமென்றும் யாரையோ விட்டுத் தந்தி யடிக்கச் சொல்லியிருக்கிறான். எல்லாம் சுத்தப் பொய் இந்த மாதிரி வேலைத்தனத்தைக்காட்டி இந்த சதாசிவம் பிள்ளையை ஏமாற்றலாம் என்று நினைக்கிறான். இவன் பாசாங்கு ஒன்றும் இவ ரிடம் சாயாது” என்று கோபத்தோடு தந்தியை தன் மனைவிப்பக்கம் வீசியெறிந்தார்.

கண்கள் கலங்க, பதட்டத்துடன் தந்தியைப் பிரித்துப்பார்த்த சரோஜா, “சுந்தரத்திற்கு உடம்பு கவலைக்கிடமாக இருக்கிறது. உடனே வரவும். சுப்பிரமணியன்” என்று படித்துவிட்டுக் கதற ஆரம்பித்தாள்.

சமாசாரத்தை அறிந்த லெட்சுமியும் கலங்கி விட்டாள். தன் மகளுக்கு ஒருவாறு ஆற்றல் கூறிவிட்டு தன் கணவரிடம் “எது எப்படி யிருக் கிறது என்று நாம்தான் ஒருதரம்போய் பார்த்து விட்டு வருவோமே பெண்ணைப்பெற்ற நாம் இப்படி பிடிவாதமாக இருப்பது, நம் பெண்ணின்

வாழ்வை நாமே கெடுப்பதைப் போலாகிறது. நீங்கள் இன்னும் பிடிவாதமாக இருப்பது சரி யல்ல.....” என்று தன்னால் முடிந்தவரையில் தன் மகள் வாழ்வுக்காக வாதாடிப்பார்த்தாள். ஆனால் இவள் வார்த்தைகள் ஸ்ரீ பிள்ளையவர்க ளிடம் பயன்பெறவில்லை.

இதைக்கண்டு அழுகையும் ஆத்திரமும் அடைந்த சரோஜா, “பெண்களுக்குக் கல்யாண மானபிறகு கணவர்கள்தான் எல்லாவற்றையும் விட உயர்ந்தவராவார். அவர் ஏழ்மையைப்பற்றி தாங்கள் அல்லவா முதலிலேயே நன்கு யோசித்து என் விவாகத்தை நடத்தியிருக்க வேண்டும்? இனிமேல் பிடிவாதம் பிடிப்பது என் வாழ்வைக் கெடுப்பதேயாகும்; மேலும், அந்தக் காலத்தில் அரைக்காசு ஆனாலும் அரசாங்க உத்தியோகம் என்று இருந்ததுபோக, இப்பொழுது இதை இழிவாகப் பேசும் நிலைமை ஏற்பட்டதற்குக் காரணம் அவர்களுக்கு இருக்கும் சம்பளக் குறைவே. இதைப்பற்றியும் காரணம் கவரன் மெண்டார் கவனித்துவருவதாக சொல்லி வரு கிறார்கள்.....” என்று கடுமையாக தன் தகப்ப னரிடம் வாதாடலானாள்.

தன் வார்த்தைகளை இதுவரையில் தட்டிப் பேச யாருக்கும் துணிவு இல்லாதபோது, இப் பொழுது தனது பெண்ணே இப்படித் துணி வாகப் பேசுவதைக்கண்டு, ஆத்திரமடைந்து, “நீ எக்கேடு கெட்டாவது தொலை; இனிமேல் எனக்கும் உனக்கும் ஸ்னான பிராப்திகூட கிடையாது; அந்தக் கபோதியிடம் ஒரு நாழி முன் போய் அவன் தரித்திரத்துடன் போயாடு” என்று பிள்ளையவர்கள் கர்ஜித்தார்.

ஆத்திரமாக இருந்த கணவரிடம், தன் பெண்ணுடன் போய் வருவதற்கு அனுமதி வாங் குவதற்குள், லெட்சுமியம்மாளுக்குப் போதும் போதும் என்று ஆகிவிட்டது

புகை வண்டியில் உட்கார்ந்த சரோஜாவுக்கு தன் பழைய நினைவுகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக கண் முன் வரத்தொடங்கின.

*

*

*

ஸ்ரீசதாசிவம் பிள்ளை மூர் கிராமத்தில் ஒரு பெரிய புள்ளி. அவருடைய ஒரே பெண்ணை சரோஜாதான் அவருடைய சர்வ சொத்து சுதந்தரங்களுக்கும் வாரிசு என்று சொல்லவேண்டும். அவள் அக்குடும்பத்திற்கு ஒரே குழந்தையாக யால் சர்வ சுதந்தரத்துடனும், பிரியத்துடனும் வளர்க்கப்பட்டாள். அவளுக்கு ஏழு வயதாக இருக்கும்போதுதான் ஸ்ரீ ரெத்தினம் பிள்ளை அந்த ஊர் பள்ளிக்கு தலைமை ஆசிரியராக மாற்றி வந்தார். அப்பொழுது அவர் குமாரன் சுந்தரத்திற்கு வயது 12 இருக்கலாம். ஸ்ரீ ரெத்தினம் பிள்ளை சரோஜாவுக்கு வீட்டில் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்க ஏற்பாடாயிற்று. இதனால் இரு குடும்பத்திற்கும் நெருங்கிய தொடர்பு ஏற்பட்டது. சுந்தரம் அடிக்கடி அவர்கள் வீட்டிற்குப்போக ஆரம்பித்தான். சரோஜாவிடம் நெருங்கிப் பழகவும் ஆரம்பித்தான்.

இப்படியிருக்கையில் காலம் மாறி, சரோஜா பருவ மங்கையானாள். அவன் குடும்பத்தின் ஏழ்மை நிலை காரணமாக சுந்தரம் பத்தாவதுடன் (S. S. L. C.) படிப்பை முடித்துக்கொண்டு, வேலைதேடி ஆரம்பித்தான். எளிதில் (Registration Department) ரெஜிஸ்ட்ரேஷன் டிபார்ட்மெண்டில் ஒரு குமாஸ்தா வேலை கிடைத்தது. வேலை ஒப்புக்கொள்ளப்போகமுன் இச் செய்தியை சரோஜா வீட்டில் தெரிவிக்கப்போனாள். ஸ்ரீசதாசிவம் பிள்ளை பையனின் சாமர்த்தியத்தை வியந்து அவனை உடனே வேலையை ஒப்புக் கொள்ளத் துண்டினார். சரோஜாவினிடம் சொல்லிக்கொள்ள மாடிக்குப்போன அவன், அவள் அழுதுகொண்டிருப்பதைக் கண்டான். இதற்குக் காரணம் தனது பிரிவாற்றாமையே என்று அறிய அதிகநேரம் பிடிக்கவில்லை அவனுக்கு. இதற்காக சரோஜா இப்படி அழுவாள் என்று நினைக்கவில்லை. இதன் மூலமாக அவளுக்கு அவனிடம் உள்ள அபிமானத்தை அறிந்து கொள்ள முடிந்தது. அவளைத்தேற்றி அவனிடம் விடைபெற்றுக்கொள்ளுவது சுந்தரத்திற்கு மிக்க கிராமமாகப் போய்விட்டது.

தன் பெண் மணப்பருவம் அடைந்துவிட்டதைக்கண்ட ஸ்ரீ சதாசிவம் பிள்ளை, அவளுக்குத் தகுந்த கணவன் தேடுவதில் கவனம் செலுத்தலானார்.

தன் சொத்திற்குப் போட்டியிட்டு, பலர் அவர்பெண்ணை மணம்செய்துகொள்ள முன்வந்த

போதிலும், ஜாதகத்தில் அதிக நம்பிக்கை வைத்திருந்த பிள்ளையவர்கள், செவ்வாய் தோஷமுள்ள தம் பெண்ணிற்கு, அதைப்போலுள்ள ஜாதகத்தையே தேடுவதில் முனைந்தார். ஸ்ரீபிள்ளைவாள் பல மாதங்கள் தேடியும் ஒன்றும் சரிப்பட்டு வரவில்லை. அவர் ஒருநாள் வந்த சில ஜாதகங்களைப் பொருத்தம் பார்க்கப்போனபோது, ஸ்ரீ ரெத்தினம் பிள்ளை தன் பிள்ளையின் ஜாதகத்தையும் இன்னும் சில பெண் ஜாதகங்களையும் ஜோதிடரிடம் ஒத்துப்பார்ப்பதைக் கண்டார். செவ்வாய் தோஷமுள்ள பையனின் ஜாதகத்திற்கு ஒரு ஜாதகமும் ஒத்துவரவில்லையென்று சொல்லிவிட்டு, ஸ்ரீ சதாசிவம் பிள்ளையை ஜோதிடர் வாவேற்றார். ஸ்ரீ ரெத்தினம் பிள்ளை விடைபெற்றுக்கொண்டார்.

அன்று பிள்ளையவர்கள் கொண்டுவந்த ஜாதகங்களும் ஒத்துவரவில்லை. இதைக் கேட்டுப் பிள்ளையவர்கள் மனத்தளர்ச்சி யடைந்திருப்பதைக்கண்ட ஜோதிடர், சுந்தரத்தின் ஜாதகத்தைப் பற்றியும், அது சரோஜா ஜாதகத்துடன் ஒத்திருப்பதாகவும் சொன்னார். இதை தளர்ச்சியடைந்த பிள்ளை வாவேற்றபோதிலும், தமக்கு சம அந்தஸ்தில்லாத சுந்தரத்திற்குத் தன் பெண்ணைக் கொடுப்பதுபற்றி யோசித்துச் சொல்லுவதாக விடைபெற்றுச்சென்றார்.

தம் மனைவியிடம் இந்த சமாசாரத்தை சதாசிவம் பிள்ளை பிரஸ்தாபித்தார். அவள் இதை வாவேற்றாள். ஸ்ரீ பிள்ளை அவன் ஏழ்மையைப்பற்றி விவாதித்தபோது, சுந்தரத்தின் குணம், நடத்தை முதலியன பற்றி விபரமாக எடுத்துரைத்து அவரைச் சம்மதிக்க வைத்தாள்.

ஒரு நல்ல நாளில் சுந்தரத்திற்கும், சரோஜாவுக்கும் விமரிசையாகக் கல்யாணம் நடைபெற்றது. இதில் அவர்கள் இருவருக்கும் மட்டற்ற மகிழ்ச்சியென்று சொல்லத் தேவையில்லை.

கல்யாணமானவுடன் சுந்தரம் வேலையை விட்டுவிட்டு மாமனாருடன் இருக்கும்படி அழைக்கப்பட்டான். மேலும் அவன், வாங்கும் சம்பளத்தைக்காட்டிலும், ஸ்ரீபிள்ளையவர்களிடம் வேலைபார்க்கும் கணக்குப் பிள்ளையும், காரியஸ்தரும் ஒரு மடங்கு அதிகமாக வாங்குகையில் தன் மாப்பிள்ளை இவர்களுக்குக் குறைவான சம்பளத்தில் இருப்பது பிடிக்கவில்லை. இது அவர் அந்தஸ்துக்கு இழிவாகப்பட்டது.

ஆனால் சுந்தரம் தன் வேலையை விட்டு விட்டு, தன் மாமனாருடன் இருக்க விரும்பவில்லை. இதன் காரணமாக தன் பெண்ணை சுந்தரத்துடன் அனுப்பிவைக்க மறுத்துவந்தார். சுந்தரம் தன் மாமனாரிடம் எவ்வளவு மன்றாடியும் அவர் தம் பெண்ணை அவனுடன் அனுப்ப சம்மதிக்கவில்லை. ஒருசமயம் அவன் சற்று கண்டிப்பாகக் கேட்டபோது ஸ்ரீ பிள்ளை என்னடா பைத்தியக்காரனாக இருக்கிறாய். உன் சம்பளத்தில் என் பெண்ணிற்கு அரை வயிற்றுக்கு சாப்பாடு போடக்கூட முடியாதே. என் ஒரே வாரிசான என் பெண்ணை உன்னிடம் கஷ்டப்பட அனுப்ப முடியாது. வேண்டுமானால், நான் சொன்னபடி நீ இங்கு வந்து இரு", என்று முகத்தில் அறைந்தாற்போல் பேசிவிட்டார். அதிலிருந்து அவன் தன் மனைவியை அழைப்பதையே நிறுத்திக்கொண்டுவிட்டான். தன் மாமனாருக்காக அவன் தன் வேலையையும் இழக்க விரும்பவில்லை.

மனைவியும், பெண்ணும் எவ்வளவுதாரம் எடுத்துச்சொல்லியும், ஸ்ரீ பிள்ளை தன் பிடிவாதத்தை விட்டுக்கொடுப்பதாக இல்லை.

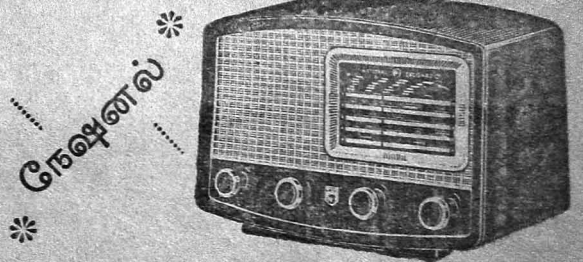
“என்ன, சரோஜா! எழுந்திரு. நாம் இறங்கவேண்டிய ஸ்டேஷன் வந்துவிட்டது” என்று தாயாரின் குரல் கேட்டு தன் சுய நினைவுக்கு வந்தாள்.

அவள் தன் தாயாருடன் புருஷன் வீடு வருவதற்குள், தன் புருஷனின் நிலைமை எப்படியிருக்கிறதோ என்று தவித்துக்கொண்டிருந்தாள். தந்தியில் கண்டிருப்பதுபோல் ஒன்றும் அபாயமாக இருக்கக்கூடாது என்று அவள் வேண்டாத தெய்வம் கிடையாது. விட்டில் விசாரித்ததில், ஆஸ்பத்திரியில் இருப்பதாக அறிந்து. அங்கு விசைந்தார்கள். சுந்தரம் மெலிந்துபோய் அடையாளமே தெரியாத ஒரு நிலைமையில் கட்டிலில் படுத்திருந்தான். அவன் “என். ஜி. வோ” க்களுக்கு இப்பொழுது காரணிய கவான்மெண்டார் அளித்திருக்கும் இலவச வைத்திய வசதி மூலமாக வைத்தியம் பார்த்துக்கொள்வதாகவும் இதில் யாதொரு அபிவிருத்தியும் இல்லாமல் நாளுக்குநாள் உடல் சீராகிவருவதும் வருகிறது என்றும் தெரிய வந்தது. இந்த மாதிரியான வைத்தியத்தில் அவனுக்கு பயன் ஏற்படாது என்று உணர்ந்த சரோஜா, அவனை உடனே விட்டிற்கு அழைத்து

வந்து, தன்னிடம் இருந்த நகைகளில் சிலவற்றை விற்று, அந்த ஊரிலுள்ள நல்ல ஒரு டாக்டரிடம் (private) வைத்தியம் பார்த்ததில், அவன் தேகநிலையில் கொஞ்சம் அபிவிருத்தி காணுவதை உணர்ந்தான்.

சுந்தரத்திற்கு தன் மனைவி இரவு பகலாக இருந்து கவனித்து வந்ததில் தன் வியாதி மிக்க சீக்கிரமாக குணமடைந்து வருவதையும் உணர்ந்தான்.

இதைக் கண்ணுறும் என்னைப்போலுள்ள N. G. O மனைவியார்கள், ‘கல்லென்றாலும் கணவன், புல்லென்றாலும் புருஷன்’ என்ற முதியோர் வாக்கியத்தை எக்காலும் மெய்ப்பிக்க, அநேக அல்லல்களுக்கிடையே, அன்றாட பணிகளை அலுவலகத்தில் செய்துவிட்டு, வீடுதிரும்பி வரும் தம் கணவன்மார்களை இன்முகத்துடன் வரவேற்று, அவர்களின் கஷ்டங்களையும் கவலைகளையும் சிறிது நேரமாவது மறக்க ஆவன் செய்தே நமது பணி என மனதில் கொள்ளுமாறு கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

★ எக்கோ ரேடியோ ★

— விடை குறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. —
உறுதியான உழைப்பிற்கு—

நீண்டகாலம் பெயர்பெற்றது.
நேஷனல் எக்கோ ரேடியோக்கள்
பூர்ண விற்பனையாளர் :

தேவி ரேடியோ சர்வீஸ்,

டவுன் ஹைஸ்கூல் ரோடு,
கும்பகோணம்.

★ ரேடியோக்களை நம்பிக்கையாகவும், உறுதியாகவும் பழுதுபார்க்க சிறந்த இடம்.

என். ஜி. ஓக்கள் செய்யவேண்டியவை.

[ய. கணபதி, தொழிலாளர் இலாகா, தஞ்சை]

உரிமைகளைப்பற்றி பேசுபவர் எவரும் தம் கடமைகளை முதலில் செய்யவேண்டும். கடமைகளை செய்தவன்தான் உரிமையைப்பற்றி பேச தகுதியுள்ளவன் ஆகிறான் என்பது அறிஞர் கருத்து. ஆகவே நமது உரிமைகளை பேசும் நாமும் நமது கடமைகள் என்ன என்பதைப் பற்றி சிறிது சிந்திப்போம். நமது கடமை பல பாற்பட்டவை. நாம் நமது சகோதர உத்தியோகஸ்தர்களுக்காகவும், நமது சங்கத்திற்காகவும், நமது அரசாங்கத்திற்காகவும் நமது நாட்டிற்காகவும் செய்யவேண்டிய கடமைகள் பல உள.

இவற்றிலே மேலான கடமை நமது நாட்டிற்கு நாம் செய்யவேண்டியதே. பொதுப்புலாய்ந்த பொதுஜன உத்தியோகஸ்தர்களாகிய நாம் நம்மை மக்களின் அதிகாரிகளாக பாவிக்கும் காலம் கடந்துவிட்டது. ஆகவே நம்மிடையே பொதுஜன நண்பன் என்ற ஓர் உன்னதமான உணர்ச்சி கட்டாயம் ஏற்படவேண்டும். பொது மக்களின் அன்பும் ஆதரவும் கிடைத்தால்தான் நாம் செய்யும் எந்த காரியங்களிலும் வெற்றி அடையமுடியும். பொது ஜனங்களின் இரக்கத்திற்கு பாத்திரப்படாமல் இருந்தோமானால் நமது நிலைமை விருத்தியாவதற்கு வழியில்லை. இன்றைய நிலையில் பொதுமக்கள் நம்மை தப்பாக புரிந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். இன்னும் அவர்கள் நமது நிலைமையிலே மாற்றம் காணவில்லை. சுதந்திர நாட்டு அரசாங்க அதிகாரிகள் மக்கள் எஜமானர்கள் அல்ல என்ற நிலைமை இன்னும் ஏற்படாததை குறித்து பலர் வருந்துகின்றனர். இந்த வெறுப்புணர்ச்சியை மாற்ற ஆவன செய்யவேண்டும். நம்மை நாடிவரும் பொது மக்களுக்கு வேண்டிய உதவிகள் செய்து அவர்களுடன் அன்பாக பேசி அவர்களுக்கு ஏற்படும் சங்கடங்களை தளர்த்தி உபகாரம் செய்தோமே யானால் அவர்களுக்கு நம்மிடையே அன்பும் இரக்கமும் பச்சாதாபமும் கட்டாயம் ஏற்படும். இதனால் நமக்கு காரியார்த்தமாக என்ன பிரயோஜனம் என்று சிலர் கருதலாம். அவ்வாறு கருதுவது பெறும் தவறு.

இந்நாட்டு மக்கள்தான் அரசாங்கத்தை உருவாக்குபவர்கள். அவர்களுடைய அன்பை கவர்ந்தோமானால் நாம் இந்த நாட்டிற்கு சிறந்த சேவை செய்தவர்கள் ஆவோம். நமது முயற்சிகளும் அப்போதுதான் கைகூடும்.

அடுத்தபடியாக நம்மிடையே ஒரு சகோதர பாவம் ஏற்பட வழிகாணவேண்டும். நாம் எல்லாம் ஒரே இனத்தினர் என்ற உணர்ச்சி ஏற்படவேண்டும். நம்மிடையே ஏற்ற தாழ்வுகள் இல்லை. ஜாதி பேதங்கள் இல்லை என்ற ஓர் நிலைமை ஏற்படவேண்டும். இந்த நிலைமை நமது சங்கத்தை பலப்படுத்துவதின் மூலம்தான் ஏற்படும். நாகரிகமான நாடுகளிலே மனிதன் கூட்டு முயற்சியினாலேதான் முன்னேற முடியும். ஆகவே நமது பாவட்ட சங்கங்களை பலப்படுத்தி ஸ்திரமானதலை ஸ்தாபனம் உருப்படியான பல காரியங்களை செய்ய வழிகோலவேண்டும். நமது வேலை எப்போதும் அரசாங்கத்தோடு போராடி நமது உரிமைகளை பெறவது என்பது மட்டும் தான் என்று நினைப்பது தவறு. இதற்காகத்தான் நமது சங்கம் இயங்குகிறது என எண்ணுமாபடி இராமல் பலவித சமுதாய வழிகளில் நாம் கவனம் செலுத்தவேண்டும். நம்மிடையே தாண்டவமாடுகிறது என்று சொல்லப்படுகிற லஞ்ச ஊழலை நமது நேர்மையின் திறத்தாலும் கூட்டுறவாலும் நிச்சயம் ஒழித்தே தீரவேண்டும். சங்கத்தின் அங்கத்தினர் எண்ணிக்கையை உயர்த்தி ஆக்க வேலைகளில் ஈடுபடல் வேண்டும். சகோதர உத்தியோகஸ்தர்கள் நோயுற்றகாலை மருத்துவ கத்தில் தங்கியிருந்தால் அவர்களை கண்டு அவர்களுக்கு ஆவன செய்வதற்கு ஒரு குழு திறம்பட வேலை செயல்வேண்டும். கடன் தொல்லை யால் நமது சகோதரர்கள் கஷ்டப்படுப்போது சங்கம் தன்னாலியன்ற உதவிசெய்து நிவாரணம் அளிக்க முன் வரவேண்டும்.

அரசாங்கத்தினிடம் விசுவாசமாக இருந்து நேர்மையாக உழைத்து அரசாங்கத்தைப் பலப்படுத்தவேண்டும். கட்சிகள் பெயரால் அரசாங்கம் அமைக்கப்படுகிறது. இந்த காலத்திலே அரசியல் கட்சிகள் எதிலும் சேராமல் செயலாற்

றுவதே நம் கடன். பல கட்சிகள் பதவிக்கு வந்து மாறலாம். ஆனால் அரசாங்கத்தின் அஸ்திவாரமாகிய நாம் மாற இடமில்லை ஆகவே அஸ்திவாரம் அசையாமல், ஆட்டம் கொடாமல் காப்பது நம் பொறுப்பு. அதேபோல நமது உரிமைகளையும் தகுந்த ஆதாரங்களுடனும் புள்ளி விவரங்களுடனும் அரசாங்கத்திற்கு எடுத்துக்காட்டி அவைகளை அடையும்வரை, ஜனநாயக முறையில் போராடல் வேண்டும். இதுவரை பொறுப்புவாய்ந்த எவரும் நமது உரிமைகளின் நியாயத்தை குறை கூறினார்களில்லை. அரசாங்கத்

தின் நிதி நிலைமைதான் குறுக்கே நிற்கிறது. ஆகவே, நிதி நிலைமை விருத்தி அடைய ஆக்க கருத்துக்கள் பலவற்றை அரசாங்கத்திற்கு அளித்து நமது வாழ்க்கையின் நிலைமையை உயர்த்துமாறு கேட்போமாக! என்றுமே இந்த நிலை நிலைத்திருக்கப்போவதில்லை. காலம் கட்டாயம் மாறியே தீரும். அந்த நல்ல காலத்தின் வரவு வெகு சீக்கிரம் வந்தே தீரும். இறைவனும் நமக்கு அருள்புரிவான். இன்புற்று சேவை செய்யும் வாய்ப்பும் நமக்கு கிடைக்கும்.

ஆவியுலகில் அஸ்திவார உத்தியோகஸ்தர்.

[சித்திரித்தவர்: திருமதி. கமலா சுப்பிரமணியன்.]

நேரம்: அலுவல் நேரம்.

இடம்: எமனுவலு.

பாத்திரங்கள்: 1. மே. த. நீதிபதி (யமன்)

பெஞ்சு குமாஸ்தா: சித்திரகுப்தர்.

வழக்கறிஞர்கள்: ஆவியுலகின் நிரந்தர வாசிகள்.

அலுவலக உடையில் யமகிங்கரர்கள் முதலியோர்.

[அவரவர்கள் தங்கள் ஆசனங்களிலிருக்கையில் நீதிபதியின் பிரவேசம். எல்லோரும் தத்தம் ஆசனங்களில் எழுந்து நின்று தலைவணங்குகிறார்கள்.]

[நீதிபதி. தன் அரியாசனத்தில் அமர்ந்தபின் சபையை நோக்கிக் கையமர்த்தி, எல்லோரையும் உட்காரும்படி சமீக்கை செய்யவே எல்லோரும் அமருகின்றனர்.]

நீதிபதி:—இன்றைய நிகழ்ச்சி நிரலில் புதிதானவைகளை எடுத்துக்கொள்ளலாமே!

[சித்திரகுப்தன் நீதிமன்றத்து சேவகனுக்கு சமீக்கை செய்ய...]

சேவகன்:—குசேல குமாரன்; குசேல குமா...
...ர.....ன்; குசேல குமாரன்!

[கிங்கரர்கள் ஓர் ஆவியைக் கொண்டுவந்து நிறுத்துகிறார்கள்.]

சித்திரகுப்தர்:—[பிரஸ்தாப ஆவியின் செயல்கள்கொண்ட குறிப்புகளை நீதிபதி அவர்களின் முன்னிலையில் சமர்ப்பிக்கிறார்] “இவர் சென்னை ராஜ்ய சர்க்காரின் ஒரு அஸ்திவார உத்தியோகஸ்தர்; தன்னுடைய 20-வது வயதில் சர்க்கார் உத்தியோகத்தில் நுழைந்து 20 வருஷ அனுபவம் பெற்றவர்; தான் உத்தியோகத்தில் இருந்த நாட்கள் பாதியளவு தன் கடமையிலேயே அதாவது ஒரு நாளைக்கு 12 மணி நேரத்திற்கு அதிகமாகவே ஓயாது, சலியாது, கருமமே கண்ணாகி உழைத்தவர்; இருந்தும் தன் 20 வருஷ சர்வீஸின் இறுதியிலும் ஒரு கீழ்த்தர டிவிஷன் குமாஸ்தாவாகவே இருந்தவர்; பென்ஷன் வாங்காமல் இந்த உலகத்திற்கு வந்தவர்.”

நீதிபதி:—இவர் தன் காரியாலய உழைப்பிலேயே லயித்திருந்தால் குடும்பத்திற்கான தன் கடமைகளை செய்வதின்னிறும் தவறியிருக்கக் கூடும்; அதற்கு இவரது சமாதானம் என்ன?

வழக்கறிஞர்:—கனம் நீதிபதியவர்களே! இவர் அந்த விதத்திலும் தன்னுடைய கடமையை உணர்ந்து நடந்துகொண்டிருக்கிறார். ஆனால், இவர் அந்த விஷயத்தில் திறம்படவும், மனைவி மக்கள் திருப்திக்காகவும் நடந்துகொள்ளவில்லை என்று கருதப்பட்டால் அதற்குப் பொறுப்பாளி இவர் ஆகவே மாட்டார். மேலும் தன் குழந்தைக்கோ, மனைவிக்கோ உடல் நலம் பாதிக்கப்பட்டது என்றோ அல்லது வேறு ஒரு முக்கிய அலுவல் நிமித்தம் தனக்கு சம்பளத்துடன் ஏற்பட்ட (காஷுவல்ஸீவ் என்று பூவுலகில் சொல்லு

வார்கள்) 2 நாள் விடுமுறைக்கு இவர் தம் மேல் அதிகாரியின் கட்டாட்சத்துக்காக ஒருக்காலில் தவம்செய்து பிறகு அந்த வரத்தை அவர் அநுள், இவர் கடும் நிபந்தனையின்பேரில் (அதாவது இவர் வீவில் போகும் தினம்வரை வந்த பேப்பர்களைப் பைசலாக்கி ஆபீஸ் மாஜைஜர் சர்ட்டிபிகேட் வாங்கி தன்னிடம் சமர்ப்பிவித்து விட்டுப்போக வேண்டும் என்பதும், மேற்கொண்டு எக்காரணத் தைக்கொண்டுவிடுமுறையை நீடித்துக்கொள்ளக் கூடாது என்பதும் ஆகும்.) அதை ஏற்றுக் கொண்டு, தன் சூழ்நிலையையே மறந்தவாகி நடைப்பிணமாக விட்டிற்குச் செல்வார். விட்டிற்குச் சென்று துறைந்தவுடன்தான் அவருக்கு விட்டைப்பற்றின நினைவு எழும். இந்தநிலையில் காருண்ய கவர்ன்மெண்டாரால் அளிக்கப்பட்ட வைத்திய சலுகைகளுக்கு இவர் சர்க்கார் வைத்திய சாலேக்கு வியாதியஸ்தரை ஆழைத்துப் போவார். அங்கு இவர் என். ஜி. ஓ. தான் என்பதற்கு இவருடைய மேலதிகாரியிடம் அத்தாசுதிப் பெற்று வந்தால்தான் டாக்டர் வியாதியஸ்தரின் முதத்தையே நிமிர்ந்து பார்ப்பேன் என்று சொல்லிவிடுவார். இந்த சமயத்தில் அதையும் இவர் மிகுந்த பிரயாசையுடன் போய் வாங்கி வந்தால் இலவசமாகக் கொடுக்கமுடியாத மருந்தை

இவரிடம் டாக்டர் எழுதிக்கொடுப்பார். அதையும் வீலை இவர் சக்திக்கு மீறியதாக இருக்கும்! அதை வாங்கினால்தான் மறுபடி டாக்டரிடம் போகலாம். வாங்குவதற்கு.....பணம்? அதுதான் முக்கியப் பிரச்சனை! எப்படியோ சமாளித்து வாங்குகிறார் மருந்தும் வியாதியஸ்தருக்குக் கொடுக்கப்படுகிறது. ஆனால் வியாதி தனியவிலீலை. மறுபடியும் அதே மருந்தை உபயோகிக்கவேண்டும் என்று டாக்டர் சொல்கிறார். வேறு கடன் வாங்குவதற்கும் இடம் இல்லை. என்ன செய்வார்? விதியின் போக்குக்கு விட்டுவிட்டு வாளாயிருக்க வேண்டியதுதான். இந்த நிலையில் இவர் விடுமுறை முடிந்து மறுநாள் காரியாலயத்துக்குச் சென்றால் அதிகாரி இவர் குடும்பநிலையைப்பற்றி ஏன் விசாரிக்கிறார்? மேற்கொண்டு அன்று செய்யவேண்டிய காரியங்களை உத்தரவிட்டுக் கொண்டிருப்பார். இவரும் தன் குடும்ப நிலையை மறந்து காரியாலய அலுவல்களில் மனத்தைச் செலுத்தக் கட்டாயப்படுத்தப்படுகிறார். வே... என்ன செய்யமுடியும்?

நீதிபதி:—இவர் இவ்வளவு நாகவேதனை ஏற்கனவே அனுபவித்துவிட்டதனால் இவர் மேலும் கொண்டு எதுவும் அனுபவிக்க வேண்டியதில்லை. அதனால் இவர் இவருடைய நற்காரியங்களுக்காக நிர்ணயிக்கப்பட்ட சுகங்களை மேற்கொள்ளச் சுவர்க்கத்திற்கு அழைத்தப்போகும் தேவதூதர்களிடம் ஒப்புவிக்கப்பட வேண்டும்.

ஆவி:—எனக்கு சுகம் என்பதே தெரியாது கஷ்டங்களை அனுபவித்து அதிலேயே ந ஊறிப்போனவன். எனக்கு சுகங்கள் எது ஒத்துவராது. எனக்கு இங்கேயே எந்தவிதம உடல் உழைப்பிற்கான ஊழியத்தையாவ வழங்க கனம் நீதிபதியர்களை இறைஞ்சி வேண்டுகின்றேன்.

நீதிபதி:—“எனக்கு, அவாவர்கள் புண்ணிய பாப கர்மங்களுக்குத் தக்கபடி நிர்ணயிக்கப்பட்ட அனுபவங்களை உத்தரவிடுவதற்குத்தான் அதிகாரமுண்டு. மற்றபடி தங்கள் கோரிக்கையைத் தங்கள் சுவர்க்கம் சென்றபிறகு உவ்விடம் உள்ள நிர்வாகஸ்தர் துவாராக மேலிடத்திற்கு விண்ணப்பித்துக்கொண்டால் உங்கள் கோரிக்கை பரிசீலனைக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்படும்.”

[ஆவியை தேவ தூதனிடம் ஒப்படைக்க, பிரியா மனதுடன் விடைபெற்றுக்கொள்ளுகிறார்.]

[நீதிமன்றம் இடைவேளைக்குக் கலைக்கப்படுகிறது.]

SRI
MANGALAMBIKA LODGE,
 AN IDEAL BOARDING
AND LODGING HOUSE,
Opposit to CLOCK TOWER,
Gandhiji Road, TANJORE.

Located
in the centre
of the city comfortable
and homely
atmosphere.

P. V. VAIDYANATHA IYER,
PROPRIETOR.

தம்பிகளுக்கும்.

[அண்ணன்]

“தம்பி” என்று உங்களைக் குறிப்பதால் நான் “அண்ணன்” என்று புனை பெயர் கொள்ள நேர்ந்ததா? அல்லது, நான் “அண்ணன்” என்று புனைபெயர் பூண்டதால் உங்களைத் “தம்பி” என்று அழைக்க நேர்ந்ததா? என்ற ஆராய்ச்சியில் இறங்கவேண்டாம். தம்பிகள் எல்லாம் வயதில் மட்டுமல்ல, அறிவிலும், அநுபவத்திலும் குறைந்தவர்கள் என்று சில “அண்ணாத்தைகள்” எண்ணுவதுண்டு. நான் அந்த அண்ணாத்தைக் கூட்டத்தில் சேர்ந்து கொண்டு உங்களைத் தம்பிகள் என்று அழைக்க வில்லை என்று மட்டும் நீங்கள் அறிந்துகொண்டால் போதும். “அண்ணனுக்கு எட்டாதது பிக்கு எட்டும்; அது என்ன?” என்று என் னுமடசி மகன் மூத்தவனுக்கு விடுகதைப் போடு தது என் காதில் விழுகின்றது. ஆம், விடுகதை யில் மட்டுமென்ன; வாழ்க்கையிலும்கூட, அண் ணனுக்கு எட்டாத எத்தனையோ காரியங்கள் மிகக்கு எட்டிவிடுகின்றனவே. பல ஆண்டு ருக்கு முன்பு அரசாங்க அலுவலில் அமர்ந்த வுன்—மூத்தவன்—அண்ணன், நான். இப்போது தாக வேலைக்கு வந்துள்ளவர்கள் இளைஞர் —தம்பிகள், நீங்கள். இவ்வளவுதான் நம் ண்ணன் தம்பி உறவு. பல தம்பிகள் என் னும் நோடியாக வேலை செய்யும் வாய்ப்பும் னுளர்களிடம் வேலை வாங்கும் பொறுப்பும் என் பால் நான் பார்க்கும் அலுவலின் காரணமாக ஏற்பட்டுள்ளன. அவ்வகையில் என் அநுபவத் தில் கண்ட உண்மை ஒன்றைக் கூறவே இக் கட்டுரை எழுதப்பட்டுள்ளது.

சிறு வயதில் நான் வீட்டில் பாடம் எழுதும் போது, என் அண்ணன் அடிக்கடி என்னைப் பார்த்துப் பாடும் பாடல் ஒன்று நினைவிற்கு வரு கிறது. “அவரும் கேலியாகத்தான் அப்பாடலைச் சொல்லுவார். நானும் அன்று அதைக் கேலிப் பாடலாகத்தான் கருதினேன். ஆனால் அது எத்தனை பொருள் பொதிந்த பாடல் என்று நான் “அண்ணன்” ஆனபிறகுதான் உணர்ந் தேன். அப்பாடல் முற்காலத்தில் கிராமங்களில் திண்ணைப் பள்ளிகளில் மாணவர்களிடை வழங்கி

வரும் பாடல். தமிழ் எழுத்துகளுக்கு கொம்பு, சுழி என்ற அங்கங்கள் வரிவடிவில் உண்டு. தமிழ் எழுத்துக்களை அவற்றின் வரிவடிவிற்கு ஏற்ப கொம்பு, சுழிகள் கோணமல், நன்றாகக் கால் வாங்கி வரிசை வரிசையாகச் செம்மையாக எழுதவேண்டும். அப்படி எழுதினால் நீ சிறந்த கல்விமானாகப் பெருமையடைவாய். உணவிற டும், உடைக்கும் பஞ்சமின்றி வைவாத்துள் நல் வாழ்வு வாழ்வாய். இல்லை எனில், ஓயாதா அன்றா பிறர் எச்சலை உண்டு வயிறு வளர்க்கும் நாய்போல், நீயும் உன் வயிற்றுப் பிழைப்பிற்கு ஓயாதா அல்லற்பட்டு, பிறரை அண்டிக் கீழ்மை யாக வாழ நேரிடும் என்பது அப்பாட்டின் பொருள்.

பாடல் இதுதான் :—

கொம்புசுழி கோணமல், கொண்டபந்தி சாயாமல்
அம்புபோல் கால்வாங்கி, ஐயனே—தம்பி !
எழுதினால் சோறுண்டு, எழுதாமல் மெல்ல
நடுவினால் நாயினுங் கேடே.

அக்காலத்தில் இளைஞர்களாக இருந்தபோது வருந்திக் கற்றதன் பயனாகவன்றோ இன்று பிறர் உதவியின்றிப் பலர் நல்வாழ்வு வாழ்கின்றனர், “எங்களுக்குக் கூறவேண்டியதைச் சொல்லுங் கள் அண்ணா!” என்று தம்பிகள் கேட்கும் குால் என் காதில் விழுகின்றது. உங்கள் ஆர் வத்தைக் கண்டு பெருமையடைகின்றேன். விஷ யத்தைச் சொல்லுவதற்கு முன் பூர்வ பீடிகை யாகத்தான் இவ்வளவும் சொல்ல வேண்டியிருக் கின்றது. அதிலும் இன்னும் கொஞ்சம் பாக்கி இருக்கின்றது. சற்றுக் கேளுங்கள்.

இவ்வளவுகலேயே அமெரிக்க நாட்டில்தான் அதிக விவாக ரத்துக்கள் ஆகின்றன என்று புள்ளி விவரங்களுடன் நிபுணர்கள் அறிக்கை வெளியிட்டுள்ளார்கள். அதற்குக் காரணத்தையும் தந்துள்ளார்கள். அமெரிக்க இளைஞர்களும் யுவதிகளும் தாங்கள் படிக்கும் வரத்தாள், சிங்கள்தாள், நாவல் இவைகளில் சுற்பனையாகத் திட்டப்பெறும் காதலர் வாழ்வுபோல் தங்கள் மண வாழ்வும் அற்புதமாக அமையும் என்று

கனவு காண்கின்றார்கள். ஆனால் கனிந்த காதல் வாழ்வு எல்லோருக்குமா நனியில் கிட்டுகின்றது? வாழ்க்கைப் பாஷை எல்லோருக்குமா பசும் புழற்சையாக வாய்க்கின்றது. ஏதோ ஆயிரத்தில் ஒன்றுதான் அமைகின்றது. பெரும்பாலோர் வாழ்க்கை உலக இயலுக்கு ஏற்ப மேடுபள்ளம், கோபதாபம், வறுமைவாட்டம் நிறைந்திருக்கின்றது. தாங்கள் கண்டுவந்த கனவும், கொண்டுள்ள மனப்பான்மையும் மன வாழ்க்கையில் இடம் பெறவில்லை. வாழ்க்கை சலித்து விடுகின்றது. எனவே, மனமுடைந்து விவகாரத்தின் பெயரால் பிரிந்துவிடுகின்றனர் என்று, ரிபுணர்கள் விளக்கம் தந்துள்ளார்கள். அமெரிக்க இராணுவர்களும், யுவதிகளும் ஏட்டைப் படித்து அதில் கண்டபடி. தங்கள் மன வாழ்வைப்பற்றிக் தவறாகக்கொண்டுள்ள மனப்பான்மை போலவே வேலைக்கு வருவதற்கு முன்பு தம்பிகள் தாங்கள் மேற்கொள்ளப் போகும் அலுவலைப்பற்றிக் தவறாக மதிப்பிட்டு விடுகின்றனர். அரசியல் அலுவல் அகங்களில் என்ன வேலை இருக்கப்போகின்றது? காலையில் 11 மணிக்குப் போகலாம்; ஏதோ இரண்டொரு கட்டுகளைப் பார்க்க வேண்டும்; பகல் 2 அல்லது 3 மணிக்குச் சிற்றுண்டி; மாலை 5 மணிக்கு வெளியே உலாவப்புறப்படலாம்; திடுதிடுவென்று உத்தியோக உயர்வு; இவைகள்தான் தம்பிகள் உள்ளத்தில் அன்று தோன்றிய எண்ணங்கள். ஆனால் அலுவல் அகங்களில் புகுந்தபின் செயல் முறையில் பார்க்கும்போது திடுக்கிடுகின்றனர். மூட்டை மூட்டையாகக் கட்டுகள்; மூச்சுத் திணறும்படியான மும்பூர வேலைகள்; ஆறுமணி அல்ல; அறபது நாழிகைக்கும் அடங்காக அலுவல்; அதிகாரிகளின் அதட்டலும் மிரட்டலும்; அல்லும் பகலும் தொல்லைதரும் கவலை; தாங்கள்கொண்ட கனவிற்கு மாறப்பட்ட இச் சூழ்நிலையைக் கண்ட தம்பிகள் பலர் மனமிடிந்து

கலக்கம் எய்துகின்றனர். சிலர் வேலையைவிட்டே நின்றவிடுகின்றனர். சிலர் வந்தது வாட்டும் என்று அசட்டு மனப்பான்மையுடன் அலுவல் களைச் சரிவர செய்யாமல் சோம்பித்திரிகின்றனர்; இதனால் தங்கள் முற்போக்கு வாழ்வையே குலைத்துக் கொள்ளுகின்றனர். இந்நிலையில்,

“அருமை உடைத்தென்று அசாவாமை வேண்டும்
பெருமை முயற்சி தரும்”

என்ற அருமைத் திருக்குறளைத் தம்பிகள் நினைவிற்குக் கொண்டுவர வேண்டும். எம்மால் இக்காரியத்தை முடிக்க இயலுமோ எனத்தளர்ச்சி அடையாது முயற்சியுடன் மேற்கொள்ளல் வேண்டும். அக்காரியத்தை முடித்தற்கேற்ற ஆற்றலை முயற்சி உண்டாக்கும். அரியனவும் எளிதில் முடியும். முயற்சி திருவினையாக்கு மன்றோ! வினைத்திட்டம் என்பது ஒருவன் மனத்திட்டம் ஆதலின், தம்பிகள் மனத்திண்மையுடையவராக அலுவல்மேல் செல்லவேண்டும். அலுவல் புரியுங்கால் இடையூறு ஏற்படுமாயின், “மடுத்தவாய் எல்லாம் பாடுபோல்” (வண்டியிழுக்கும் எருதுகள் சேறு, மணல் முதலிய இடையூறுமலிந்த வழிகளில் மூக்கை நிலத்தித ஊன்றியும், அடி முழந்தாளிட்டும் வண்டியிழுத்துச் செல்லுவதுபோல்) நாம் மனமுடையாமல் எல்லா முயற்சிகளையும் கைக்கொண்டு, “இடுக்கண் இடர்ப்பாடுற” வெற்றி பெற வேண்டும்.

“தாங்கள் சொல்லுகின்றபடியே இனி வேலை பார்க்கின்றோம். அண்ணா! ஆனால் வாங்கும் ஊதியம் வயிற்றைக் கழுவக்கூட போத வில்லையே. அதற்கு வழி என்ன?” என்று நீங்கள் கேட்க நினைப்பது எனக்குப் புலனாகின்றது. ஆம். அதற்கு வழிகாட்டத்தான் நம் சங்கம் இருக்கின்றதே தம்பி.

வணக்கம்.

கெஜலேஷ்மி ஸ்டோர்,

ஜவுளி வியாபாரம், ரயிலடி, தஞ்சாவூர்.

Prop :- K. பிரமையன்.

புதிய ரக வாயில்கள், சர்டிங், சீட்டி, வேஷ்டி, சேலை திணுசுகளும், இன்னும் பலவிதமான ஜவுளிகளுக்கு ஏற்ற இடம்.